C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Norton_Andre-Svet_carodejnic_05-Morska_pevnost.pdb

**PDB Name:** Norton Andre-Svet carodejnic 5-
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 1.5.2007
**Modification Date:** 1.5.2007
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

ANDRE NORTON
SVĚT ČARODĚJNIC
MOŘSKÁ PEVNOST

Kapitola 1

V tak pokročilém jaru již nebylo třeba rozdělávat oheň. Alespoň ne přes den. V noci to bylo něco jiného. Vlhkost a chlad moře o sobě stále dávaly vědět, jakmile slunce zapadlo, a tak v krbu v ložnici vládkyně byla neustále poskládána polena, připravená vypořádat se se zimou.
Una přelétla pohledem z připraveného dříví na kouřem očerněnou kamennou stěnu za ním. Nedostatek přátelského světla a tepla ji spíše deprimoval než uklidňoval a tak raději zase rychle očima uhnula.
V duchu si povzdechla. Měla dost příčin ke špatné náladě, ale nemohla se zbavit ponurých myšlenek tak lehce jako odvrátit pohled od vyhaslého krbu. Bude se muset vyrovnat s tím, co ji čeká, a rozhodnutí, která učiní, změní nejen její osud a budoucnost, ale i osud lidí, kteří jsou na ní závislí.
Neuvažovala o tom, že by se vzbouřila proti odpovědnosti, která na ní spočívala. Od dětství - rok za rokem, až kam jí paměť sahala, byla zvyklá snášet její tíhu s více než jen pomíjivým úspěchem. Pouze jako vzdálený sen z dávných dní si pamatovala období před válkou, která nečekaně zasáhla Údolí High Hallacku, i se vším trápením, které ji předcházelo. Válka je zachvátila náhle a neočekávaně, hlavně ta vzdálená a prakticky izolovaná Údolí, jaká se v této oblasti nacházela; přestože páni velikých držav na jihu ji jistě tušili již předem a pokoušeli se na ni připravit. Dokonce i Harvard, ten mazaný voják, který byl jejím otcem, se v posledním klidném roce nezajímal o víc než jen o tu šťastnou událost, že jeho manželka konečně porodila dítě. Podařilo se mu skrýt zklamání, že se mu místo chlapce narodilo děvče, a radoval se, že jeho vroucně milovaná žena přežila těžký porod. Necelé dva měsíce po formálním uznání a pokřtění dítěte obrátil Alizon své psy a divné zbraně proti Údolí.
Následovala léta hrůz a ztrát.
Poprvé v celé dlouhé historii se dosud naprosto nezávislí páni z High Hallacku spojili ve společné věci, protože velmi rychle pochopili, že pokud to neudělají, budou jednotlivá Údolí postupně zničena, až nezbude ani jediné.
Ovšem ještě dlouho po uzavření této aliance nebyl osud Údolí a výsledek války nijak jasný a naděje na vítězství byla spíš maličkým tvrdohlavým světélkem, které nějak odmítalo pohasnout, než hmatatelnou realitou.
Potom se karta obrátila. Údolí společně se svými záhadnými a strašlivými spojenci, Jezdci z Pustiny, konečně odrazila nápor vetřelců, definitivně je porazila a nemilosrdně pronásledovala zbytky jejich kdysi nepřemožitelných sil.
Když bylo po všem, armáda High Hallacku byla rozpuštěna a jednotlivé jednotky se vrátily domů.
Většina jejích příslušníků nenašla téměř nebo vůbec nikoho ze svých blízkých, kdo by je přivítal, neboť alizonská vojska dlouho před porážkou všechno pustošila a nic nešetřila, ani lidi ani jejich díla. Vše vzalo za své. Pro mnohé byl návrat k běžnému životu a výstavba osad stejně tvrdé jako válka, od níž se právě osvobodili. Jejich úsilí vyžadovalo stejnou míru odvahy a síly.
Údolí Mořské pevnosti a k němu přilehlá území zůstala toho všeho ušetřena.
Protože tato oblast byla příliš odlehlá a odříznutá od světa, nedorazila tam žádná vojska, která by údolí vydrancovala a místní obyvatelstvo využila ke svým potřebám. Nedostatek luxusního zboží tyto državy nijak závažně neovlivnil, byly příliš chudé na to, aby si v tomto směru mohly dopřávat i v těch nejlepších časech. Co se týkalo základních potřeb, Údolí byla v zásadě soběstačná a obchodovala především mezi sebou. Jen velmi výjimečně se obchodníci odvážili až do Linny, aby nakoupili nebo aby naopak prodali své zboží. Ztráty samozřejmě zasáhly i je, stejně jako celý High Hallack, ale dokázali se s tím vyrovnat.
Una zdvihla bradu. Mořská pevnost si vedla lépe než jiná Údolí. S pouhou hrstkou starých nebo boje neschopných mužů, kteří nabídli své omezené síly a cenné zkušenosti, aby pomohli ženám a mladým chlapcům, se její matce, křehké a jemné ženě, podařilo udržet panství v chodu a relativní prosperitě. Pod její vládou lidé dokázali ledacos, udržovali stavby, seli a sklízeli úrodu, tvrdě pracovali na moři a neúnavně se starali o nářadí i zvířata. Dílo se jim dařilo tak úspěšně, že Údolí Mořské pevnosti bylo nejen soběstačné, ale dokonce dokázalo alespoň trochu materiálně podpořit značně vyčerpanou armádu a vytvářet zásoby pro případ nouze.
Sklonila hlavu, hrdost na úspěchy její matky ustupovala dalším vzpomínkám.
Když se domů vrátilo tak zoufale málo těch, co přežili, lord Harvard byl mezi nimi, přijel ne na koni, ale v nosítkách. Po

letech bojů, taktizování a manévrech - vůdci High Halacku oceňovali jeho odvahu a rady, přestože nebyl členem jejich vnitřního kruhu - v jedné z posledních bitev dlouhé války byl oštěpem zasažen do zad.
Celé měsíce o něj jeho paní i jeho lidé oddaně pečovali a zoufale se snažili udržet ho při životě. Měl silnou vůli i srdce a podařilo se mu přežít, ale obě nohy a pravá paže zůstaly již navždy nehybné.
Harvarda jeho úděl nezlomil, jak by se asi stalo v případě mnohých jiných, a plně se pustil do řízení a obnovy svého Údolí. Pochroumané tělo už nikdy nesplní jeho potřeby. S pokorou velkého člověka, který klade zodpovědnost před pýchu, se dál spoléhal na ověřené schopnosti své paní a stále více na mladou, dychtivou dceru, která pro ně byla smyslem života.
Lord velmi dobře naučil Unu starat se o věci, jaké ženě obvykle nenáležely. Teď už se mu nenarodí žádný syn a jeho přáním, stejně jako přáním jeho ženy bylo, aby vláda nad Údolím úplně nepřešla z rukou rodiny, která tu vládla od prvního osídlení High Hallacku.
Una z Mořské pevnosti se projevila jako šikovná žačka, a schopnosti zděděné po matce násobila energií svého otce a láskou k zemi a jejím lidem.
Nicméně jak roky ubíhaly, Harvard se stával stále smutnějším. Nemohl zavírat oči před možným konfliktem a zbytečnými dohady v případě, že jeho jediná dcera a dědička zůstane svobodná, až nakonec on opustí život a tento svět. Smrt milované ženy po krátké nemoci mu ještě bolestněji připomněla vlastní smrtelnost. Začal tedy jednat v zájmu zajištění budoucnosti Uny i Mořské pevnosti. Rozhodl se provdat ji za lorda Ferricka, svého starého a spolehlivého přítele, silného bojovníka, jehož mysl byla stejně ostrá jako jeho meč, za muže, který se velmi dobře hodil pro vládu nad državou, jež by mu jednou přešla do rukou díky svazku s její dědičkou.
V Údolích byly dohodnuté sňatky mezi vládnoucími rodinami běžnou záležitostí. Sama Una z Mořské pevnosti přijala otcovo rozhodnutí poslušně a uznala nezbytnost a moudrost takové volby. Konala se svatba a společně se svým lidem si s úlevou oddechla, že další hrozba byla zažehnána.
Jen o několik týdnů později osud uštědřil High Hallacku další strašlivou ránu. Tentokrát nešlo o lidskou chtivost, ale o nepřítele mnohem krutějšího. Zasáhla je epidemie, která se přehnala přes celý kontinent děsivou rychlostí a s nejrůznějšími účinky. Pro některá Údolí a některé lidi znamenala jenom několik dní víceméně lehčího onemocnění. Pro jiné byla smrtelná.
Téměř všechna Údolí oblasti byla silně postižena, nejhůře však Mořská pevnost.
Staří, ti nejmenší a již oslabení jedinci těžce onemocněli, jak bylo obvyklé při všech epidemiích, ale tentokrát nemoc kosila i zdravé mladé lidi. Dostávali horečku, pokašlávali a v mnoha případech u nich propukl smrtelný zápal plic, z něhož vyvázlo jen velmi málo lidí. S téměř zlomyslnou dokonalostí si nemoc vybírala mladé muže, kteří právě začali vyplňovat mezeru v populaci zasažené válkou, a soustředila na ně své smrtelné útoky. Po ústupu epidemie zůstala naživu jen hrstka těchto mladíků.
Una samotná se dostala až na pokraj smrti. Vybojovala si cestu zpět, ale když se probrala a vrátila se jí alespoň nějaká síla, zjistila, že ztratila otce i manžela.
Její smutek po Harvardovi byl přirozeně velmi hluboký a palčivý, ale stejný pocit zakusila i nad ztrátou Ferricka. Una pro něj v srdci truchlila za sebe i za Mořskou pevnost. Věkem jí byl spíše otcem než manželem a neměl již tolik citu pro potřeby mladé dívky jako ostatní muži v jeho věku, přesto s ní zacházel v rámci svých možností velmi jemně, a dalo by se říci i něžně. Jako blízký přítel jejího otce, ač mladší než on, ji znal od narození a choval k ní opravdové a hluboké city. Bylo to víc, než by mohla lordova dcera doufat, že najde v manželovi, do jehož komnat ji přivedli.
Ženiny oči zahořely vzpomínkou. Zemřel dobrý člověk a to bylo hodně zlé. Dvojnásob špatné bylo, že jeho ztráta by mohla znamenat další nebezpečí, které by zasáhlo ty, které se snažil bránit.
Uně z Mořské pevnosti se neprotivila skutečnost, že byla nucena oficiálně převzít do svých rukou vládu nad Údolím, kde se narodila. Byla toho schopna a popravdě řečeno byla i ráda, že si procvičí schopnosti, o nichž své okolí už více než přesvědčila. Několik let se všechno vyvíjelo dobře. Spravovala Údolí a usilovně pracovala se svým lidem. Tato snaha byla odměněna tím, že Mořská pevnost vzkvétala a naplnila všechny obyvatele novou nadějí a radostí ze života.
Přesto její vdovství vystavovalo všechny, jež milovala, všechny, kdo k ní vzhlíželi a uznávali její vládu, nebezpečí. Aby tomu zabránila, bude muset jednat rozhodně. Uvědomovala si, že by nemusela dosáhnout cíle a že pokud by neuspěla nebo jenom částečně, pak to, co považovala za lék, by se lehce mohlo stát jedem horším než choroba, již chtěla léčit.
Nebylo pomoci. Vzpřímila se a odešla z ložnice do poněkud větší sousední komnaty, odkud byla zvyklá řídit veškeré záležitosti Údolí a setkávat se s těmi, kdo jí při tom pomáhali.
Za širokým psacím stolem seděl malý chlapec. Mračil se nad velikou knihou, kterou mu dala ke čtení, aby mu lépe uběhl čas a aby zaměstnal mysl, když čekal na její rozhodnutí. Na rtech se jí zachvěl letmý úsměv. Stejně jako před ní její rodiče i Una věřila, že panství bude tím silnější, čím víc obyvatel bude umět číst a psát, a tenhle chlapec, přestože se raději věnoval něčemu činorodějšímu, učil se rychle a dychtivě.
„Přiveď ke mně Rufona, Tomere."
„Ano, má paní. Bude mít určitě radost, až se to dozví. Má po krk těch... lidí z Havraního pole."
Žena přikývla. Bylo snadné sdílet se svým pážetem sympatie s Rufonem a stejně tak i jeho nelibost k arogantním sousedům. Vnímala i jeho skrytý strach. To vše se vznášelo jako mrak nad celou Mořskou pevností.
Nedala najevo žádný ze svých pocitů.
„Tak pro něj doběhni," požádala mírně a jen co Tomer přesně podle jejího přání odběhl, připravila se v duchu na setkání.
Netrvalo dlouho a oba vstoupili. Rufon netrpělivě čekal na výzvu své lenní paní a na její zavolání reagoval ihned. Byl to poněkud malý, podsaditý muž s ostře řezanými, ne však nehezkými rysy; bradu mu přetínala malá stará jizva.

Chyběla mu pravá paže.
Stál před ní zpříma a zdvořile čekal, až promluví ona, jak se slušelo.
Pozdravila ho a pustila se hned do záležitostí, které je všechny znepokojovaly.
„Naši hosté ještě spí?“ zeptala se.
„Ano, ale až se vzbudí, budou po nás chtít okamžitou odpověď. Budeš jim muset nějakou dát, má paní,“ dodal laskavě, ale stroze. Obával se, že tato žena má jen mizivou možnost volby, že se bude muset vzdát, a tak je všechny zničit.
Vycítila jeho obavy a za závojem vyrovnanosti jí zacloumala zlost.
„Nevydám Údolí Mořské pevnosti Oginovi z Havraního pole. Při Jantarové paní, ani na chvíli nepomýšlej na to, že bych mohla všechny takhle zradit a přenechat tomu tyranovi nad námi moc.“
„Potom si tedy budeš muset vybrat jiného muže, paní, a to rychle, nebo veškerou moc získá do svých rukou proti tvé vůli.“
„Vybrat koho?“ zeptala se unaveně. „Údolí Havraního pole je v okolí nejsilnější. Oginův otec si udržel družinu skoro netknutou jednoduchým trikem - že totiž zůstal doma, když jeho sousedé šli do války. Horečka mu ušetřila více mužů než nám ostatním a navíc mělo Havraní pole to štěstí, že choroba zasáhla jeho území jen lehce. Jeho posádka má plný stav, zatímco v ostatních Údolích zůstalo tak málo bojovníků, že s bídou chránili je samé a snažili se nepřipustit, aby se tam usadili lupiči. Za dané situace - který z našich sousedů by riskoval výpad proti Havranímu poli tím, že by se se mnou spojil buď sám nebo prostřednictvím synova sňatku? Je zcela jasné, že Ogin by si z celého srdce přál najít si důvod pro to, aby ke svému území připojil lepší Údolí než je to naše.“
Planoucíma očima se dívala na stěny, jako by skrze ně viděla na svět za nimi.
„Údolí Mořské pevnosti je značně rozlehlé, nikdo ale nebude bohatnout na jeho úkor. Jenom úplný blázen by riskoval ztrátu svého Údolí za naše. Alespoň do té doby, než se celá situace uklidní.“
Za každé situace se chová jako skutečná lady, pomyslel si muž. Una z Mořské pevnosti byla hezčí než jakákoli žena. kterou kdy potkal, ať už to bylo svobodné děvče nebo vdaná žena; předčila dokonce i svoji matku, a ta byla krásou pověstná.
Na ženu své rasy byla vysoká, štíhlá a tělo měla tak formované, že vyvolávalo dojem křehkosti. Ruce měla dětsky malé. Kdyby svou ruku položila napříč jeho dlaně, nepřeklenula by ji.
Rysy měla velmi jemné, dokonalé, příliš neodpovídaly drsnějšímu ideálu krásy, který jejich rod vyznával.
Vlasy měla temně kaštanově hnědé a, i když je nosila spletené do copu, sahaly jí až k pasu.
Oči korunovaly celou její krásu. Byly velké, posazené daleko od sebe a lemované dlouhými tmavými řasami. Měly úžasnou nefritově zelenou barvu a na její bledé pleti oživené lehkým ruměncem působily dvojnásob výrazně.
Zamrkal. Lady Una měla samozřejmě pravdu. Lordi z High Hallacku se ženili kvůli pozemkům a moci, kterou vlastnictví půdy přinášelo, nebo pro jinak hodnotné věno, když nebyly k dispozici žádné državy. Krása manželky byla třešinkou na dortu, ale nepovažovala se za nic výjimečného, a když byl sňatek ujednán, žádnou větší hodnotu nepředstavovala ani žena samotná. V tomto případě to byla škoda, protože v High Hallacku bylo jen málo takových žen jako Una - tak krásných a tak schopných, i když tu druhou vlastnost si s ohledem na svůj smysl pro vlastnictví nepřipouštěl.
„V Údolích je ještě mnoho jiných pánů, kteří nemají ani půdu ani domov,“ poznamenal. „A mnohem víc mužů, skutečných bojovníků a vůdců, kteří by nepohrdli naším územím.“
Zavrtěla důrazně hlavou. „Cizinec? Mohl by to klidně být další Ogin. Kromě toho potřebuji armádu, ne jednoho muže, abych zajistila našemu Údolí bezpečí.“
„Co chceš ale dělat, paní? Dříve či později jim budeš muset odpovědět...“
Una se usmála.
„Ne můj starý příteli. To bude tvoje úloha. Ogin vyslal posly, aby se dvořili místo něj. Proto jim odpoví vyslanec Mořské pevnosti, ne její paní.“
Jejich oči se setkaly. Byla teď vážná, ale ani trochu neváhala a jemu připadalo, že již našla možné řešení, podle něhož se chce zařídit.
Klid a uvážlivý způsob jednání byly pro ni vždy charakteristické a teď, když se rozhodla, zdálo se, že aura klidu z ní přímo vyzařuje a celou ji obklopuje. Dokonce i hlas jí zněl měkce a jemně, aniž by ztratil na rozhodnosti.
„Řekneš Oginovým poslům, že jejich mise je mi velmi nepříjemná, protože o posledních Vánocích jsem mu výslovně řekla, že povinnosti k mému Údolí a k mému zemřelému choti budou po dlouhou dobu vyžadovat mou plnou pozornost. Navíc ten, kdo usiluje o paní Mořské pevnosti, by k ní měl přijít osobně.“
Poslední slova Rufona vyděsila, ale téměř současně se mu po široké tváři rozlil uznalý úsměv. Taková nedůtklivost byla přesně to, co muž jako Ogin z Havraního pole od ženy očekával. Bude spokojen, i když Una stroze odmítla jeho požadavek zahalený do sametu, a částečně to bude považovat za vysvětlení, proč stále odkládá své rozhodnutí o jeho obnovené nabídce k sňatku, nabídce, jejíž konečný výsledek ho naprosto nezajímal.
„V každém případě tím pro nás získáš čas, má paní.“
„Dost času na to, abychom se mohli zabezpečit pro případ, že se na nás štěstěna usměje a moje plány vyjdou. Teď si musím pospíšit. Už jsem vydala rozkazy, aby Kormorán napjal plachty a odplul dříve, než se naši nevítaní hosté probudí.“
Muž se zamračil. „Odjedeš? Kam...“
„Oficiálně do Linny, abych vyjádřila svoji soustrast sestře mého zesnulého manžela, i když požádám naše lidi, aby o mém odjezdu pomlčeli co možná nejdéle. Kdybych se snad příliš dlouho nevracela, ať vejde ve známost, že jsem se rozhodla na pár dnů zůstat u žen našeho rodu v klidném Opatství. To bude přijato bez potíží, pokud se rovněž zmíníš o tom, že se pokouším nalézt nějaké další odbytiště pro naše koně.“
Přikývl. Nikdo, kdo ji znal, si nedokázal představit, jak se tajně plíží pryč, aby se skryla v Opatství před hrozbou, které

dříve či později bude muset čelit, ale vynikající koně z Mořské pevnosti byli před alizonskou invazí uznáváni po celém území. Stádo, jehož chovný základ nebyl vyslán společně s válečníky z Údolí do války, bylo po několik let udržováno na nízkém stavu, protože to bylo nezbytné, ale teď je jen rozumné, že se lady Una pokusí stádo rozmnožit a znovu s koňmi obchodovat.
Ať už to bylo nebo nebylo rozumné, dozajista to nebyl pravý důvod jejího odjezdu.
„Kde budeš ve skutečnosti?“ zeptal se.
„Ve skutečnosti pojedu navštívit abatyši Adicii. Máme se moc rády a jsem jí dlužná zdvořilostní návštěvu. Potom“ - pokrčila rameny, jako by se podrobovala osudu - „do Linny a po souši zase zpátky domů s pomocí Rohatého pána, nebo někam na jih, dokud nenajdu to, co hledám.“ Una nepovažovala za nic podivného ani nesprávného, že jmenovala bytost obecně vzývanou vojáky nebo lovci, protože před sebou měla stejný úděl jako právě oni.
„Co nebo koho hledáš?“ zeptal se zvědavě s předstíraným nezájmem.
„Žoldáky, a to pořádný oddíl. Odvážné muže, kteří nás budou bránit tak dlouho, dokud se nám nepodaří vybudovat si svoji vlastní družinu - ať už jakkoli.“
„Paní! Při všem... Uvědomuješ si, jaké je to riziko? A jak chceš takové spoustě vojáků zaplatit?“
Žena si povzdechla.
„Ano, je to nebezpečné, ale já vím, co chci. Chci oddíl Čistých štítů, jehož členové ukáží, že jejich hrdost a disciplína zůstaly dosud nedotčeny a že s největší pravděpodobností zůstanou věrni přísaze. A co se týče žoldu, možná to nebude tak těžké, jak by tomu bylo před několika lety. Život je pořád drsný a velmi nejistý, ale otevřené, rozsáhlé válečné konflikty již na území High Hallacku nebývají. Vzhledem k tomu, že bydlení i plavba po moři jsou poměrně drahou záležitostí, doprovod nebo strážní služba by nemusely znamenat příliš nevítanou možnost pro skupinu právě propuštěných žoldnéřů, jejichž vůdci zrovna uvažují o tom, co dál.
Musíme se připravit na přijetí ochránců, bez ohledu na to, zda se mi podaří nějaké si zavázat. Ať jsou pro ně připraveny komnaty dole ve věži; všechny kromě velkého sálu a místností pro služebnictvo, a jejich pracovní místnosti. Tak naši lidé nebudou muset snášet cizince v domovech. Máme mnoho rodin bez mužů a je tady dost místa.“
Povzdechla si. Jantarová paní věděla, že místa mají dost. Domácnost v Mořské pevnosti byla malá na to, jak velká byla její věž. A ještě se zmenšila, když se přes Údolí přehnala válka a nemoci.
„Jak si přeješ, paní,“ odpověděl a s obtížemi se pokoušel zakrýt překvapení.
Una z Mořské pevnosti se sotva znatelně usmála. Tímto rozhodnutím vycházela vstříc nejen svým lidem. Mohla být ještě mnohem konkrétnější, co se týče typu válečníků, které, jak doufala, získá na svou stranu, ale raději o tom nemluvila, aby si Rufon nemyslel, že se zbláznila. Sama byla napůl přesvědčena, že tahle část jejího plánuje čiré šílenství, když se jím v mysli obírala, ale byla rozhodnuta pokusit se o to. Šance na zajištění bezpečí Mořské pevnosti by mohly být trojnásobné, kdyby všechno vyšlo podle jejích představ.
Ať už byla tato naděje jakkoli nepravděpodobná, pořád tu byla - sice malá, ale přesto poměrně reálná - možnost, že to může vyjít. Její druhé já, blízké jejímu srdci, které mohlo být její vlastní sestrou a které bylo její jedinou důvěrnicí v této záležitosti, s ní souhlasilo, že je třeba se o to pokusit. Shodovalo se s ní v názoru, že žoldáci představují jedinou skutečnou šanci Mořské pevnosti na přežití jako nezávislého území v nadcházejícím období; ani jedna Una se však příliš nezabývala tím, zda se snad někomu nebude zamlouvat představa, že na starobylou půdu Údolí přivede cizince.
Zdvihla hlavu. Její čas nadešel.
„Ujmi se svého úřadu, starý příteli. Vrátím se co možná nejrychleji, doufám, že s meči dostatečně ostrými, abych odvrátila Oginovu nenasytnost.“

## Kapitola 2

Všechny sokolníky už od dětství učili, jak se chovat ve vodě i na souši a mnozí z nich si ten divoký a mocný živel zamilovali natolik, že nevyhledávali jinou službu než na moři.
Ale hory, kouzlo a krása vysočiny poutaly Tarlacha natolik, že ani vábidlo oceánu ho plně nezískalo, přestože v minulosti sloužil jak na válečné, tak i obchodní lodi a myšlenka na takovou práci - pokud by dostal příležitost - se mu nijak nepříčila.
Teď zrovna zvažoval, co by měli on i jeho druhové dělat. Bude se však muset rozhodnout nebo přijmout osud brzy, pokud nechce nechat místním obchodníkům a hostinským všechno, co si dosud tvrdě vybojovali.
Štěstěna jim nebyla nakloněna, když nechala jejich meče opustit službu tak daleko od hlavních středisek obchodu a života High Hallacku. Linna sama o sobě nebyla špatné město, jen moc malé a příliš osamocené, než aby mohlo tak velikému oddílu poskytnout dost práce.
Před alizonskou invazí byla Linna bezvýznamnou osadou, která sloužila chudým, prostým Údolím v okolí, ale byla uchráněna nepřátelského pustošení, které postihlo velkou část High Hallacku. Byla jedním z mála přístavů, které zůstaly v rukou původních, také válkou sužovaných obyvatel, a navíc příhodný. Do něj připlouvaly sulcarské lodi, z nichž některé blokovaly pobřeží, aby znemožnily alizonským doplňovat zásoby a posilovat vojska, a některé přivážely nejdůležitější zásoby nebo stejně vítané oddíly čistých štítů, často složené ze Sokolníků, toužících dobře prodat své meče a válečné umění.
Některé z těchto výhod přežily konec války. Přístav byl hluboký a chráněný okolní pevninou, bezpečný dokonce i tehdy, když Ledový drak prudce útočil a hlasitě řval, a kapitáni zjistili, že mořský proud, který je nepříliš vzdálen od pobřeží, téměř zdvojnásobuje rychlost, s jakou vítr unáší jejich lodě do bohatších přístavů na jihu. Rádi dál využívali tohoto místa stejně jako kupci a drobní obchodníci, které přilákala přítomnost jejich plavidel. Skutečně se mnozí z nich tady usadili a našli si práci. Domovy si budovali především na kdysi volných prostranstvích přiléhajících ke stěnám

malého Opatství, kde se scházela hrstka zbožných dam, aby uctívaly Oheň. Společně s těmito novými domy bylo založeno i několik nových hostinců - původně tu stál jen jeden u nábřeží. Ve všech bylo během příznivých ročních období poměrně živo.
Přes všechny tyto změny Linna opět nabývala původního venkovského rázu a stala se mírumilovným obchodním městečkem, jak tomu patrně bylo od doby, kdy byla Údolí poprvé osídlena.
Tarlach si povzdechl a pohladil Bouřliváka. Sokol se nehnul ze svého místa na jeho paži, zdvihl jen hlavu, aby upřel pronikavé a nehybné oči na člověka, jehož si zvolil za přítele a duchovního bratra. Rozpoznal, že má problémy, ale nepokusil se s ním nijak komunikovat, věděl, že to v tu chvíli není žádoucí.
Sokolník si znovu povzdechl. Bylo dobře, že se do High Hallacku vrací mír, stejně jako se pomalu navracel do Estcarpu za mořem. Všude lidé na vlastní kůži zažili přemíru násilí a teď chtěli už jen budovat a žít svůj život každý po svém. Většině z nich se to nakonec podaří a bolavé jizvy se pomalu zacelí, trosky a smrt zahladí čas.
To ovšem neplatilo pro sokolníky. Když ty třikrát prokleté čarodějky pohnuly horami a společně s armádou, která vtrhla do Estcarpu, zničily i Sokolí hnízdo, zpečetily tak osud jeho lidí - alespoň on to tak viděl a obával se toho.
Jeho rod měl životní styl, který většina ostatních považovala za velmi drsný a neuvěřitelně chladný. V dávné minulosti se plavili na sever v sulcarských lodích, prchajících před prokletím, které je neustále pronásledovalo. S nimi připluly i jejich ženy a děti, ale cestovali spolu pouze v tom smyslu, že skupina plula spolu s jinou skupinou, ne jako krev jedné krve.
Estcarp, říše čarodějek, se pro ně uzavřel - vzhledem k tomu, jak zacházeli se svými ženami - ale našli si útočiště a nový domov v horách, na hranicích Estcarpu a Karstenu. Tam založili Sokolí hnízdo jako sídlo válečníků, kteří si vydělávali jako žoldáci, a usadili věčně nebezpečné ženy v několika vesnicích. Tam zůstaly poněkud stranou a muži je navštěvovali jen ve stanovených termínech; na povel kopulovali, aby zajistili pokračování rodu. Časem v nich segregace zrozená z nutnosti posílila nenávist a pohrdání vůči všem lidským nebo téměř lidským samicím, a sokolníci se s ženami přestali skoro úplně stýkat - ovšem kromě těch krátkých setkání kvůli zajištění další generace bojovníků.
Tohle vcelku dobře fungovalo ve vesnicích a v Sokolím hnízdě, místech vzdálených od lidí. Ale i tady se našly ženy, které odešly, utekly z hor, aby nalezly bohatší život někde jinde. Jak dlouho se asi dá předpokládat, že zůstanou ve svých obydlích v Estcarpu?
Další generaci? Nebo snad dvě?
Sotva déle, uvažoval. Sokolníci těžko zůstanou věrni takovému stylu života, když všude kolem nich se naskýtá spousta nových jiných možností. A ačkoliv o nich měl nevalné mínění, nemohl uvěřit tomu, že by to navždycky vydržely i jejich dočasné družky.
Znovu se dotkl velkého válečného ptáka. Přijde někdy den, kdy už nikdo z jeho rodu, žádný lidský tvor, nedokáže spojit své myšlení s těmito okřídlená? Stane-li se tak, potom se jim jejich dávná nepřítelkyně pomstí, přestože se nikdy neosvobodila natolik, aby to udělala osobně.
Snažil se sebrat a setřást tu náladu, která se mu usadila v duši. Rohatý pán věděl, jak je unavený! Možná vše pramenilo jen z toho, že...
Jemný pozdrav Bouřliváka jej znovu vrátil do reality. Vzhlédl a uviděl přicházet dalšího muže; měl rovněž na hlavě přilbu s vysokými křídly a na sobě rodové brnění. Černý sokol s bílou náprsenkou mu seděl na zápěstí s dávno vypěstovanou vyrovnaností. Byl to poručík Brennan, jeho zástupce.
„Jaké jsou novinky, kamaráde?“ zeptal se a nutil se do lehkého tónu, aby svým melancholickým rozpoložením neobtěžoval okolí.
„Žádné. Jen tak jsem si vyšel za úsvitu a uviděl jsem tě.“ Zaváhal. „Něco tě trápí, Tarlachu?“
Kapitán zavrtěl hlavou. „Jen jsem se trochu zamyslel.“
„Musel jsi být hodně zamyšlený, když sis ani nevšiml, že k tobě přicházíme. Poslední dobou se ti to stává dost často.“
Tarlach hned neodpověděl, namísto toho soustředil svou pozornost na přístav, který už zase ožíval. Kotvily tam tři lodi. Ze dvou sulcarských plavidel vykládali něco, co se podobalo soudkům vína nebo piva. Třetí byla poněkud ošuměle vyhlížející obchodní loď, jen stěží se dal odhadnout její původ. Zdálo se, že se chystá odplout.
„Žádná z nich není pro nás dost velká,“ poznamenal unaveně.
„Na cestu do Estcarpu nebo jenom na jih?“
„Ještě jsem se nerozhodl, ale v každém případě bychom na tom byli lépe než teď. Jsme tady už čtyři týdny a nedostali jsme žádnou nabídku. A jak to tak vidím, ani žádnou nedostaneme. Možná nikde v High Hallacku už žádná vhodná práce nezbyla.“
Brennan se podíval na přítele.
„Mluvíš, jako bys takovou možnost považoval za více než beznadějnou. Chceš, abychom si vrátili do Estcarpu?“
Tarlach pokrčil rameny. „Nějakou dobu bychom si mohli odpočinout v jednom z našich táborů. Od té doby, co jsme přišli do High Hallacku, jsme bojovali téměř bez přestávky.“ Narovnal se. „Ať už odjedeme nebo zůstaneme, budeme i dál všichni pohromadě. Vyšli jsme jako oddíl, sluší se tedy, abychom se také tak ke svému veliteli vrátili.“
Poručík s ním souhlasil, ale než mohl cokoli říci, oba váleční ptáci zlobně zasyčeli a vznesli se do vzduchu. Nevyletěli ještě ani moc vysoko, když náhlé výkřiky a hluk napověděly, že se někde poblíž bojuje.
Oba sokolníci instinktivně zamířili k místu rozruchu. Byla to úzká ulička mezi dvěma skladišti.
Skupina sedmi mužů se pokoušela zatlačit osamělého cestovatele do nejužšího místa a tam jej přemoci, než si někdo všimne jejich útoku a zmaří ho. Podle toho, jak se svou obětí zacházeli - jak se ho snažili nezranit - se dalo soudit, že to byli verbíři.
Zdálo se, že jejich obětí je jakýsi mládenec nebo hodně mladý muž. Jeho plášť s kapuci prozrazoval, že není zdaleka. Víc neviděli, protože k nim stál bokem a oděv mu zakrýval obličej a do značné míry i celou postavu. Jasně byl vidět jenom

meč, který se mu zablýskl v ruce.
Jeden z těch surovců na mládence skočil zezadu v naději, že ho porazí, když mu dá ránu tlustou holí, ale ke značnému překvapení všech se chlapec bleskově otočil. Lesklá čepel jeho zbraně se zabořila do těla útočníka dříve, než stačil napřáhnout.
Sokolníci konečně spatřili jeho tvář. Byla úplně bílá a prozrazovala, že je to poprvé, kdy tento muž někoho zabil. Hrůza nestačila ještě v jeho nefritových očích vykrystalizovat, když Tarlach tasil meč, prodral se skupinou verbířů a srazil při tom dva z nich k zemi.
Postavil se mezi útočníky a jejich kořist.
„Nechte ho na pokoji.“
„Nedělejte hlouposti, vy prašiví psi,“ radil jim chladně Brennan. Ten zůstal stát v ústí uličky, ale i on tasil zbraň na obranu svého velitele.
Skupinka mužů zaváhala jen na okamžik a pak se rozhodla využít úzkou cestičku, kterou jim poručík Brennan nechal záměrně volnou, k útěku. Oběť, o níž se domnívali, že ji snadno polapí, je pěkně překvapila a to, že se v uličce náhle objevili sokolníci, úplně zvrátilo vývoj událostí. Nevyrovnali se těm smrtonosným, k boji připraveným ostřím ani sokolům, kteří jim kroužili nad hlavami. Bylo všeobecně známo, že ptáci jsou vycvičeni tak, aby útočili na obličej a hlavně na oči.
Tarlach ani nepočkal, až úplně zmizí z dohledu, a uchopil člověka, kterého měl pořád za chlapce, za paži.
„Nejsi zraněný?“
Una z Mořské pevnosti zavrtěla hlavou, dosud příliš vyvedená z míry tím, co se stalo a co právě provedla, než aby mu dokázala odpovědět slovy.
„Tak pojď, honem. Jestli se vrátí s posilou, zůstaneme tady jako v pasti.“
Neubránila se zachvění, když spěchala kolem těla člověka, jehož zabila, ale ovládla se a nedala na sobě znát neklid, dokonce ani nepoděkovala za pomoc. Její zachránci měli pravdu. Měli dobrý důvod obávat se léčky a nechtěli tu zůstat uvězněni. Navíc by ji dozajista hodně rychle zanechali jejímu osudu, kdyby zjistili, že je žena. Tomu se musí pokusit zabránit. Musí si být jista, že jí rozum pracuje na plné obrátky, až se jim postaví čelem.
Když měli doky za zády, kapitán sokolníků zpomalil krok.
„Tady snad budeme v bezpečí.“
Una se od něj odtáhla. Nebude se mu zamlouvat fyzický kontakt s ní, až se odhalí, a právě to teď musela udělat.
„Jo. Darebáci jako oni se sotva odváží postavit se vám na otevřeném prostoru.“
Muži ztuhli. To nebyl chlapecký hlas, vlastně to vůbec nebyl mužský hlas.
Una si stáhla kapuci.
„Náleží vám můj dík, ptačí válečníci, a také vašim okřídleným společníkům.“
„Byla to jen nepatrná služebička,“ odpověděl Tarlach spěšně, otočil se a chtěl odejít.
„Pro mě to bylo moc důležité.“
Měl co dělat, aby potlačil úsměv.
„To si myslím,“ přiznal.
„Počkej, kapitáne!“ zavolala spěšně, jak se ti dva znovu chystali odejít.
Samozřejmě neznala jeho hodnost. Pod těmi přílbami ani nedokázala rozeznat jednoho muže od druhého a z těch, co nenáleželi k jejich rodu, jen málokdo, pokud vůbec někdo, dokázal rozlišit jemné rozdíly v oblečení a na brnění, podle nichž oni sami poznávali příslušnost a místo, odkud pocházeli. Jenomže ona se už dávno naučila, jak se zachovat, když má co do činění s neznámým válečníkem neznámé hodnosti. Vždycky je lepší přisoudit mu vyšší hodnost. Každý má v sobě jistou míru samolibosti.
Konečně, nebylo pochyby o tom, že ten, co ji zachránil, je starší. Mezi sokolníky ve skutečnosti jenom ti nejstarší důstojníci nebo vojáci dlouhodobě ve službě jednali s lidmi, mezi nimiž se pohybovali, ať už v těsných prostorách lodi nebo s těmi, kteří si je najali.
Přestože jí srdce divoce tlouklo, nemohla Una nevyužít příležitosti, kterou jí osud přichystal. Přinutila se mluvit klidně a pevným hlasem.
„Vy náležíte k Čistým štítům?“
Muž přikývl. Přísnýma šedýma očima se zahleděl do jejích. Její chování i způsob vyjadřování napovídaly, že pochází z vysoce postavené rodiny z Údolí, měla na sobě pěkné, i když ne extravagantní oblečení dobré kvality, téměř nové. Bylo zřejmé, že pokud by chtěla, mohla si najmout doprovod.
To, že byla dost bláznivá na to, aby si představovala, že jí sokolníci budou chtít odpřísáhnout věrnost, byla věc jiná.
„Jsme součástí většího oddílu, a to nás zavazuje k tomu, že se nemůžeme rozdělit.“
„To je přesně to, co hledám. Právě to mě přivedlo do Linny.“ Zhluboka se nadechla. „Slyšela jsem už hodně o vašich schopnostech a odvaze a rychlosti vašeho myšlení od lorda Harvarda a ve skrytu duše jsem doufala, že se mi podaří nějakým způsobem získat sokolníky pro Údolí Mořské pevnosti. To, co jsem právě viděla, mě v mém přání jenom utvrzuje.“
Oba žoldáci sebou trhli.
„Lord Harvard?“
Uně se ulevilo. To byl její největší trumf. Znali jméno jejího otce. Teď jí bylo více než jasné, že ji alespoň vyslechnou. Nu, a potom už bude moci udělat něco víc než jim jen podrobně vyprávět svůj příběh a doufat.
„Jsem Una z Údolí Mořské pevnosti, Harvardova dcera a vdova po lordovi Ferrickovi, jenž byl otcův přítel a za války vrchní velitel jeho oddílu. Skutečně vás potřebuji, ptačí válečníci. Vím, že jen neradi jednáte se ženou, ale žádám vás, abyste vyslechli mé vyprávění, než mou prosbu odmítnete. Nebudu vás dlouho zdržovat.“

Velitel sokolníků sevřel rty. Náhle se prudce otočil.
„Pojď s námi.“
Kapitán se nezastavil, dokud nedošel k největšímu hostinci v Linně. A pak se zastavil pouze na chvíli, aby doširoka otevřel těžké dveře a vešel dovnitř. Una vstoupila za ním a nakonec Brennan, který jim kryl záda.
Lidé, kteří seděli či stáli ve velké místnosti, měli tváře zakryté přílbami a když trojice vešla, vzhlédli. Ve chvíli, kdy si všimli ženy, nastalo hrobové ticho; ze všech stran cítila nepřátelství, uvědomovala si jejich chladné oči, které se do ní vpíjely. Jako by byla něco nízkého, odporného, co právě vylezlo z temné díry. Jen sokoli se zdáli přátelští, nebo alespoň přátelštější ve srovnání s ostatními. Pociťovala z nich zvědavost a ne nesmyslnou zášť jejich pánů. V duchu se otřásla a byla ráda, že nemá moc číst v jejich ponurých, nenávistných myslích.
Tarlach jí nenabídl židli ani lavici, kam by se mohla posadit, ale zůstal stát vedle ní.
„Toto je dcera lorda Harvarda, Una z Mořské pevnosti. Říká, že přišla do Linny hledat čisté štíty.“
Jeho nelibost byla silná, téměř hmatatelná. To není dobrý začátek, pomyslela si. Čekal ji výslech a v duchu si kladla otázku, zda cokoli z toho, co řekne, přesvědčí tyto muže, nebo zda se jí podaří získat jejich pomoc, pokud uvěří pravdivosti jejích slov a tomu, že je skutečně potřebuje.
Oči vůdce sokolníků byly tvrdé jako ocel těch nejlepších mečů.
„Jsi sama? Proto máš na sobě chlapecké šaty?“
„Ano, jsem sama. A co se týče mého oblečení, umožňuje mi volný pohyb, což mi vyhovuje. Narodila jsem se v Údolí Mořské pevnosti a v Linně mě dobře znají. Kdybych přišla ve svém normálním oděvu, mohla bych stejně dobře rozhlásit svůj záměr po celé zemi.“
„Proč si myslíš, že je tak nezbytné posílit posádku v Mořské pevnosti teď, kdy už jsou alizonské oddíly pryč z High Hallacku? V této oblasti se už nebojuje.“
„Mořská pevnost nemá posádku,“ odpověděla kategoricky. „Zasáhla nás epidemie a vyžádala si nejen život mého otce a manžela, ale i většiny z našich mužů. Ti, co přežili, jsou většinou příliš mladí, než aby bylo možné je nazvat válečníky. Nemají žádné bojové zkušenosti, utkali se jen s neorganizovanými lupiči. Zbyla nám hrstka zdravých mužů a bylo by čiré bláznovství domnívat se, že odvaha žen a dětí by mohla v jakémkoli střetnutí úspěšně čelit síle cvičených a trénovaných bojovníků.“
Sokolník chvíli mlčel.
„Jakého druhu je nebezpečí, které vám hrozí?“ zeptal se už méně ostrým tónem.
„Zatím je to jenom možnost,“ odpověděla, „ale bylo by nebezpečné ji ignorovat.“
„Po tomto světě chodí víc bláznů, než si dokážeš představit,“ zamumlal Rorick, druhý velitel po Brennanovi. Příliš často byli vojáci Čistých štítů najímáni až teprve po týdnech nebo měsících bojů, když jejich práce už nemohla být nijak prospěšná. Někdy vyhledali jejich služby, až když už veškeré naděje byly tytam.
Tarlachův upřený pohled ho umlčel. Kapitán znovu obrátil pozornost k Uně.
„Kdo ve vás vzbuzuje strach?“
„Ogin, lord z Havraního pole, vládce sousedního údolí. Chce ovládnout Mořskou pevnost. Zatím se spokojil s tím, že se ji snažil získat prostřednictvím sňatku se mnou. Až si však uvědomí, že jeho žádost je beznadějná, obáváme se, že použije tvrdší prostředky. Jeho posádka v době války náležela ještě jeho otci a boji se vyhnula, takže neutrpěla téměř žádné ztráty, a jeho údolí zasáhla nákaza jen nepatrně; je v našem kraji jediné, co zůstalo takto zachováno.“
„Proč tedy rovnou nezaútočí, namísto aby ztrácel čas námluvami?“
Žena trochu zrůžověla ve tváři, přesto ale zdvihla bradu.
„Nepokládají mě za ohyzdnou, sokolníku. Ogin vyčká, alespoň ještě chvíli, kdyby z žádného jiného důvodu, tak proto, že jeho ješitnosti bude velmi lichotit, když se mu sama vzdám. Je to hezký muž, to určitě, a také silný. Z tohoto hlediska má dobrý důvod k naději a vyplatí se mu dosáhnout svého po dobrém. I když jsou sousední Údolí oslabena, mohlo by se mu stát, že bez jakéhokoli upozornění se proti němu spojí. Alizon nás seznámil s touto taktikou a tato lekce se jen tak snadno nezapomíná.“
„A přesto říkáš, že jeho úsilí získat tě je zbytečné?“ zeptal se Tarlach.
Přikývla.
„Je to tyran a jestli získá moc nad Mořskou pevností, bude nepřemožitelný. Nemohu svůj lid vydat do rukou někoho jako je on, komu se nikdo nemůže postavit.“
„Je v tom ještě něco jiného?“
„Pouze podezření, ovšem dostatečně závažné, abychom se utvrdili ve svém rozhodnutí bojovat dlouho a tvrdě, než nás porazí.“
Stiskla rty.
„Na celém severním pobřeží High Hallacku je jen málo přístavů a spousta smrtících skal a bouře sem přicházejí najednou, bez jakéhokoliv varování. Plavidla, velká i malá, vždycky riskují, že ztroskotají, když se sem přiblíží, vraky tu nikdy nebyly nic neobvyklého, uvážíme-li, kolik lodí tudy plulo. Ani dnes jich, popravdě řečeno, není moc. To dokazuje stále větší respekt, který naše vody vzbuzují.“
Oči jí najednou ztvrdly tak, až ho to vylekalo. Byla v nich zloba i odhodlání k boji bez slitování, jaké předtím viděl jen u válečných vůdců, kteří se ocitli tváří v tvář spravedlivému, ale těžkému, ne-li téměř nemožnému boji, a byli odhodláni jej dovést do vítězného konce.
Una si neuvědomovala, jakou reakci u žoldáka vyvolala, ani změnu svého vlastního chování, která ji způsobila.
„Zdá se, že se v našich vodách ztrácejí spousty lodí, doslova ztrácejí - beze stopy a bez jediného přeživšího, aby nám vyprávěl, co se stalo. Téměř vždy se jedná o plně naložené obchodní lodi.“
„Mořští piráti?“ zeptal se chladně.

„Něco horšího.“
„Sprostí vylupovači ztroskotaných lodí!“
Šedooký muž ta slova jenom vyhrkl. Každý, kdo sloužil na moři, byť jakkoli krátce, choval hlubokou zášť vůči zrádcům, co lákali lodi do nebezpečných míst, obvykle do proudů, kterým bylo radno se vyhnout, aby je potom oloupili o náklad a cennosti. Byli horší než piráti, verbež, která si nezasloužila nic než vyhubit...
„Nejsme si tím vůbec jisti,“ upozornila Una. „Naše podezření je založeno jenom na dohadech - až na ten fakt, že lodi se začaly ztrácet krátce poté, kdy Ogin získal vládu nad svým údolím. Bylo jich však příliš málo na to, abychom mezi nimi našli nějakou spojitost, nějaké společné znaky.
Ve stejnou dobu také začal jevit veliký zájem o Mořskou pevnost. Naše Údolí by sotva mohlo přinést někomu veliké bohatství, ani Havranímu poli nijak významně nepomůže při jeho ambiciózních plánech do budoucna, ale rozkládá se na dlouhém skalnatém pobřeží, opuštěném a velmi výhodném pro temné rejdy.“
„Bylo by lepší udržet lorda Ogina dál od tvých držav,“ souhlasil sokolník. „Havraní pole nehraničí s mořem?“
„Ano, ale patří mu jen úzký pruh. Je to divoké pobřeží, dokonce i na naše poměry, ale je tam místo, kde se může ukrýt malá loď. Nevelká zátoka může zatím dobře sloužit jeho podlým činům, ale pokud by chtěl Ogin získat větší moc a bohatství tímto způsobem, bude si muset najít lepší základnu.“
„A tou by se mohla stát Mořská pevnost?“
Přikývla.
„Máme přístav, malý, ale hodně hluboký a je dobře chráněný i v těch nejhorších podmínkách.“
„Takový člověk je nepřítelem všech. Máš právo žádat o pomoc sousedy.“
„Oni ho nepodezírají, i když si dobře uvědomují, že se v naší oblasti ztrácejí lodi. Jak jsem už říkala, toto pobřeží vždycky mělo špatnou pověst. My z Mořské pevnosti jsme nejblíž Havranímu poli a moře známe nejlépe, tak jsme si prostě odvodili ze situace víc.“
„Možná jsi udělala moc dobře, že ses s námi podělila o své podezření,“ pronesl sarkasticky.
„Podezření, a od ženy?“ odpověděla s hořkostí v hlase, vzápětí však svou mrzutost potlačila. „Kromě toho, mohli bychom z hlediska cti vrhnout stín podezření na muže bez jediného skutečného nebo solidního nepřímého důkazu. Vždyť by na něm mohlo ležet léta, a možná až do konce života. A co se týče pomoci; ostatní lordi o něm vědí, že je to tyran s početnou družinou, který dokáže prosadit svou vůli, a raději ho nechají na pokoji, alespoň do té doby, než se vzpamatují a budou zase silní jako dřív.“
Muž několik minut mlčel; ženě z Údolí to připadalo jako celá věčnost.
„Jakou pomoc si slibuješ od Čistých štítů?“ zeptal se nakonec pomalu.
„Především chci, aby svou přítomností nepřítele zastrašili.“ Zamračila se, snažila se utřídit si myšlenky, aby je dokázala vyjádřit co možná nejlogičtěji a nejjasněji. „S každým měsícem roste naše schopnost postavit se na odpor, protože naši mladí na sobě pracují, aby získali patřičné dovednosti, a starší chlapci dospívají. A věřte mi, od dětství prošli dobrým bojovým výcvikem.“
Pohlédla na něj.
„Totéž se týká i našich dívek. Vím, že to nedoceníte, ale za války jsme museli využít všech dostupných prostředků, jinak bychom čelili budoucnosti naprosto bezbranní. Byla to jen další neobvyklá povinnost, kterou byly ženy nuceny na sebe vzít, když všichni naši muži odešli. A vyrovnaly se s tím velmi dobře, alespoň ty, co byly v té době ještě hodně mladé, než aby je svázalo přesvědčení, že od přírody jim není dáno, aby něco takového dokázaly.“ Na chvíli zaťala rty. „Naštěstí si naše ženy obecně vedly již od začátku velmi dobře v hospodaření, farmaření a rybolovu, jinak bychom na tom byli mnohem hůř a měli bychom mnohem větší hlad.“
„Navzdory tomu všemu nechcete válku?“ zeptal se Tarlach ostře. Dost strašný byl už samotný fakt, že jedná s takovouhle ženou. Ještě horší byla pro něj představa, že by snad bojoval bok po boku s ženským oddílem.
„Nechceme. Ale jsme odhodláni se bránit, když to bude třeba.“
Obličej jí ztvrdl.
„Naše Údolí vždycky bojovala proti pirátům z jiných zemí a lupičům, co se chtěli na našich březích a v našich horách usadit, neboť by to představovalo nebezpečí pro všechny. Pokud bychom se s něčím takovým setkali, pak budeme bojovat. Tak to bylo vždy a musí to tak být i dnes. Jinak by nás zanedlouho uchvátili darebáci, kteří si ani nezaslouží, aby se o nich mluvilo jako o lidech.“
„Proč chcete právě sokolníky?“ zeptal se odměřeně. „Je jasné, že vlastně ani nepředpokládáš, že objevíte proti Oginovi důkazy. A i kdyby, jsou přece i jiní žoldnéři, přijela jich spousta během války a po ní. A z těch, kteří válčit neuměli, přežila jen hrstka.“
Una si povzdechla. Doufala, že na tuhle otázku nedojde. Nebylo pravděpodobné, že ho její odpověď potěší, ale věděla, že ještě horší by byla faleš nebo polopravda.
Pevně se mu dívala do očí.
„Neumím válčit, ptačí válečníku, ani nejsem zvyklá cestovat s bojovníky. Každý bojovník Čistých štítů je v zásadě volbou neznámou. Když si vyberu špatně a do mého prakticky bezbranného Údolí se dostane tlupa zrádců...“
Sklopila zelené oči, potom je znovu zvedla.
„Možná jsou mezi vámi také odpadlíci, ale obecně je slovo sokolníka chápáno a přijímáno jako přísaha. Co je dáno, nebude porušeno duchem ani písmem. A stejné je to i s vaší disciplínou. Udělám vše, co je v mých silách, aby vás nikdo nenutil stýkat se s mými lidmi častěji, než bude nezbytně nutné. Jste profesionální bojovníci. My ne a budeme moc rádi, když se budeme moci vzdát vojenské povinnosti, zejména v letních měsících, kdy nás bude třeba na polích, u zvířat a na lodích. Nechceme však mít s posádkou, kterou jsme si najali na naši obranu, větší potíže, než s těmi, před nimiž nás mají chránit. Nemám důvod obávat se, že se vy a vaši muži budete chovat jako naši tyrani, že budete s mým

lidem zacházet jako se sluhy a otroky, že budete násilím brát mým lidem plody jejich práce a že na naše děvčata budete pohlížet jako na bezmocné klisny připravené kdykoli vyhovět vašim choutkám. Dokázaly, že mají mnohem vyšší cenu.“
Na tváři se jí objevil temný ruměnec a sklopila oči. Neměla ve zvyku mluvit o těchto věcech takhle otevřeně a bylo nad její síly skrýt stud.
Tarlach poznal její rozpaky, ale viděl ještě něco jiného - klid, který v ní zůstal i v téhle pro ni nepříjemné situaci a její zoufalou potřebu získat, co chce, a získat to hodně rychle. Nebyl to žádný nedostatek vůle nebo citu, ale spíš schopnost, která z ní sálala a zahalovala celou její bytost. Uvědomují si to i ostatní? říkal si nepřítomně a divil se také, že by někdo mohl zůstat slepý k té vnitřní důstojnosti a síle, která z ní vyzařovala.
Rychle se vzpamatoval a vrátil se k tomu, co bylo třeba vyřešit.
„Zbývá otázka mzdy,“ usekl stroze.
Rozpřáhla ruce, které se zdály příliš malé na to, aby vládly mečem tak, jak viděl při jejich setkání.
„Nemohu vám dát tolik, kolik by zasluhovala vaše družina v době války. Samozřejmě, Mořská pevnost může nabídnout válečnou cenu, ale menšímu počtu, ovšem i se zaopatřením pro vojáky, vaše okřídlené přátele a koně. Nejsou to nespravedlivé podmínky vzhledem k tomu, že vás nepovolávám do války, ale jenom na ostrahu; možná, že se bude bojovat jen málo nebo vůbec ne. Otevřeně ovšem uznávám, že byste mohli žádat mnohem víc od lorda, který stojí tváří v tvář skutečnému boji a potřebuje tak veliký oddíl, jako je ten váš. To otevřeně uznávám.“
Několik mužů za ním se pohnulo a kapitán přivřel oči. Tón jejího hlasu se nijak nezměnil, neprozrazoval žádnou vědomou prohnanost; byl přesvědčen, že si žena plně uvědomuje, co řekla. Tahle Una z Mořské pevnosti dlouho řídila své državy, dokázala spolupracovat s ostatními Údolími a přitom vládnout na svém. Ať žena nebo ne, vyznala se dobře ve své práci a byla si vědoma své ceny.
„Jak dlouho by trvala naše služba?“
„Nejméně dvanáct měsíců. Pokud se dohodneme, může se tato doba prodloužit, ale bylo by pro nás příliš drahé najímat si vás na delší čas.“
Odmlčela se a snažila se působit klidně a sebejistě, i když takových pocitů byla daleka. Další otázky už by padnout neměly, sokolníci by se už jenom měli k jejímu návrhu vyjádřit.
I kapitán si uvědomil, že nadešel čas rozhodnutí. Než se otočil k ní, pohlédl na své vojáky.
„Zanedlouho dostaneš odpověď, na kterou čekáš, ale nebude to hned. Nemám ve zvyku uzavírat dlouhodobé závazky, aniž bych se poradil se svými důstojníky.“
„Samozřejmě, kapitáne, odejdu a vrátím se, kdy si budete přát.“ Věděla, že se budou chtít poradit o samotě a že by to chtěli, i kdyby je nepotřebovala tak nutně.
„Nebude to trvat dlouho.“
„Výborně. Mohu tedy počkat venku.“
Tarlach zaváhal. Kdyby šla ven, upoutala by na sebe pozornost, které se snažila vyhnout převlekem. Byl jí povinován alespoň ochranou před prozrazením, ať už s ní pojedou nebo ne, a navíc bylo možné, že by na ni čirou náhodou znovu narazili verbíři a pokusili se jí náležitě oplatit to, že jim předtím unikla.
Ukázal na dveře po své levé ruce. Vedly do menší místnosti určené pro urozené nebo jinak privilegované hosty nebo pro ty, kteří potřebovali ke svým soukromým setkáním intimnější prostředí, než byla veliká společná místnost. Byla nyní prázdná a nebylo pravděpodobné, že by někdo tuto místnost potřeboval dřív než k obědu.
„Můžeš počkat tady, paní, jestli chceš.“
Una přikývla a ihned žoldnéře opustila.
Několik vteřin nikdo neřekl jediné slovo, dokud jim bystré uši sokolů nepotvrdily, že žena z Údolí poodešla ode dveří.
Teprve pak se zraky všech otočily na Tarlacha.
„Kde jste ji potkali?“ zeptal se Rorick.
Velitel stručně popsal útok, který s Brennanem zmařili.
Další si odfrkl.
„Kobyla mávající mečem!“
„Svou vlastní obratností se zachránila před rozbitou hlavou,“ poznamenal Brennan lhostejně a celou záležitost tím vypustil z mysli. Otočil se pak k Tarlachovi. „Neuvažuješ doufám vážně o tom, že její nabídku přijmeš.“
„To tedy uvažuju, při Rohatém pánovi. Její příběh je z jejího pohledu pravdivý. Všichni naši okřídlení přátelé s tím souhlasí a nenacházejí na ní nic špatného.“
Váleční ptáci nesdíleli nevíru svých lidských společníků v ženy, ale byli velmi citliví, pokud se někdo pokoušel klamat nebo měl jakýkoli temný úmysl, kterým by jejich oddíly mohl ohrozit. Ovšem ptáci také samozřejmě okamžitě postřehli skutečnou Temnotu nebo její stín, ale o to tady nešlo.
„Takže?“ vyštěkl hlas zprava. „Ať si najme Čisté štíty ze svého lidu a její pochyby se vytratí. Proč bychom se měli starat o její problémy a to ještě za míň, než bychom mohli požadovat, jak nám sama řekla?“
„Víc než polovina z našich členů sloužila jako mladí bojovníci ve válce proti Alizonu. Kolik by se nás teď tady dohadovalo, kdyby Harvard nenavrhl změnu plánu, kterým ušetřil náš oddíl zbytečného útoku? Výsledek ten den byl stejný, ale on sám se zasadil o to, aby nás, obyčejné žoldnéře, ochránil před jistým masakrem. A co víc, postavil nás tehdy na místo, odkud jsme mohli zahájit útok, který definitivně zlomil ty psy z Alizonu. Zdá se mi, že jsme mu hodně dlužni, a i když je to pouze dluh cti, nemůžeme teď udělat nic lepšího, než to oplatit jeho Údolí. Musíme tuto službu na sebe vzít.“
Očima přelétl všechny přítomné.
„Pokud to přijmeme, poslouží to i nám samým. Jak paní Una jemně naznačila, není příliš mnoho pánů, kteří by v této době měli zájem o naše meče, a možná je to pro nás dobře. Jsme unavení. Naši nemocní se uzdravují pomaleji, než by

měli, zranění ještě pomaleji. Naše zvířata se už neudrží na nohou a potřebujeme si vyměnit a opravit výzbroj. V období, kdy budeme hlídat Mořskou pevnost, budeme mít možnost tohle všechno udělat, aniž bychom museli platit hostinským, a také bychom mohli získat pár mincí, aby nám trochu ztěžkly opasky a my si mohli zaplatit cestu zpátky do Estcarpu, aniž bychom museli sáhnout do kapsy příliš hluboko.“
Mumlání všech přítomných bylo sice váhavé, ale nikoli odmítavé a cítil, že jestli bude mluvit dál, prosadí svou.
„Odmítnu, pokud by vám služba v Mořské pevnosti byla hodně proti srsti, ale co se mě týče, myslím si, že bychom byli blázni, kdybychom takovou příležitost zahodili.“
„Pojedeme,“ pronesl Brennan stroze. „Sám to víš moc dobře. Pro tebe to bude nejhorší. Budeš to právě ty, kdo bude muset jednat s tou ženštinou, my ne.“
„Co se má stát, ať se stane, příteli,“ odpověděl s odevzdaností, která ani trochu neskrývala jeho nechuť k této stránce obchodu.

Kapitola 3

Ani ne za dvě hodiny vyrovnali Sokolníci účet u hostinského a jejich oddíl opustil Linnu. Nežádali svou novou zaměstnavatelku, aby za ně zaplatila jejich dluhy, ale podle práva, jež jim náleželo, použili její stříbro k přípravě a nákupu zásob na cestu.
Una se k nim připojila až za městem, dost daleko od zvědavých zraků, které by si mohly všimnout, že se setkali, a předat tuto zprávu nesprávným uším. Vždycky měla na paměti, že zprávy se po moři šíří poměrně rychle. Oni se však budou muset vydat chtě nechtě po souši, neboť nemají k dispozici žádné plavidlo, které by pojalo její novou armádu.
Ona sama měla dobrého koně, lepšího než měl kdokoli ze sokolníků; byl to valach, původní plemeno vyšlechtěné v Mořské pevnosti. Náležel Opatství, ale sestra Unina manžela jí ho věnovala, když ji Una požádala, aby si ho mohla buď koupit nebo na delší dobu půjčit.
V srdci se jí rozlilo teplo. Nikdo se neptal, na co ho potřebuje, ani na to, jak podivně je oblečena a proč odjíždí tak náhle a spěšně. Obdržela rychlý polibek, vroucí požehnání Plamene a požehnání samotné Adicie a už jí otevřeli zřídka používaný zadní vchod - v době, kdy se ostatní dámy věnovaly meditacím v soukromí svých cel.
Una zdvihla hlavu. Byla pyšná, že se jí podařilo tak pohotově a snadno odejít, aniž by musela dát svému doprovodu rozkaz, aby na ni počkali, a byla pyšná na své umění ovládat ušlechtilého koně. Byl to dobrý začátek a důkaz její schopnosti. Věděla, že ji bude muset dokazovat i v následujících dnech. Čekala je dlouhá cesta a ona si nemohla dovolit pokulhávat nebo zaostávat. Ti odměření sokolníci jistě něco takového předpokládali a pokud splní jejich očekávání, možná pak nebudou brát na vědomí celou Mořskou pevnost ani její vládkyni.
Cesta nebyla pro Unu příjemná. Do cíle jim zbývaly dobré tři týdny, ale putování se mohlo prodloužit, pokud by je potkalo něco nepředvídaného. Sokolníci zpočátku udržovali rychlé tempo. Zdánlivě to dělali proto, aby si nahnali čas, dokud ještě mohou, než se dostanou do namáhavějšího terénu - Una je varovala, že ten je teprve čeká. Věděla však, že ji ve skutečnosti zkouší nebo se ji dokonce snaží zlomit, přinutit ji, aby úpěnlivě prosila, aby zastavili nebo zpomalili. Silou vůle se tomu bránila a byla pevně rozhodnutá nevyhovět jim ani v jednom z jejich přání. Musela být silná a neustále jim jet po boku, zbytečné zdržování bylo nemyslitelné. Také si uvědomovala, jak nebezpečná může být každá prodleva. Byla už tak dlouho pryč. Možná až příliš dlouho...
Jak dny mílely, Tarlach Unu pozorně sledoval a pokoušel se odhadnout, s kým opravdu mají co do činění. Ukázalo se, že je vcelku schopná, dost dobrá, připustil s nechutí, ale bylo zjevné, že už na sobě pociťuje následky cestování. Když se den nachýlil, zdálo se, že ji v sedle drží spíš pýcha než síla.
Blázen! Skutečně se nechá trýznit tak dlouho, až se zhroutí k zemi?
Zastyděl se. Bylo to nečestné. Za podobnou tvrdohlavost by válečníka spíš ocenil než odsoudil a ona jim ani v nejmenším nechtěla dát možnost, aby ji museli pobízet. Nebylo těžké pochopit, že Una z Mořské pevnosti je neklidná a má starosti, co se asi děje na jejím panství. Mnohem víc než kdokoli z celé skupiny už chtěla mít dlouhou cestu za sebou.
Když si to uvědomil, zvolnil tempo. Panovnice už i tak měla dost potíží, než aby jí z pouhé svévole ještě nějaké přidělávali.
Oddíl sokolníků nezůstal dlouho v rovinaté oblasti a musel se část cesty prodírat divočinou, kudy snad před nimi lidská noha ještě neprošla.
Dokonce i pro muže tak zkušené a trénované, jakými byli, byla cesta hodně členitá a často museli dokonce sesednout z koní. Neustále postupovali dál, bohužel pomaleji, a stálo je to hodně úsilí.
Vyslali napřed zvědy, jak by to udělala každá vojenská kolona, ale spoléhali se hlavně na ostrý zrak sokolů, kteří jim přinášeli zprávy. Všechny zprávy byly stejné - žádné známky jiného života, ať už přátelského či nepřátelského, a žádné změny na pevnině před nimi kromě toho, že s každou další mílí bylo putování obtížnější.
Celou tu dobu Una z Mořské pevnosti držela se sokolníky krok, nezdržovala je, nežádala je o pomoc na cestě a ani nechtěla dodatečný komfort nebo lepší jídlo večer. Chvílemi se jí v obličeji zračilo vyčerpání, měla rysy strhané únavou, celé tělo ji z nesmírného napětí bolelo, působila na ni i stálá vlhkost a horský chlad, ale oči měla pořád jasné a vždy byla připravena s úsměvem pozdravit mlčenlivého spolucestujícího, když se k ní náhodou přiblížil.
Nestávalo se to příliš často. Sokolníkům nechyběla zdvořilost, která byla od čistých štítů požadována ve vztahu k tomu, kdo si je najal, ale podle jejich ustáleného zvyku zabezpečoval veškerý styk mezi skupinou a zaměstnavatelem kapitán. Zanedlouho ho znala docela dobře, i když jí neřekl, jak se jmenuje, a ani před ní neodložil přilbu. Jsou ale ještě jiné způsoby, jak poznat a posoudit člověka, než jenom bedlivý pohled do tváře. Chůze a postoj, řeč, rysy kolem úst, ostré, vždy zastíněné oči - to všechno hodně napovídalo. Ale především jeho sokol. Bouřlivák byl skutečným pánem

mezi stvořeními, převyšoval dokonce i urozené svého rodu a byl značným důkazem hodnoty člověka, kterého si zvolil za blízkého přítele.
Velitel sokolníků jel často vedle Uny, protože se chtěl dovědět co možná nejvíc o zemi, kterou budou jeho muži po dobu dvanácti měsíců střežit a za kterou budou muset možná bojovat.
Zprvu, když jí začal klást otázky, nesliboval si od toho příliš, ale záhy pochopil, že nemohl zvolit lépe a ani si přát více. Una měla tak podrobné znalosti o svém Údolí a jeho okolí, až to jeho samého udivovalo. Její dokonalé popisy se spíš podobaly zprávám školeného zvěda nebo správce, rozhodně by nic takového nečekal od dědičky jednoho z údolí High Hallacku.
Z každého jejího výkladu přímo čišela láska k Mořské pevnosti, láska tak hluboká a silná, že byla téměř hmatatelná, ale celou silou reálná. Panovnice znala a přijímala nedostatky svého Údolí stejně jako jeho sílu a krásu. Znala a připouštěla jeho omezení a byla spokojená se životem v rámci těchto hranic, způsobených nedostatkem bohatých zdrojů.
Kdyby více pánů z High Hallacku smýšlelo jako ona, napadlo ho s trochou smutku, nebylo by jeho profese tolik zapotřebí, bylo by méně temnoty a ničení, které tak dlouho tuto od přírody klidnou zemi sužovalo. Údolí a jejich páni nebyli ani v nejmenším zodpovědní za cokoli z toho.
Sokolník předpokládal, že Unu těšil život v tomto od ostatního kraje izolovaném Údolí, protože se tu narodila. Ale také dost slyšel o mrtvém Unině muži a chápal, jak těžké muselo být pro člověka jeho kvalit řídit odlehlé a nebohaté Údolí, třebaže dovedl pochopit jeho lásku k samotě a skutečně těžké práci.
Vládnout i tomu nejbezvýznamnějšímu Údolí bylo lepší než nevládnout nikomu. Sňatek, jakého dosáhl Ferrick, byl jeho sen, těžko splnitelný sen každého vojáka s čistým štítem, každého urozeného mladšího syna bez půdy, který se snažil vydobýt si místo ve světě, v němž je moc spojena s půdou a vlastnictví pozemků je soustředěno v rukou dědičných pánů, kteří si své rodinné majetky pečlivě střežili. Nezmenšovali je ani nerozdělovali, vždy byly předávány výlučně do rukou jediného dědice. Do přísně uzavřeného kruhu vládců se mohl muž dostat prakticky jen vhodnou volbou partnerky, a ani v těchto dnech, kdy obyvatelé Údolí zažívali zmatek, protože mnoho právoplatných pánů zemřelo, nebylo nijak snadné získat jakoukoli državu - a udržet ji. Možná Ferrick pocházel z té oblasti. Klid toho místa mu tedy připadal přirozený a nezdálo se, že by ho nějak rozčiloval. A potom - když se dostal k moci, nebyl už žádný mladík, ale ani stařec, dosáhl právě středních let.
Důvěrný vztah s ním nebo alespoň s jeho pokrevným příbuzným by určitě přiměl starého panovníka vyslechnout a přijmout nabídku k sňatku s jedinou dcerou a dědičkou.
A dědička samotná? Tarlach se podíval na ženu, která jela vedle něj. Una z Mořské pevnosti sotva dorostla, když se vdala...
Nezmínila se o manželových příbuzných, ale kdyby existovala možnost spojit se s nimi nebo kdyby bylo možné očekávat alespoň minimální formální pomoc, chtěl by to vědět. To by mohlo být velmi důležité, pokud by došlo ke střetu s nenasytným sousedem.
„Lord Ferrick pocházel odtud nebo byl z jiného rodu?“ zeptal se najednou.
Una se na něj překvapeně podívala. Sokolník se jí nikdy předtím neptal na její soukromé záležitosti. Potom si uvědomila, oč se mu jedná, a zavrtěla hlavou.
„Byl to přítel mého otce, skoro jako jeho bratr, i když by Ferrick mohl být jeho synem z mládí, zatímco já jsem se narodila, když už byl v pokročilém věku. Dlouhá léta spolu jezdili jako vojáci s čistými štíty, než můj otec přišel do Mořské pevnosti.“
Podíval se na ni ostře.
„Lord Harvard si také najal jeho meč?“
Zamračila se; rozčililo ji, že ho to tolik překvapilo.
„Vy sokolníci jste oprávněně považováni za nejlepší žoldnéře, ale nejste jediní, kdo se takové činnosti věnuje,“ odpověděla mu podrážděně, „a nejste ani jediní výborní v tomto umění. Můj otec bojoval velmi dobře a získal velké bohatství vlastní pílí. Vedl si tak moudře, že se mohl dvořit mé matce a získat její ruku, ruku dědičky državy.“
Upřeně se na ni zadíval, zaražen prudkostí v jejím hlase.
„Nechtěl jsem tvého otce urazit, paní.“
Uklidnila se stejně rychle, jako se předtím rozohnila.
„Já vím. Prosím, omluv mě, jsem jen hrozně unavená.“
Napřáhla k němu ruku, ale potom se začervenala a zase jí rychle stáhla, když pod jejím dotykem ztuhl.
„Omluv mne, kapitáne!“ Kousla se do rtu. „Nechtěla jsem být nezdvořilá.“
Bylo na ní opravdu hodně znát, jak je vyčerpaná, a Tarlach proklínal sám sebe za to, jak nevhodně se zachoval.
„To já jsem byl nezdvořilý, paní. Tys nám až doposud dávala najevo, že s námi máš ty nejčestnější úmysly.“
„Je tomu skutečně tak a stejné to bude i s mým lidem,“ vzhlédla k němu celá nešťastná, „ale jen málokteří z nás jsou zvyklí stýkat se s lidmi jiného rodu nebo se přizpůsobit zvykům, které jsou jiné než naše. Možná nějakým způsobem narušíme vaše zvyky, neúmyslně, ale můžeme tak urazit tvé válečníky.“
Usmál se, což u něj bylo velmi výjimečné.
„Zkus nám trochu důvěřovat, paní. Žoldnéři si nemohou dovolit přecitlivělost. Se vším se vypořádáme, jedině snad kdybych se hodně mýlil v tobě i tvých slovech.“
Čas ubíhal. Oddíl namáhavě pokračoval po nesnadné, ale člověkem vytvořené a udržované stezce, která se vinula do těch nejprudších svahů, jaké kdy viděli. Kdyby byly jen o něco málo prudší, byl by to už útes, překážka, kterou by koně zdolat nedokázali.
Naštěstí byl vršek hřebenu až překvapivě plochý a sokolníci mohli zvolnit tempo a zastavit koně.
Tarlach se rozhlížel po krajině rozprostřené pod nimi a dech se mu nad tou nepopsatelnou krásou zatajil.

Díval se na dlouhé, široké údolí, které se mírně svažovalo k maličkému zálivu. Za ním a po obou stranách se tyčily hory jako vysocí, do zelených šatů odění obři, co celou věčnost upírají zraky na moře.
Oceán byl rozlehlou, jasně modrou říší, na hladině se pohupovaly kopečky pěny a voda se třpytila ve zlatém slunečním svitu. Zdálo se, že se uklidnila, když se dostala do zálivu. Tam se vlny hravě roztančily po světlém písku, všude jinde však zlostně narážely na břeh a tříštily se s neutuchající zuřivostí o útesy.
Tato divokost působila v těchto místech až hmatatelně, a jakoby věčným kouzlem obrovského oceánu se ještě vystupňovala na severu a na jihu, kde se voda a hory setkávaly na dlouhých, nízkých a úzkých výběžcích, které chránily maličký přístav. Dokonce i v tomto poklidném dni bylo moře v těchto místech díky nesčetným skalám a ostrůvkům vystupujícím nad hladinu a přerušujícím vodní proudy mramorované bílou pěnou.
Nad tím vším se rozprostírala vysoká modrá obloha a celou tu nádheru spíš zkrášlovaly než narušovaly rozeseté bílé obláčky, ve výšinách poletovali mořští ptáci.
Pro jeho unavené oči to mohl být i pohled ze Síní udatných, nebýt stop lidské činnosti, které tvořily nedílnou součást této poklidné a ničím nerušené scenérie. Malý záliv byl poset loděmi a nad ním na zelených svazích, kam zuřivé vlny nedosáhly, seděly jakoby uhnízděné chalupy. Kolem se rozprostírala obdělávaná pole a pastviny; zabíraly celý zbytek údolí.
A nad tím vším, na štíhlém a vznešeném, hrozivě vysokém a chráněném útesu, se tyčila vysoká kruhová věž.
Přestože mu Una pevnost popsala věrně, muž na ni upřeně zíral, když ji uviděl na vlastní oči. Nikdy předtím v životě nic podobného nespatřil - a že toho viděl spoustu ode dne, kdy si za pas poprvé připjal meč.
„Co je tohle za kouzlo?“ zašeptal.
Panovnice ho uslyšela.
„Žádné! Pevnost je stará, to ano, jak jsem ti říkala. Byla stará, už když sem moji lidé přišli poprvé, ale neudržují to tu žádné čáry, jenom kameny odolné zubu času, z nichž je zbudována, a umění zmizelého národa, lidí, kteří tohle vytvořili.“
Una očima láskyplně pohladila věž.
„Všechno kromě téhle krásné skály je naše práce. Všechno, co tady bylo ze dřeva nebo z kovu nebo z jiných materiálů, které podléhají rychlé zkáze, se rozpadlo v prach dlouho předtím, než jsme dorazili do High Hallacku. Museli jsme všechno postavit znovu a od té doby i udržovat.“
„Zmínila ses ještě o dalším prastarém místě.“
Přikývla.
„Hranatá pevnost. Tam žili moji předkové, než se rozhodli odejít a usadit se blíž ke štědřejšímu moři a půdě. Tehdy to všechno opravili a dali do pořádku, ale teď už se to zase rozpadá, všechno kromě původní budovy. Ta je hluboko ve vnitrozemí a z údolí není vidět, ale bezpochyby se tam podíváte, až budete dohlížet na Údolí.“
Žena ztichla.
Zdvihla oči; mísil se v nich smutek i naděje.
„No, ptačí válečníku, teď, když to takhle před sebou všechno vidíš, co soudíš o Mořské pevnosti?“
Tarlach chvíli mlčel. Jak by jí mohl říci, že ho srdce zabolelo už jen při pohledu na Údolí, že jeho krása a řád a vyrovnanost života, patrné na první pohled, zřetelný klid a harmonie toho místa zasáhly jeho nitro, jako když jím projde šíp - poté, co byl po celé předchozí roky svědkem tolika násilí a ničení.
„Zdá se, že je to država hodná péče svého pána,“ odpověděl.
Sokolníkovy oči se zúžily. Přehlížel hory lemující údolí, odhadoval, kolik nebezpečí mohou v sobě skrývat a jaká je jejich obranná hodnota.
Věděl, že to, na co teď hledí, je vše, z čeho Údolí Mořské pevnosti sestává. A ještě z dvojnásobné rozlohy půdy, ale jenom tento kousek se hodil na obdělávání a byl trvale osídlen. Jeho prvním úkolem určitě bude zabezpečit ochranu tohoto místa, srdce Mořské pevnosti. Potom se bude muset podívat, jak by se dal zabezpečit ten zbytek.
Nemusel by to být nesplnitelný úkol, i přes rozlehlost Údolí a přesto, že má k dispozici poměrně malé množství lidí. Byla to drsná země, jedna z nejdrsnějších, jaké kdy viděl. Hory představovaly skutečně působivou bariéru pro kohokoli, kdo by sem chtěl násilně vniknout, zejména pro někoho, kdo by chtěl přivést hodně velký oddíl. Ani jejich příchod nebyl nijak snadný, a to alespoň postupovali po cestě, která spojovala Údolí s vnějším světem a byla spíše stezkou, než skutečnou cestou.
„Je více přístupů do Údolí, jako je tento?“ zeptal se, aniž by odtrhl oči od vzdálených vrcholků.
„Jenom od moře. To je právě jeden z důvodů, proč se na tomto místě moji předkové usadili; poznali, že stačí střežit jedinou cestu, po které by mohl nepřítel vtrhnout do Údolí. Víš, vůbec jsme tehdy netušili, jaká je to země a našli jsme spoustu důkazů o tom, že už byla kdysi osídlená.“
„A co ta Hranatá pevnost? Ze zkušenosti vím, že lidé nestavějí pevnosti, a už vůbec ne z velikých kamenných bloků, pokud neexistuje něco, co musí střežit nebo před čím se chránit. Říkáš, že tohle údolí je vhodné především pro obdělávání půdy a slouží i jako pastviny a že tady nejsou vůbec žádná ložiska rud. Pochybuji, že by Starou rasu na toto místo přilákala jenom dobrá půda.“
Una pomalu přikývla.
„Dobře řečeno, ptačí válečníku. Úplně jsem zapomněla. Existuje ještě jeden průchod, ale vede pouze do Údolí, ne od této doliny, kam se skutečně dá vejít jenom odsud nebo přes vodu, a dal by se velmi snadno ubránit.“
„To by nám moc neposloužilo, kdybychom tam nepostavili stráže. Všechny vchody do tvého panství musí být střeženy a musí jim být věnována pozornost. Odhodlaní muži jsou schopni téměř zázraků při případném násilném vniknutí.“
Prsty pod otěžemi jí zbělely.
„Máš pravdu. Moji nedbalost by Mořská pevnost mohla draze zaplatit.“

Cítila na sobě šedé oči. Tentokrát nebyly chladné, ale prodchnuté takovou účastí, že se až zachvěla a musela se pořádně ovládat, aby celou situaci zvládla.
„Musíš mnou naprosto opovrhovat," zašeptala.
„Ne! Osud naložil na tvá bedra břímě, na které jsi nikdy nebyla zvyklá. Našla jsi v sobě dost moudrosti, aby sis uvědomila, že je třeba požádat o pomoc někoho, jako jsme my, a že jsi nás vyhledala." Usmál se. „Předpokládám, že o naše zkušenosti máš stejně velký zájem jako o naše fyzické schopnosti."
„Zajímají mě ještě mnohem víc, ptačí válečníku."
Byla mu nesmírně vděčná. Tenhle tvrdý muž ji ani neodsoudil, ani se k ní nechoval povýšeně. Pochopil, v jaké situaci se nachází a dokázal určit i svou roli v ní.
Rysy jeho tváře opět ztvrdly; znovu se soustředěně zadíval do údolí a na zvláštně postavenou pevnost.
Tohle byla jiná záležitost. Jak už řekl, Una sama nenesla vinu za nedostatečnou obranu svého Údolí, ale cožpak neměla žádné poradce? Určitě jsou tam dole muži, kteří se ve válčení vyznají.
„Ať už je tomu s Hranatou pevností jakkoli, budeme tam muset okamžitě postavit stráž. Kdybychom byli nájezdníci, byly by už teď naše meče zrudlé krví tvých lidí."
Paní Mořské pevnosti se usmála.
„Možná, ale kdybych s vámi nebyla já a zjevně o své svobodné vůli - a kdyby nikdo nečekal, že se budu vracet v takové společnosti - nemohl by ses kochat pohledem na tak nádhernou scenérii. Kdybys v očích našich hlídek neobstál, bylo by mnohem míň těch, kdo by vůbec něco spatřili."
Sokolník ztuhl. „Hlídky?"
„Samozřejmě. Copak jsi nás měl za úplné blázny? Myslela jsem si, že je ti jasné, že nás už několik mil pozorují." Viděla, jak se rychle podíval na Bouřliváka, který seděl na speciálním nástavci, připevněném k sedlu, aby mu byl k dispozici.
„Okřídlené nelze vinit. Protože jsme měli na obranu nedostatek lidí, museli jsme se stáhnout a hlídat opatrně a potají. Naši mladí ví, jak se ukrýt, a nikdo přitom nesedí v koruně stromu v hornaté zemi, kde by nepřítel, co se dokáže dostat ještě výš, mohl jeho úkryt odhalit. Dokonce ani vaši kamarádi nejsou pravděpodobně schopni svým sokolím zrakem objevit ojedinělé, ve velkých vzdálenostech rozestavěné hlídky, zejména když kolem sebe nevyzařují nenávist ani jiný silný cit, který by zalarmoval jejich smysly, jež jsou, jak soudím, ostřejší než naše."
Kapitán stiskl zuby. Tohle byl závažný poklesek. Mohl být osudový a on se zastyděl, že se nechal takhle přistihnout hned při příjezdu do Údolí; byl přece najat, aby ho bránil.
Ovládl se dost na to, aby instinktivně na ženu nezavrčel. Nic by tím nezměnil, jenom by to mohlo ještě více zdůraznit slepotu příslušníků jeho oddílu.
„Tvoji lidé si zaslouží blahopřání," poznamenal poněkud kysele.
Una přikývla na znamení, že si to uvědomuje, ale víc o tom nemluvila. Mohlo by to vést k roztržce mezi nimi dvěma na samotném počátku jejich spolupráce. Že k tomu nedošlo, byla výhradně záležitost velitelova sebeovládání a ona už nehodlala vystavovat ho jakýmkoli dalším zkouškám.
„Teď se vydáme dolů. Moji lidé už by pro vás měli mít připraveny ubikace, ale i tak to zabere nějaký čas, než se všichni usadíte, a navíc je už dost pozdě."
Una vedla skupinu úzkou, strmou stezkou, která jako jediná vedla k bráně do kulaté věže.
Nejdříve zahlédli jen hlouček mladých strážců, kteří je zdravili, ale potom se u vchodu objevil Rufon. Viděla, jak mu poklesla čelist, potom s klapnutím zavřel ústa; měla co dělat, aby se nerozesmála. Patrně se ti, kdo ho zpravili o jejím příjezdu, zapomněli zmínit o společnosti, s níž cestuje.
Na moment ji to znepokojilo. Věděla, že se opozdil, protože vydával příkazy k přípravě jídla, rozděláni ohňů a celkové přípravě jejích komnat a obydlí pro žoldnéře tak, aby se do těchto prostor mohli ihned nastěhovat. Nepochybovala o tom, že ubikace připravil; i přesto, co si osobně myslel o úspěchu její mise - ale udělal to správně? Bude vlastně cokoliv, co má k dispozici v Údolí spravovaném především ženami, přijatelné pro dlouhodobé ubytování těchto mužů?
V úsměvu, kterým svého leníka obdařila na přivítanou, nebyl patrný ani stín jejích pochyb. Přijala ruku, aby jí pomohl sesednout z koně.
„Děkuji ti," řekla, když už stála nohama na pevné zemi a mluvila tak tiše, aby ji slyšel jenom on. „Přivedla jsem pomoc a s ní nepochybně i potíže."
„Nepochybně," souhlasil veterán s jejími pocity, potom nevěřícně zavrtěl hlavou. „Jakými kouzly jsi to dokázala?"
„Měla jsem veliké štěstí a byla jsem hodně blízka vlastní zkáze, ale zapřísahám tě, příteli, slovo čáry před nimi nepoužívej! Sotva ho uslyší, vylítnou, jako když je píchne."
Potlačil smích.
„Toho se neboj, paní Uno! Budeme se starat nejen o ně samé, ale i o jejich pocity." Obličej mu zjihl. „Jsem rád, že jsi opět doma, má paní."
„Já také."
Zběžně přehlédla pevnost.
„Chci naše Čisté štíty co nejdříve ubytovat a uchystat jim oficiální přivítání. Připravil jsi pro ně místnosti ve věži?" Bylo jasné, že je nebude možné ubytovat v rodinách.
„Ano, přichystal jsem všechno podle tvého přání, paní."
„Výborně. Tak teď si pospěš a připrav i komnatu lorda Harvarda. Chci tam ubytovat jejich kapitána."
Rufon se zakabonil, ale okamžitě se ovládl. Miloval lorda Harvarda a ani trochu se mu nezamlouvalo poskytnout nějakému cizinci jeho soukromé prostory, ale rozum mu napověděl, že takové rozhodnutí je na místě. Ať už je paní Una jejich zaměstnavatelkou nebo ne, všichni ti sokolníci ji nebudou přijímat nadšeně a ani ona sama nenajde zrovna zvláštní zalíbení v jejich společnosti. Ale jako vládkyně Údolí Mořské pevnosti se bude muset setkávat, a dost možná

docela často, s jejich velitelem. Tento kompromis umožní oběma stranám uchovat si dostatek soukromí, více, než by bylo jinak možné, a vzhledem k tomu, že se jednalo výhradně o muže, byla malá šance, že by někdo mohl vrhnout stín na její čest.
Una tušila odpor nebo aspoň nesouhlas z Rufonovy strany a byla překvapená a zároveň se jí ulevilo, že neprotestoval přímo.
Možná vzhledem k tomu, s jakou lehkostí se jí ho podařilo přesvědčit, byla úplně vyvedená z míry, když žoldnéř její plán zavrhl.
Tarlachovy oči plály hněvem, ještě než domluvila.
„Jednotka sokolníků - důstojníci i vojáci - zůstává pohromadě," řekl jí s ledovou rozhodností, která na ni zapůsobila jako rána bičem.
„No dobře," vyštěkla na něj rozhněvaně, „ale já budu muset mít k tobě přístup, takže upozorni své přátele na to, že i když jsem žena, budu se v jejich obydlí poměrně často objevovat. Buď ujištěn, ptačí válečníku, že tak moc se ti nepřizpůsobím, abych tě zvala do své ložnice, když se budeme muset poradit. I moji lidé mají své zvyklosti!"
Opanovala se. Zvyklosti, ano, ale ty její nebyly v takové míře jako u sokolníků řízeny iracionalitou, výchovou a skrytým nebo otevřeným strachem, který podněcoval Sokolníky.
„Panovníkovy komnaty jsou prostorné. V jedné místnosti můžete pohodlně žít dva nebo dokonce i tři, a pokud se uskrovníte, tak i víc."
Tarlach chvíli mlčel, nejprve překvapen výbuchem ženy, která se vždycky tak dobře ovládala, a když pochopil, jaká byla příčina jejího návrhu a co ji vedlo k tomu, aby mu předložila ještě druhou nabídku, zastyděl se. Ochránci za normálních okolností běžně nesdíleli domácnost s tím, komu sloužili. Una pro něj učinila výjimku s ohledem na zvyklosti jeho lidu, musela polknout rozmrzelost, když ji odmítl a nabídla své soukromé prostory dokonce ještě většímu množství cizinců... protože věřila, že se obává odloučenosti od svých lidí.
Ovládl se. Kdyby popustil uzdu nemoudrým slovům, mohlo by to vyvolat přemrštěnou reakci a potvrdilo by to její chybnou úvahu.
Doufal, že helma, zakrývající tvář, mu dovolí ukrýt stud, který ho zaplavil. Zdvihl ruku a neobratně zasalutoval.
„To není potřeba. Prokázala jsi mnohem větší předvídavost než já, paní Uno. Za to ti musím poděkovat."
Přikývla, ale stále cítil její neklid. Přinutil se k úsměvu.
„S Čistými štíty jen málokdo jedná takhle citlivě. Překvapila jsi mě."
Tentokrát se jí tvář rozjasnila, jako zázrakem znovu nabyla svého obvyklého klidu.
„My z Mořské pevnosti máme dost dobrý důvod k tomu, abychom je u nás uvítali, že?"
Tarlach si odložil zavazadla a rozhlédl se. Veliká komnata mu připadala docela pohodlná, bohatě vybavená nábytkem. Jednotlivé kusy byly masivní, dobře vyrobené, ale z místního materiálu a zřejmě i z dílen místních řemeslníků. Žádné exotické dřevo nebo bohatě vykládaný nábytek, jaký měli v oblibě páni na jihu ještě v době, kdy se v High Hallacku neválčilo a lidé žili v takovém dostatku, že si mohli dovolit luxus.
Všechno tu bylo připraveno, i když místní nebyli předem upozorněni, že těchto komnat bude zapotřebí. To dobře svědčilo o sloužících Uny z Mořské pevnosti. Vysoká postel byla ustlaná a nebesa roztažená. V krbu vesele plápolal oheň a teplo se už pomaličku začalo rozlévat po místnosti. Ve svícnech už stály svíčky, připraveny, aby je mohl hned po západu slunce rozžehnout.
Přešel k prostřednímu ze tří oken, která přerušovala čelní stěnu, zastavil se u něj a zahleděl se do údolí a na záliv za ním. Nadcházel večer a slunce zapadalo nádherně rudé.
Hezký výhled, pomyslel si. Vzhledem k tomu, že místnost byla tak vysoko, mělo sem přístup mnohem víc světla a vzduchu než v nižších poschodích nebo v jakýchkoli tradičně stavěných pevnostech. Tak tomu bylo i v Sokolím hnízdě...
Ke každému oknu byly přimontovány těžké kovové okenice, aby chránily vnitřek místnosti v době nebezpečí, ale měl pocit, že dosud chránily jen před prudkými bouřemi doprovázenými velkými lijáky, které dozajista čas od času od moře přicházejí.
Zalil ho smutek. Tohle by se všechno mohlo brzy změnit.
Ale to se nestane!
To je přece jeho práce, jeho úkolem je dohlédnout na to, aby tohle místo nepostihl stejný osud jako mnohá jiná Údolí High Hallacku.
Za zády se mu ozvalo zaklepání a na výzvu se velké dubové dveře tiše otevřely.
Zdvihl ruku, aby Brennana pozdravil. „Vítám tě. Pojď dál a podívej se, jak žije pán Údolí Mořské pevnosti."
„Docela to ujde," Brennan si prohlížel těžký tmavý nábytek a krásné gobelíny; i jemu se líbilo, kolik světla sem okny proniká. „Budeš to tu mít moc hezké, kamaráde."
„To ano. Ostatní se už také ubytovali?"
„Cítí se pohodlně. Tihle lidé z Údolí nejsou ani trochu skoupí. Vypadá to, že dokud budeme u nich, nebudeme mít nouzi ani o jídlo."
Brennan přešel k oknu. „Musel bys jet někam hodně daleko, abys viděl něco hezčího než tohle," řekl obdivně.
„Zajímalo by mě, co je ještě z téhle výšky k vidění."
„Z druhé strany? Řekl bych, že asi hlavně záliv a samozřejmě hory za ním. Kontrast mezi nimi musí být ještě dramatičtější než tohle."
„Kdo ještě bydlí tady nahoře?"
„Jenom paní Una." Hlas mu instinktivně ztvrdl, ale potom pokrčil rameny. „Nebude mě příliš obtěžovat. Bude chtít mít svůj klid."

Přítel se zasmál.
„Jo, toho tam dole asi moc neužiješ, to je fakt.“ Potom zvážněl. „Co tady vlastně budeme dělat, Tarlachu?“
„Zatím to bude pohoda, aspoň pro vás ostatní. Já se budu muset věnovat paní Uně a budu muset s ní a s jejími zvědy jezdit po Údolí, abych je poznal a dověděl se něco o pohraničních oblastech. Tohle ale nebude úkol jenom pro mě. Chci, abyste se vy všichni seznámili s Mořskou pevností co možná nejpodrobněji. Zavolej sem mladíky, aby doplnili mé hlášení. Budou nám určitě nadšeně pomáhat.“
Jeho zástupce přikývl. Byl to logický a zcela běžný plán pro jednotku žoldnéřů, co vstoupili na území, za nějž by měli někdy bojovat. Znalost vlastního území stejně jako území nepřítele znamenala vždycky snížení ztrát, někdy i velmi podstatné, a často rozhodla i o vítězství.
Když Brennan odešel, vrátil se velitel k oknu. Tím, že se opět zhostil svých velitelských povinností, cítil se uvolněně, byl klidný a spokojený s tím, že ho netrápí výčitky svědomí. Vypustil Bouřliváka do vzduchu mezi jeho okřídlené bratry, všichni na to netrpělivě čekali.
Moc je to potěšilo a byli velmi rozrušeni tou vysokou, drsnou krajinou, která jim v mnoha ohledech připomínala jejich vlastní ztracenou domovinu. Zalíbil se jim pobyt tady
I dostatek klidu, který jim zajišťoval svobodu.
Bylo báječné, že se s nimi mohl o pocit svobody podělit.
Kapitola 4.

Jaro přešlo v nádherné léto, aniž by byl klidný tok života v Údolí Mořské pevnosti jakkoli narušen.
Tarlach pobýval ve společnosti panovnice podstatně častěji, než se původně domníval, až ho to zaráželo, kdykoli začal přemýšlet o jejich okolnostmi vynuceném vztahu.
To však nebylo moc často. Zcela podlehl kouzlu tohoto krásného, divokého kraje a velmi brzy si uvědomil, že lepšího průvodce po téhle zemi než paní Unu nenajde.
Una znala své panství přímo fenomenálně. Důvěrně poznala téměř doslova každou stopu, každý detail velikého Údolí a jeho úžas nad hloubkou a podrobností jejích znalostí narůstal s každou jejich novou cestou.
Fascinoval ho tento svět hor a moře, ale i přes upřímné okouzlení touto krajinou pochopil stejně rychle jako její vládkyně, že Mořská pevnost není rájem pro všechny. Nebyla to bohatá země. Území bylo rozlehlé, to ano, ale zemědělské půdy tu bylo pramálo. Jak Una hned na začátku připustila, většina dobré půdy byla v údolí, kterému vévodila kulatá věž. Právě tady lidé pěstovali plodiny pro běžnou potřebu a jen nepatrně luxusních rostlin, kterými se živili oni sami a jejich zvířata. Ta se obvykle pohybovala v těch nejvyšších drsných oblastech - byl to malý, tmavý dobytek, připomínal ovce s černou maskou. Maso těchto zvířat bylo lepší než maso dobytka z nížin, vlnu měla řidší, ale mnohem pevnější. Dále obyvatelé chovali něco polodivokých koz, prasat, mul a oslů a celý houf drůbeže.
Jenom koně byli zvláštní, byli tak krásní, že se zdáli být spíše výtvorem bardovy fantazie než zvířaty zrozenými z tohoto starobylého a těžce zkoušeného světa. A přesto to byla výborná pracovní zvířata, vhodná i pro lov nebo pro průzkum těch nejdivočejších míst, a i ten nejhorší z nich, správně zaježděn, by byl bojovým koněm, za kterého by každý Sokolník pronajal svůj meč na celý rok.
Žoldnéř si povzdychl.
Těžko kdy bude takového koně mít, stejně jako kdokoliv z jeho rasy. V Údolí měli jen malou farmu, z níž pocházelo dost zvířat na to, aby pokryla jejich potřebu, víc jich nechovali. Trhy, kde by bylo možné tahle zvířata prodávat za slušnou cenu, byly příliš daleko a cesta na ně příliš obtížná, než aby se vyplatilo dát dohromady celé stádo. Dokonce ani před invazí nebyli koně nikdy odváděni dále než do Linny, kde každý půlrok probíhaly trhy.
A bylo to tak dobře. Mořská pevnost si ve skutečnosti nikdy nemohla dovolit poslat muže pryč na delší dobu. Se sousedy sice neválčila, ale tato divoká odlehlá země byla přirozeným magnetem pro lupiče a její členité pobřeží zase lákalo pirátské posádky. To byli nepřátelé všech a všichni proti nim museli bojovat. Objevovali se tady tak často, že v každém Údolí už měli v pohotovosti dobře vycvičenou posádku, která se proti nim postavila.
Důsledky válek na moři nakonec vždy dopadly na Mořskou pevnost, protože přístav, ač příliš malý na to, aby napomohl většímu rozvoji rybářství nebo aby nalákal obchodní lodi z větších přístavů na jihu, byl v celé této oblasti jediným útočištěm pro flotilu.
Nic z toho nevadí, pomyslel si. Ani hospodářské těžkosti nebo nebezpečí z moře či z vnitrozemí nebo lidští dravci. Člověk tady prostě může být šťastný. Tohle přesně bylo to místo, kde by rád zapustil kořeny, kde by budoval a vyrůstal, splynul se světem nakloněným těm, kdo chtějí pracovat s ním a ne proti němu. Byl to svět, kde by si lidé jeho druhu mohli vybudovat domov a mohli by tu zesílit a všechno by mohlo začít znovu...
Jeho myšlenky se zastavily, nebo spíše - začaly se rozmazávat. Hukot větru a šumění příboje spolu s příjemným teplem ho ovládly a on byl na chvíli ochoten nechat svou mysl volně se vznášet.
Z letargie ho vyrušil hlasitý, vzdálený křik. Podíval se automaticky na oblohu. Byl to Bouřlivák. Naplnila ho triumfální radost, když pozoroval, jak jeho sokol plachtí společně s Brennanovou Sluncovkou. Nevědomky napjal svaly, jako by se chtěl přidat k příteli a užít si s ním té nekonečné svobody letu i tělem, stejně jako jej doprovázel v duchu
Byl to jenom hravý let, způsob, jakým ptáci vyjadřují radost z krásného dne, ale předtím už mnohokrát letěli z mnohem závažnějších důvodů, stejně jako další ptačí páry z celé skupiny.
Tito sokoli byli stvoření pro výšky a Mořská pevnost přesně vyhovovala jejich přirozeným potřebám. Jejich hnízdění přineslo takové výsledky, jakých se nedočkali od doby, kdy byli naposledy v Sokolím hnízdě; naposledy, než se museli vydat na cesty. Ještě jedno takové sezení na vejcích, ještě jeden rok v Údolí a budoucnost černobílých ptáků by byla zajištěna. To by byl veliký úspěch a značné povzbuzení, dokonce i když muži, kteří s nimi sloužili, budou muset hodně brzy odejít.

Najednou zalapal po dechu. Na pláži spatřil Unu. Vydala se k němu, ale když uslyšela volání sokolů, zastavila se a zadívala se na ně. K jeho zděšení zdvihla paži do výše a pozdravila stejně, jako se s nimi zdraví jeho lidé - a ptáci odpověděli, skutečně ji vítali, nebylo to jenom oznámení, že ji vidí.
Pochopila! Ta zpropadená ženská pochopila, co říkají a dělají!
Za několik okamžiků k ní došel. Popadl ji za paži a prudce ji otočil k sobě.
„Ty čarodějko! Jak se opovažuješ proti nim používat svoje kouzla?“
Una se okamžitě začala bránit a snažila se vyprostit z jeho sevření, ale když se jí to nedařilo, nechala toho. Byla úplně klidná, až na oči; ty prozrazovaly zlost a blýskaly se jako kotel se zeleným ohněm.
„Ty máš ale podivné stupnice hodnocení, sokolníku! Pro tebe je to naprosto přirozené dorozumívání s příslušníky jiného druhu. Když něco takového udělám já, je to duševní porucha, něco ohavného, čeho je třeba se obávat a co je nutné odsoudit.“
Její opovržení na něho dopadlo jako políček, ale nedal to na sobě znát.
„Pro tvůj druh je to nepřirozené.“
„Takže je zcela nepochopitelné, že žádné zvíře nikdy neodmítlo můj pozdrav a přání všeho nejlepšího, když jsem to udělala způsobem jemu vlastním.“
Povolil stisk natolik, že se jí podařilo vytrhnout se mu.
„Je pravda, že není obvyklé, aby moji lidé měli tenhle dar a celý život jsem se musela snažit, aby mě necejchovali jako blázna nebo ještě něco horšího, aby mi nezničili dům. Ani tobě jsem to nechtěla odhalit, ale myslím, že se nic tak strašného neděje, když sokoli sami takhle odpověděli.“ Odvrátila se od něj. „Asi jsem se v tobě mýlila, když jsem od tebe čekala větší pochopení.“
Hlas jí slábl a ke konci se až třásl. Kvapně odcházela stejnou cestou, odkud přišla.
Tarlach pocítil v srdci zlost. A nejen to, uvědomoval si, že cítí i bolest.
Byla to zlost oprávněná. Neměl zapotřebí poslouchat, jak mu oba sokoli lají.
„Paní! Paní Uno, počkej!“
Zastavila se a otočila se k němu. Neřekla však ani slovo.
Došel až k ní, stál před nijako štítník před svým lenním pánem.
„Překročil jsem svou pravomoc...“
„To tedy ano.“ Una na něj upírala ledový pohled. Stála velmi vzpřímeně. „Připrav si koně, kapitáne, a dej rozkaz, aby osedlali i mého. Zdá se, že tvoji mysl spoutala myšlenka černé magie a že mě chceš z něčeho takového obvinit. V téhle oblasti se skoro nic takového nevyskytuje, ale mám jednu přítelkyni, kterou budeš docela určitě podezírat. Neslouží Stínu, ale posoudíš to sám. Pokud to budeš cítit jinak anebo se jí budeš obávat příliš, potom opusť dolinu a neplýtvej dál mým časem ani penězi.“
Žoldnéřova ruka sjela k meči a musel se silou vůle přinutit, aby netasil.
„Dej si pozor, ženo! Jsme přísahou zavázáni sloužit —“
„K čertu s tvojí přísahou! K čemu mi budeš, když mě budeš nenávidět ještě víc než můj nepřítel? Ogin je koneckonců muž,“ dodala s hořkostí v hlase. „Co záleží na tom, jestli bude i dál lákat lodi do záhuby, aby rozmnožil své majetky?“
„To je křivé naříkání!“
„Nemyslíš si, že ses ke mně choval stejně? Připrav se na cestu, sokolníku. Potřebuji, aby ses hned teď rozhodl, jestli se svými muži zůstaneš v mých službách, ano, nebo ne.“

## Kapitola 5

Odjížděli od kulaté věže a zarputile mlčeli. Tarlacha napadlo, jestli neudělal hloupost, když nikomu neřekl, k čemu se chystá a že vůbec s tou ženskou někam jede, ale hned vzápětí takovou myšlenku zapudil. Vedla ho pýcha a zloba, ano, přesto bylo jeho povinností zjistit všechno, co by mohlo nějakým způsobem postihnout jeho muže, což, bohužel, v sobě zahrnovalo i místa a zdroje činnosti Moci. Společně s nimi jel i Bouřlivák a velitel sokolníků věděl, že ať je Una schopná čehokoli, tak do záhuby je záměrně nepřivede. Nebo sebe samu. Věrolomnost tohoto druhu jí určitě nebyla vlastní. To musel připustit - přes veškeré momentální pocity, jaké v něm vyvolala.
Hluboké ticho mezi nimi přetrvávalo a, jak čas ubíhal, bylo žoldnéřovi stále nepříjemnější. Nikdy se mu nezdálo, že by se mu panovnice svým vyprávěním nějak vnucovala Teď si však uvědomil, jak moc se mu zamlouvalo, když hovořila o svém panství, když popisovala zemi a neuvěřitelné bohatství různorodého života v ní. Vzpomínal, jak často velice překvapivě reagovala na jeho komentáře a vadilo mu, že tahle jejich výměna názorů najednou skončila. Měl pocit, jako by ztratil něco nenahraditelného. Bylo to stále bolestivější a ostřejší, protože k rozmíšce mezi nimi došlo jeho vinou.
Nakonec pobídl koně, aby ji doběhl.
„To je můj přestupek tak vážný?“ zeptal se jí rozmrzele.
„Ne. Nemohu tě obviňovat za to, jaký jsi. Vadí mi ale tvůj postoj, který mě přiměl k této cestě.“
Upřela na něj zachmuřený pohled.
„I ženy mají svá přátelství. Vážíme si jich stejně jako vy si ceníte svých, jejich blízkosti a důvěrnosti.
Toho si cením ze všeho nejvíc, možná také proto, že jsem v životě potkala jen jedinou opravdovou přítelkyni, jedinou spřízněnou sestru mé duše. Neměla jsem žádné sourozence a i když by v sousedních Údolích byla děvčata mého věku, vzdálenost by nám bránila v tom, abychom si vybudovaly nějaké vzájemné vztahy, když jsme byly malé. A co se týče potomků lidí z našeho Údolí, můj otec se domníval, že by nebylo vhodné, abych se s nimi stýkala příliš často, tím spíš, že se musel vyrovnat s faktem, že se mu nenarodil syn, který by po něm převzal vládu.
Své dny jsem žila naplno, ale přesto jsem v dospívání toužila po skutečné přítelkyni. Chtěla jsem mít někoho, s kým

bych si mohla povídat o svých životních zkušenostech a někoho, kdo by se mnou vyrůstal. Bylo to, jako by nade mnou měla moc Jantarová paní, když jsem došla na místo, kam teď spolu míříme, a našla jsem tam dívku svého věku. Milovala Mořskou pevnost stejně jako já a zajímala se o spoustu věcí, které i mně ležely na srdci a jimiž se zaobírala moje mysl. Dokonce se i stejně jmenovala."
Usmála se při vzpomínce na jejich setkání, ale téměř současně zase zvážněla.
„Ona není člověk, nebo není tak úplně člověk, jak to chápeme my. A už tehdy, ještě jako dítě, si uvědomovala, že se musí držet dál od lidí. A dosud se to nezměnilo."
Una zaslechla, jak se rychle nadechl, a přikývla.
„To setkání mohlo být pro mě nebezpečné, ale měla jsem štěstí. Také jsem nebyla úplný blázen. Jakkoli jsem po tomto přátelství toužila, šla jsem za matkou a chůvou; byla to velmi moudrá žena. Obě se s tou druhou Unou seznámily a dovolily, abych ji i nadále navštěvovala. Svoji přítelkyni jsem představila jenom jim."
Tarlachovy oči potemněly obavami.
„Jestli tahle Una... není spojena se zlem, proč sis myslela, že je nutné skrývat svůj vztah k ní?"
„Částečně proto, že si to sama přála, jak jsem ti už říkala, částečně i vzhledem k mému postavení. Vládcova dcera se musí vždycky chovat a myslet s ohledem na své Údolí a já byla navíc dědička. Nemohla jsem si dovolit, aby mě někdo pokládal za podivného člověka nebo aby se začaly šířit řeči, že se stýkám s něčím, čemu je lepší se vyhnout. To, že jsem měla veliký dar léčit, dar daleko přesahující znalosti, kterých se v tomto ohledu dostává každé urozené dívce, bylo přijato, neboť jsem tak mohla být všem prospěšná a vzhledem k tomu, že jsem žena a mám jisté postavení, to byla dokonce i má povinnost. Avšak jakékoliv další schopnosti nebo vztahy, které by svědčily o Moci, by takto přijaty nebyly."
„Žádné rozmluvy se zvířaty a žádná přátelství se Starou rasou?"
„Cokoli z toho by stačilo k tomu, aby mi bylo odepřeno dědické právo na Údolí."
„Moc se v té či oné formě vyskytuje v mnoha rodinách v Údolí," připomněl jí. „Jen výjimečně se stává, že to vzbuzuje odpor."
„Ano, ale u nich je to pokládáno za dar - nebo kletbu -po předcích. V naší rodině taková tradice není, žádné míšení s lidmi, kteří nejsou z naší rasy nebo našeho druhu."
„To, co se jinde už určitou dobu uctívá, je tady přijímáno jinak - jako něco úplně nového?"
„Ano, soudě podle povahy většiny lidí, hlavně v současnosti. Fakt, že žena vládne tak dlouhou dobu sama, je sám o sobě do jisté míry mnohými lidmi považován za nepřirozený a v hloubi srdce se jim to nelíbí."
Změřil si ji pohledem.
„Ještě stále mě chceš dovést ke své přítelkyni?"
„Musím. Nemohu dopustit, aby sis mnou nebyl úplné jist, kdybys byl nucen kvůli mně bojovat. Musíš mít jistotu, alespoň v srdci, že stojím na straně Světla, nikoli Temnoty."
Sklonil hlavu.
„Byl bych rád, kdybych ti mohl říci, že žádné takové podezření mě ani nenapadlo."
„Jenže tebe napadlo, když jsi takový, jaký jsi."
„Mám k tomu své příčiny, paní," bránil se jemně.
„Nedovedu si ani představit, že by tomu bylo jinak - potom, co jsem tě trochu poznala," odpověděla smutně.
„Tebe nezajímá, jaká je to příčina?"
„Nemám právo se na to ptát," odpověděla Una. „Jedná se výlučně o historii sokolníků a je to jejich soukromá záležitost."
Tarlach se na několik minut odmlčel.
„Než jsme přišli do země, kde jsme založili své Sokolí hnízdo, byli jsme my, muži mojí rasy, otroci." Zavřel oči, když vzpomínal na tu dávnou hrůzu. „Nedokážeš si představit hloubku poddanství, která nám byla vnucena jednou vyznavačkou cesty Temnoty. Ta, co nás v takovém otroctví držela, patřila ke Staré rase, nebyla člověkem, přestože tak vypadala. I když v sobě skrývala obrovskou Moc, nedokázala nám svoji vůli vnutit přímo. Aby se jí to podařilo, potřebovala naše ženy. Každá žena byla pro ni nádobou, která jí posloužila, a ty, které již využila, se proměnily k jejímu obrazu, byly zlé a kruté, žily jen proto, aby se povyšovaly a ostatní utiskovaly a ponižovaly...
Nakonec jsme se za nepředstavitelnou cenu osvobodili a ti, co přežili, se vydali po moři na sever na sulcarských lodích a vzali s sebou své ženy, které ještě žily. Chovali se k nim už však tak, jako my dnes.
Unikli jsme, chápeš, ale naše vítězství bylo jenom částečné. Adeptka temnoty byla poražena. Zajata, ale ne mrtvá. Její vůle žila a stále hledala ženu, která by jí věnovala svou krev a tím ji osvobodila. Potom by se zase pustila za námi. Patrně žádná jiná rasa nemůže sloužit jejím specifickým potřebám. Nechtěli jsme už nikdy přilnout k jakékoli ženě ani se s ní zaplést, protože by se mohlo stát, že bude těsně spojena právě s její Mocí, mohla by se osvobodit a vše by se opakovalo. Za celá ta léta, celá staletí," pokrčil rameny, „se, jak se domnívám, ctnost stala potřebou. Opovržení a nenávist nahradily jakoukoli touhu po vroucnějším a jemnějším životě, kterou naši předkové jistě měli. Tenhle pocit záhy přerostl ve vztah k celému ženskému pokolení. Bylo to vlastně nevyhnutelné, když si člověk uvědomí, kolik žen v Estcarpu vládne Mocí; je spousta takových, které jsou pro nás potencionálně nebezpečné."
Najednou zmlkl, když k němu ve vší síle doplula myšlenka prudce klesajícího sokola.
„I naše ženy se musí jejího návratu bát, dokonce snad více než my. Možná právě proto se nikdy nepokoušely hledat ve větším počtu jiný život, přestože Estcarp je dost blízko a ony by tam mohly najít útočiště." Upřeně se zahleděl do dálky. „Musí se bát mnohem víc než my. Nás zotročila, ale pořád jsme zůstali muži, sami sebou. Ty, které posloužily jejím choutkám, už nikdy nebyly stejné jako předtím. Zanechala v nich zřetelné stopy, v duši se změnily tak, jako se změnili a upsali ti, kdo přijali Kolderovy šperky."

„Všechny vaše ženy byly takto spoutány?" zeptala se jemně.
„Ne. V tomhle směru je naše historie jasná. Pokusila se zajmout jenom ty, které chtěla obzvláště; většina z těch, které vyzvala a odmítly ji, zemřela, ale vždycky jich pár souhlasilo nebo je k tomu přinutila. Taková byla její Moc a naše neschopnost, že se jí žádná sokolnická žena nemohla vzepřít. Ty, co se jí vzdaly, potom mohly k sobě poutat muže, kteří se s ní stýkali."
„Takže, když jste se jednou dostali z té pasti ven, rozhodli jste se, že se už nikdy více nebudete se ženami stýkat?"
„Ty bys dokázala ještě jednou riskovat tak strašný osud?" zeptal se jí.
„Ne, to bych nedokázala, ani za tak vysokou cenu." Una na chvilku zmlkla. „Možná by pro vaše muže i ženy bylo řešením najít si partnery mezi jinými národy. Sám říkáš, že všechno nasvědčovalo tomu, že vaše nepřítelkyně chtěla nebo potřebovala pouze vaši krev, aby jí byly po vůli." Zamyšleně se na něj dívala. „Druh, který se nedokáže aspoň trochu přizpůsobit, je odsouzen k záhubě, protože čas, kdy je třeba provést nějakou změnu, musí nevyhnutelně nastat. Domnívám se, že se to týká jak lidí, tak i zvířat."
„To je možné. Snad by se někteří z mého rodu nakonec nechali přesvědčit, aby zvolili takové riziko a čelili tak úplnému vymření. Ale paní, dovedeš si představit, jaké ženy z cizích rodů by k nám šly? Ženy na naše zvyky pohlížejí se značnou nelibostí a kdo by byl takový blázen, aby si představoval, že fakt, že je potřebujeme, zaručí i změnu v našich srdcích? Bylo by bláhové domnívat se, že přístupy generací okamžitě vymizí jen proto, že někteří z nás nezbytnost takového kroku pochopí a odloučí se od svých přátel. Ostatní by je vykázali... A to se nestane."
„Ne? Tak to tedy mám o vás dost velkou starost. Vaše vesnice jsou teď v Estcarpu. Stará historie neobstojí navždycky proti novému, bohatšímu životu, do něhož měli vaši lidé možnost jenom zběžně nahlédnout. K tomu si připočti ještě ztráty na lidech od doby, kdy přišel Kolder, a tvůj druh je velmi vážně, ne-li smrtelně, ohrožen, ať už to chceš pochopit nebo ne."
Chvíli si prohlížela Bouřliváka, jak vznosně sedí na vyvýšeném místě před svým lidským druhem.
„Nelitovala bych, kdybyste se vzdali některých svých zvyklostí, sokolníku, ale ta dokonalost, které jste dosáhli při ovládání těchto ptáků, nesmí vzít za své. Ochudili byste celý svět."
Tarlach nevěděl, jestli má k této ženě vzhlížet s úctou nebo ji proklínat za to, že jeho strach pojmenovala tak přesně. Jako by mu četla myšlenky. Běhal mu mráz po zádech, když si uvědomil, jak přesně jejich situaci vystihla.
Raději mlčel a odbočil od choulostivého tématu, ještě než vytuší i jeho bolest a beznaděj dosud prýštící z rány, která postihla jeho rod po zničení základny.
„Co má přetrvat, přetrvá," usekl s definitivní platností, která nepřipouštěla žádnou další diskusi. „Ale co ty, paní? Tvá schopnost probouzí mou zvědavost. Zjevně dokážeš komunikovat se sokoly jako my. Dokážeš to i s jinými zvířaty?"
„Ano i ne. Každý druh je jiný a myšlenky některých z nich se s mými setkávají snadněji než s jinými. Vaši sokoli jsou úžasní. Nikdy jsem si nedokázala představit, že najdu tak dokonalé a hluboké myšlení u jiného zvířete než u kočky. Obvykle s ptáky nenavazuji tak úzký vztah."
Zaváhala.
„Nechtěla jsem tě nijak ranit, když jsem je oslovila. Vzhledem k tomu, že odpověděli na můj úvodní zdvořilý pozdrav, domnívala jsem se, že nedělám nic špatného."
„Zatajila jsi nám, že s nimi dokážeš hovořit," poznamenal.
„To ze zvyku, tajím to přede všemi. Nebyl to zlý úmysl nebo záměr, že jsem se pokoušela to tajit."
„Dobře, věřím ti," řekl po chvíli. „Do jisté míry dokážeš hovořit se všemi nebo s většinou teplokrevných živočichů. A co ti s chladnou krví?"
„Dorozumím se i s některými šupinatými a také s některými stvořeními, co žijí ve vodě i na zemi, ale dosud jsem nenavázala žádný kontakt nebo skoro žádný s hmyzem nebo rybami nebo jim podobnými živočichy." Uhádla otázku, kterou nevyslovil. „S naším vlastním druhem takovou schopnost nemám."
Muž se dostatečně ovládl a zdvořilost zakryla jeho úlevu.
„Nenavázala jsi žádné takové přátelství, jaké máme my s našimi okřídlenými bratry a sestrami?" zeptal se.
Zavrtěla hlavou.
„Takového požehnání se mi nedostalo. I když se mnou všichni hovoří, nikdy mi žádný z nich nedovolil proniknout do naprosté blízkosti. U vás jsou to sokoli, kteří si volí svého bojovníka, s nímž stráví zbytek života, že?"
„To ano, ale jsou od vylíhnutí vedeni k tomu, že si mají mezi námi najít přítele. Ostatní stvoření takový vztah od lidí neočekávají. Pokus se sama udělat první krok. Vyber si k tomu stvoření, kterého si vážíš a které bys dokázala milovat, a pokus se mu přiblížit. Třeba kočka by se hodila. Zdá se, že máš pro ně slabost a jsou považovány nejen za přijatelné společnice lidí, ale také za zvířata, jimž je možné projevit laskavost. S jedinou z nich už nebudeš muset hledat podstatu přátelství." Tarlach se usmál. „A také jsou malé, což je výhodné, když chceš přítele mít při sobě ve velkém sálu nebo třeba i v budoáru."
Zasmála se. „Trefa do černého, ptačí válečníku! To si zapamatuji!" uklidnila se. „A to ostatní, co jsi řekl... Jestli takové přátelství budu moci navázat, ujišťuji tě, že udělám všechno, co je v mých silách, abych ho získala a abych si ho také zasloužila."
Jejich mlčení už bylo jiné, přátelské, a mohlo být kdykoli prolomeno. A jak spolu projížděli okouzlující krajinou, často je opravdu přerušovali.
Projížděli vysokohorským srdcem jejího divoce členitého panství, a protože Una věděla, že se sokolníkovi takový terén zamlouvá, vydala se do prudkého svahu k hřebeni, odkud bylo vidět na míle daleko. Vysoké vrcholky vpovzdálí zastiňovaly oceán, ale před zraky se jim vynořily skály a lesy a rozsáhlé prostory vřesovišť, janovců a kapradin, potůčků, které vtékaly do neuvěřitelně čistých jezer, zelených nížin se sladkou trávou nebo s tmavými skvrnami bažin.
Pod silou emocí, které jej opanovaly, pocítil Tarlach bodavý pocit viny, jako by zrazoval Sokolí hnízdo a všechno to, co

jeho mrtvá tvrz znamenala.
„Existují hory mnohem vyšší," řekl ostře, aby se tomu pocitu postavil.
„To jistě, i nádhernější," souhlasila s ním, „a stejně si myslím, že bych je nedokázala tak milovat, kdyby mě teď někdo vysadil mezi ně. Tyhle jsou mými přáteli od samého dětství a jejich krása se mi stala měřítkem pro všechno, co je neposkvrněné."
Přinutil se uvolnit se. Una mu neudělala nic špatného. Nebyla zodpovědná za jeho slabosti a nebyl důvod, aby snášela jeho náladu, když jej na okamžik něco rozhněvalo.
„Se mnou je to stejné," řekl jí. „Narodil jsem se na vysočině a dodnes mě přitahuje." Sokolník se mimoděk jemně usmál. „Ale od té doby, co jsem přišel sem, mě svým kouzlem opanoval i oceán, což se mu nikdy dřív nepodařilo."
Rychle se na ni podíval. „Tvoje Mořská pevnost má své kouzlo, paní Uno. To musím uznat."
Žena se rozhlížela po své zemi.
„Ano," mumlala, „kouzlo, které dokáže uklidnit srdce."
Una se soustředila na Údolí, ale kapitán sokolníků se díval na ni. Trochu překvapeně se k němu vrátila pohledem, když pocítila, že na ni stále hledí.
„Něco není v pořádku?"
Trochu zčervenal, protože si sám neuvědomil, že se na ni dívá tak upřeně.
„Ne, paní. Myslel jsem na to, jaký vztah máš ke své zemi," dodal chvatně. „Je velice neobvyklý."
„Skutečně ti moje city k ní připadají podivné? Domnívám se, že mnozí lordi z Údolí jsou na tom stejně."
Tarlach zavrtěl hlavou.
„Ne," odpověděl pomalu, „to není pravda. Alespoň se to netýká těch, s nimiž jsem přišel do styku. Pohlížejí na své državy očima vlastníka nebo farmáře nebo pastevce a samozřejmě i očima vojáka, a všichni, jak jinak, v nich vidí svůj domov a kořeny a z toho důvodu si jich cení. Tvůj pohled je ale pohledem zamilovaného člověka."
Najednou se zvedl studený vítr a on vzhlédl k obloze. Zdálo se, že se na modré nebeské klenbě rychle vytvářejí temné mraky.
Tarlach se nadechl. Bouře v těchto horách přicházely z čistá jasná. Vypadalo to, že nemají naději vrátit se k věži dříve, než nečas přejde. Měli by sejít někam níž a bouřku v úkrytu přečkat nebo nasednout na koně, vydat se na cestu a promoknout na kůži.
Otočil se ke své společnici.
„Pojedeme dál nebo se někde schováme?"
„Obojí. Náš cíl je blízko a poskytne nám přístřeší."
Ještě ani nedomluvila a už pobídla klisnu přes hřeben. Sjížděla prudký svah rychlostí, která by vyděsila nejednoho odvážného muže.
Válečník ji chvíli pozoroval a pak se vydal za ní. Ať už v sobě skrývala nějakou další schopnost nebo ne, Una z Mořské pevnosti dokázala koně ovládat tak dobře jako nikdo z těch, co dosud potkal.
Nejeli dlouho tím šíleným tempem, když klisna paní Uny skočila; byl to skoro let - přes vysoký živý plot a nakrátko mu zmizela z dohledu. Zanedlouho se k ní Tarlach opět připojil.
Oči se mu rozšířily. Ocitli se na políčku ze všech stran obklopeném vysokým, různě obrostlým plotem. Nejnižší strana byla právě tam, odkud přijeli.
Tráva byla vysoká a docela jistě nebyla spásána, ale pozornost poutala stěna z rostlin, která je obklopovala. Cesmína, fuchsie, jeřáb obecný a rododendron byly prorostlé do sebe a zdálo se, že ta zelená masa je nekonečná, zatímco vřes, jalovec metlatý a skoro divoká spleť nižších rostlin, z nichž mnohé krásně kvetly, vyplňovala všechna místa, která nebyla zarostlá vyššími druhy.
Byly tu plané růže a po zdi proti nim se pnuly a šplhaly až ke korunám stromů maličké, temně růžové květiny a v kaskádách spadávaly mezi jejich větvemi dolů. Na jiných místech nabízely podobnou dramatickou podívanou křehké chumáčky zimolezu.
„To je neuvěřitelné," řekl po chvíli mlčení. „Ale jak to tu mohlo takhle vyrůst? To by se ti samotné nikdy nepodařilo. Za celý život bys nedokázala vypěstovat takhle rozvětvené růže. A ty stromy..."
Una se smála.
„Já je samozřejmě nesázela! Jen jsem je trochu prořezala, to ano, ale to je veškerý můj zásah do díla přírody."
„Pak tu musel pomáhat ještě někdo další. Mnohé z těchto rostlin teď zdivočely, ale nebylo tomu tak. Lidské ruce, nějaké ruce je zasadily právě sem, na tohle místo."
Zasáhlo je několik velkých dešťových kapek a Una ho chytla za ruku.
„Pojď, nebo se utopíme, ať se naše koně budou snažit sebevíc."
„A co oni?" zeptal se a nechal se táhnout.
„Budou v pořádku. Podívej, už se schovali."
Vedla svého společníka do úkrytu pod velikou cesmínou. Listy a větve kolem nich i nad jejich hlavami rostly hodně hustě a zdálo se, že tvoří přírodní tunel, který vede přímo do srdce živého plotu.
Šli tunelem až na konec ke starému stromu. Větve se tady zdvihaly tak vysoko, že žoldnéř mohl stát vzpřímeně. Před kmenem ležel dlouhý, plochý šedivý kámen, nahoře trochu zaoblený a krásně hladký.
Žena z Údolí se na něj posadila a usmála se na svého průvodce.
„Vítám tě v Altánku."
Sedl si vedle ní. Stálo ho hodně sil, aby skryl nervozitu, třebaže na tom místě neshledal nic neobvyklého. Už jenom to, co mu Una řekla o své jmenovkyni, ho zneklidnilo.
„Kdy jsi to tu objevila?"

„Ještě jako dítě, nedlouho potom, co jsem našla tuto zahradu. V těch dávno uplynulých dnech jsem byla neposedné lumpačisko, které pořád někde šmejdilo. Poslouchej! Je slyšet, jak všude kolem prší, ale na nás sem nedopadne ani jediná kapička. Musel by přijít pořádný liják, aby voda pronikla listovím."
Tarlach se otřásl a přitáhl si kabátec těsněji k tělu.
„Ale zdá se, že vítr sem profoukne docela dobře."
Usmála se.
„Ale ne naplno. Podívej se, jak větve v koruně divoce tančí. Kromě toho, tam venku bys vzal za vděk mnohem chladnějším přístřeškem, do kterého by možná i pršelo, v porovnání s tímhle úkrytem, kde nás budou obtěžovat jenom kousající oblaka, jestli se vzduch nerozproudí."
„Kousající oblaka?"
„Určitě je znáš. Je to takový maličký létavý hmyz. Po tisících a desetitisících se srocují na tmavých místech, kde vane jen nepatrný vítr nebo kde se vzduch ani nepohne."
„Znám je! My jim však říkáme krutý prach."
Muž smutně zavrtěl hlavou.
„Vzpomínám si, jak jistou noc - když jsem byl poprvé ve službě u Čistých štítů — stála naše skupina v záloze a očekávala invazi na državu, kde jsme sloužili. Byl horký, dusný večer pozdního léta, vzduch se ani nepohnul..."
„A přišla oblaka?"
„Rudé delirium a my dostali rozkaz zůstat úplně zticha. Neodvážili jsme se ani pohnout, abychom je mohli odehnat - tedy, ne že by se nám tím nějak zvlášť ulevilo."
Una se soucitně usmála.
„Chudáci! A objevili se nakonec ti nájezdníci?"
„Ale vůbec ne. Napadli državu o měsíc později a přijeli úplně jinou cestou."
Pokoušela se zakrýt úsměv, ale moc se jí to nepodařilo.
„To by mělo stačit k tomu, abys začal uvažovat o jiném způsobu života."
„Málem se tak stalo," připustil.
Zasáhl je další prudký poryv větru. Tarlach si všiml, že se jeho společnice chvěje a že se choulí do pláště. Náhle se vzpřímila; žaludek se mu sevřel. Přišli sem hledat něco víc než jen přístřešek.
„Kde je tvá přítelkyně?"
„Tam, kam patří, samozřejmě. Snad sis nemyslel, že žije tady? Tohle je jenom místo, kde se obvykle setkáváme, protože ho obě máme rády."
„Jak ji přivoláš?"
„Ono to vlastně ani není přivolání. Una je koneckonců moje přítelkyně, ne služebná. Přivolám ji jenom myslí, stejně jako mě přivolá ona, když se chce se mnou sejít.
Obvykle ji ale volám já, protože ona může odpovědět bez dlouhých odkladů, zatímco já musím vážit dlouhou cestu, než se dostanu až do Altánku."
Vstala. „Asi bude nejlepší, když začnu."
„Ano."
Una se na něj upřeně zahleděla. „Jsi si jistý, že to zvládneš?"
„Ano!"
V duchu se přikrčila. Tahle otázka byla chybná, ale věděla o něm už dost, aby pochopila, že ho příliš netěší být tady. Nedalo se nic dělat. Nevyřídili by nic, kdyby odtud odešli a nesplnili svoji misi.
Přivřela oči a soustředila se, aby myšlenkou přivolala přítelkyni.
Několik minut Tarlach znepokojeně sledoval, co se děje. Jak čas ubíhal, cítil stále větší úlevu, když nepociťoval žádnou výraznou změnu, potom jej ale Bouřlivák varovným hvizdem upozornil, že jenom nedokonalost lidských smyslů mu napovídá, že všechno v Altánku je v pořádku.
Ještě celou další minutu si nevšiml žádné změny, potom se vzduch před ním rozechvěl a začal se roztahovat, až se zdálo, že se dívá do neuvěřitelné, hrůzu nahánějící chodby.
Na vzdáleném konci se zhmotnila postava, nejprve nezřetelná, stále se však zjasňovala, jak se přibližovala; zdálo se, že se spíš vznáší, než že fyzicky kráčí. Konečně - a jemu to připadalo strašně rychlé - stála před nimi a zdála se skutečná nebo skoro skutečná jako oni.
Sokolník leknutím vyskočil. Jeho mysl tápala, až našla spojení s Bouřlivákem, ale jeho pták byl stejně překvapený jako on sám a přirozená nejistota se tajuplnou situací, v níž se nacházeli, jenom násobila. Sokol nepociťoval ani špetku strachu a vůbec žádnou zlost, kterou příslušníci jeho druhu instinktivně dávali najevo, když se setkali s jakýmkoli náznakem nebo dílem Stínu.
Nově příchozí byla velmi cizí a tím víc odlišná navzdory a právě pro svou krásu a proto, že by mohla být skoro člověkem. Nejděsivější mu připadalo, že se tolik podobala Uně z Mořské pevnosti. Na první pohled se zdálo, že tváří a postavou jsou jako jedna žena, která byla nějakým prokletým kouzlem rozdělená, ale při bližším pozorování odhalil, že mezi nimi je rozdíl hluboký a rozsáhlý jako obrovský oceán.
Postava, která se před nimi zjevila, byla až nezvykle klidná, ale klid v jejím výrazu nebyl klidem člověka, který se vyrovnal se životem, jenž s sebou přináší svízele i radosti a neustálou hrozbu smrti. Měla v sobě pustý klid jedince, který nikdy nebyl zkoušen, ničeho se nebojí a ví, že nikdy nebude stát před hrozbou v budoucnosti, možná i nekonečně vzdálené.
Její rysy, pokud to vůbec bylo možné, byly krásnější než Uniny. Byly však poněkud divně řezané - jako by se v ní mísila jiná rasa.

Ovšem zelené oči byly živé a jestliže nepochopil, co všechno skrývají, domníval se, že z nich dokáže vyčíst jakési jiskřičky emocí, smutek a touhu, o kterých věděl, že jejich příčiny by neodhadl žádný člověk.
Všechny jeho úvahy se rázem rozplynuly, když se jí po spatření Uny oči a celý obličej rozzářily radostí. Ať už měl sokolník jakékoli pochybnosti, tato reakce mu napověděla, že svazek mezi nimi je zcela opravdový.
I to se však prudce změnilo. Jakmile ho cizí Una zpozorovala, zahalila své vnitřní já závojem.
Zvědavě pohlédla na lidskou ženu.
„Sestro?“ Její hlas zněl jemně jako hlas Uny, ale byl trošku zvláštně, i když ne nepříjemně položený.
„To je kapitán oddílu, který nám přišel na pomoc. Řekla jsem si, že bude nejlepší, když se s tebou seznámí a ubezpečí se, že my z Mořské pevnosti nemáme žádné styky se Stínem.“
Nádherné oči tajemné Uny se na něj upřely.
„Doufám, že v tomto ohledu, kapitáne, se tvá mysl uklidnila nebo tomu tak brzy bude. Tohle Údolí a jeho obyvatelé zůstali vždy bez jediné poskvrny, od nejranější historie až po současnost.“ Usmála se. „Co se mě týče, i já mám Mořskou pevnost moc ráda a jsem vděčná za to, že ti mohu osobně poděkovat za tvou službu.“ Ani slůvkem se nezmínila o tom, že je zjevně ochráncem, který za svou službu dostává zaplaceno. Ani Una o tom při představování nehovořila.
Tarlach jí zasalutoval, ale byl rád, že se může uchýlit ke svým zvykům a nemusí jí odpovídat slovy. Nebyl si jí vůbec jistý, nešlo mu o její spojení se Světlem, které potvrzoval jak Bouřlivák, tak i jeho vlastní instinkt, ale jednalo se mu spíš o její záměry a nevěděl, jak dalece dokáže číst v pocitech skrytých za jakoukoli jeho odpovědí, a ani netušil, jak by asi zareagovala.
Ustoupil o několik kroků do živoucího tunelu a nechal ty dvě, aby si spolu mohly pohovořit o samotě, jak se od něj patrně očekávalo. Nebyl koneckonců ničím jiným než pouhým Uniným doprovodem...
Pozoroval je a musel se hodně ovládat, aby se nevrhl s mečem a štítem mezi vládkyni a její téměř dokonalé zpodobení.
Víc než jenom zpodobení! Srdce mu divoce bušilo. Při Rohatém pánu! Ona byla ještě mnohem víc!
Byla to bitva, kdy se musel po nekonečné minuty ovládat; věděl však, že pokud by teď zasáhl, všechny naděje, ať už byly jakékoli, které vkládal v paní Mořské pevnosti, by vzaly s největší pravděpodobností za své. Musí zachovat klid až do chvíle, kdy by ta podivná cizinka začala Unu otevřeně ohrožovat, pak by v souladu s právem mohl zasáhnout, i když do jaké míry by byl úspěšný, netušil.
Koneckonců, všechno ve skutečnosti trvalo jen několik minut, pak to skončilo. Cizí Una odešla zpět chodbou, stejně, jako přišla.
Sotva Una zase osaměla a jeho ptačí společník potvrdil, že brána je skutečně zavřená, stál sokolník Uně po boku. Vzal ji za ruce.
„Co od tebe chce?“ zeptal se jí ostře.
Vládkyně chtěla odpovědět stejně ostře, ale pak si všimla, jak má sevřené rty, a ledacos mu vyčetla z planoucích očí.
„Nic. Je to moje přítelkyně.“
„Ona je ty! Uno, ona je tvé vlastní já, jiné, to ano, ale i tak jsi to ty!“
Zírala na něj, jako by se zbláznil.
„Nejsme jedna, ani v myšlení, a ani nejsme beze zbytku spojeny. A i když to tak vypadá, nemám v sobě tolik krásy jako ona. Vím, že pro tebe tohle není podstatné, ale určitě sis toho všiml. Zbytek se nedozvíš, pokud mě nepochopíš, ale máš to přímo před očima.“
„Poznal jsem, že nejste stejné a buď za to dík Rohatému pánu, přesto tvrdím, že vy dvě jste jedna. Nedokážu vysvětlit jak a proč, ale je to tak. A co se týče tvého vzhledu, Uno z Mořské pevnosti, špatně o sobě soudíš. V očích každého muže jsi hezčí, než kdy tamta podivná... věc může být. Jsi člověk. Jsi silná a slabá, srdečná, protože máš...“
Odmlčel se. Nedokázal se vyjádřit, popsat nějak pochopitelně situaci, která se tolik vymykala čemukoli, s čím se doposud setkal nebo o čem slyšel. Byl přesvědčen, že dokonce i čarodějky z Estcarpu, ač se chvástaly svojí Mocí a učeností, by tímhle byly naprosto zmateny, i když poprvé v životě si toužebně přál, aby tu teď s nimi jedna z nich byla a pomohla jim zvládnout celou tu záhadu.
„Uno, ona není z Temnoty. To ti přiznávám, ale stejně, já - já se bojím, že pro tebe znamená potíže, a to veliké. Nedělej nic a v ničem jí nevyhov, dokud si to bedlivě a pořádně dlouho nerozmyslíš. Nesmíš udělat něco, co bys už nemohla napravit.“

## Kapitola 6

Druhý den ráno sestoupil Tarlach na své obvyklé místo na pláži, stál pod skalním převisem. Na moři byly stále ještě patrné stopy bouře z předešlého dne. A ani trochu nezáviděl mužům v malém člunu daleko v zálivu, jejichž zápolení už nějakou dobu pozoroval a částečně mu věnoval pozornost tím kouskem mozku, který se nezaobíral druhou Unou.
Byl hodně překvapený a velmi se mu ulevilo, když vládkyně na jeho prohlášení odpověděla. Očekával zlost a zároveň téměř bitvu vůle s ní - rozum to zdá se vyžadoval po tak neuvěřitelném oznámení - ale nic z toho se nestalo. Una neochvějně bránila přítelkyni, měla pocit, že se od ní neočekává nic jiného, ale když její původní úžas opadl, nerozzlobila se na něj. Neodsoudila ho, ale ani přímo nevyvrátila jeho obavy. Spíš se skutečnou pokorou připustila, že sama nezná odpovědi, kterými by vyvrátila jeho tvrzení a dokázala mu, že naprosto nezná zvyklosti Staré rasy.
Vzhledem k tomu, že byla schopná se ovládnout, dokázala v sobě najít dostatek moudrosti a slíbit si, že bude obezřelá, jak jí poradil.
Poděkovala mu, že byl schopen tak rychle uvažovat a upozornit ji na možnost hrozícího nebezpečí, které nepředvídala ani ona a ani další dva lidé, kterým ve svém životě důvěřovala nejvíc.

Sklonil hlavu. Byl tak citlivý na nebezpečí jen proto, že ta podivná Una byla žena a buď sama měla a nebo mohla disponovat dostatečně velkou Silou, aby podle své libosti dokázala otevřít Bránu. Jakou důvěru si zasluhuje? Přemýšlel, jak by asi reagoval, kdyby se jejich role obrátily a žena z Údolí by měla pocit, že ho musí varovat před jeho podezřelými přáteli. Ke své hanbě si musel přiznat, že by ji neposlouchal s takovou upřímností a úctou, určitě by se ani v nejmenším nechoval galantně, a to ani v situaci, kdy ona je vládkyně, jíž je k dispozici jeho meč.
Jeho zamyšlení nebylo však tak hluboké, aby přeslechl uvítací volání Bouřliváka, které měl sokol speciálně pro své lidské přátele. Vzhlédl, když mu sokol odlétl z ramene, aby se přidal v letu ke Sluncovce, a zdvižením ruky pozdravil Brennana.
Poručík odpověděl.
„Věděl jsem, že tě tady najdu.“
Velitel se usmál.
„Chodívám sem docela často. Moc rád se dívám, jak se záliv mění se světlem a každou hodinou.“
Poručík na něj pátravě pohlédl.
„Zdá se, že jsi k tomuto Údolí silně připoután.“
Tarlach přikývl.
„Mořská pevnost má člověku co nabídnout.“ Povzdechl si, aby se trochu vzpamatoval. „Doufám, že tu nevypukne válka. Tohle místo si zaslouží lepší osud.“
„Pochybuju, že někdy dojde k boji. Od našeho příjezdu se tu nic neděje, všude vládne klid a mír.“
„Ano, ale ten vylupovač ztroskotaných lodí se může pustit do práce při podzimních a zimních bouřích, teď ne.“
„Dejme tomu, že v téhle oblasti skutečně někdo takový je. Zatím jsme se nesetkali s ničím, co by napovídalo, že tu je, a s tím lordem Oginem taky žádné potíže nejsou. Moc jsme ho zatím neviděli.“
„Ty jsi věděl, že během léta tomu tak pravděpodobně bude,“ odpověděl kapitán překvapeně. „A co se týká lorda z Havraního pole, je naprosto logické, že zatím zůstane po nějakou dobu v klidu a teprve pak začne znovu prosazovat své přání u vládkyně; jistě použije zase jinou taktiku.“
„Ano, právě, vládkyně. Včera ti trvalo hodně dlouho, než ses vrátil.“
Tarlach ztuhl.
„Co to říkáš?“
„Nic.“
„Zastihla nás bouře, museli jsme se před ní ukrýt a dlouho jsme pak čekali, až přejde.“ V hlase měl příkrost, což bylo u něho dost neobvyklé. „Dovedeš si představit, že bych zneuctil tu, jíž jsem složil přísahu, znásilněním nebo sváděním?“
„Svádění je zbraní klisny.“
Kapitán stiskl dlaní rukojeť meče.
„Za tohle bych kohokoli jiného zabil,“ vyštěkl.
Brennan o krok ustoupil. Nepotřeboval ani sokoly, kteří se teď střemhlav snášeli velmi blízko k oběma mužům, aby mu sdělili hloubku přítelova hněvu. Byl to oprávněný hněv. Nemluvil s ním hezky, a to jenom proto, že ho rozladilo, jak přítel předchozí den zmizel.
„Odpusť mi, kamaráde, snažně tě prosím. Nejenom já jsem si dělal starosti, že se tak dlouho nevracíš. Ani slovem ses nezmínil o svých plánech a ani jsme nevěděli, kde tě máme začít hledat.“
Tarlachův vztek trochu opadl.
„To byla pošetilost,“ připustil. „Popravdě řečeno jsem se nechal vyprovokovat naším zaměstnavatelem a jednal jsem neuváženě.“ Pokrčil rameny. „Už se stalo. Měli jsme dobrý úmysl. Řekla mi o místě Moci a já si to místo šel s ní jako doprovod prohlédnout.“
„Cože! Já měl za to, že Údolí Mořské pevnosti je prosto této zkázy.“
„Moc se neprojevuje často.“
„Vládne tam zlo?“
„Ani já ani Bouřlivák jsme žádný takový náznak neobjevili.“
Velitel sokolníků se zdráhal odhalit, co se stalo v Altánku. I jemu samotnému to připadalo všechno příliš divné, než aby to dokázal vysvětlit nebo přítele o něčem ujišťovat. A přesto hluboko v sobě cítil, že ta žena zpoza brány neohrožovala nikoho kromě vládkyně Údolí Mořské pevnosti. Na druhé straně by byla pozice Uny v očích jeho společníků značně zkompromitována, kdyby tenhle příběh vešel ve známost.
Tomu je třeba zamezit. Byla už patrně podezřelá, jinak by Brennan nevyjadřoval netrpělivost takovým způsobem jako zrovna před chvílí. Vojáci už začínali být neklidní, protože neměli žádnou skutečnou práci a také neviděli žádnou hrozbu, kterou jim Una popisovala jako důvod, proč si chce najmout ochránce. Technicky by to nemělo vadit. Byli pod přísahou, že tady setrvají ve dvanáctiměsíční službě, ale fakt, že jsou podřízeni ženě, by mohl u některých z nich uvažování o takové přísaze ovlivnit, a on se nechtěl dostat do situace, kdy by kterýkoli z jeho válečníků porušil poslušnost a disciplínu. Tahle jednotka byla příliš dobrá na to, aby byla takto nesmyslně oslabena.
Naštěstí se zdálo, že poručík přijal všechno tak, jak mu to vysvětlil. Aby předešel dalším otázkám, obrátil se opět k moři a znovu soustředil pozornost na malou loď, která se zmítala na dosud bouřlivé hladině.
Byla teď již mnohem blíž. Zamračil se a nepřestával ji sledovat.
„Brennane, strávil jsi na moři delší dobu než já. Co si myslíš o tom člunu? Už ho pozoruji asi půl hodiny. Chvíli pluje rychle, chvíli pomalu, jako by byl závislý na větru, někdy se natočí bokem proti vlnám, jako třeba teď, i když nakonec se k nim zpravidla stejně obrátí přídí.“
Druhý muž plavidlo několik minut bedlivě pozoroval.
„Je patrně úplně v pořádku, ale nějak se mi ten pohled nezamlouvá. Nepohybuje se, jak by měl. Jako by ho chvílemi

nikdo neřídil.“
Brennan trhl hlavou.
„Má potíže! Podívej, zablesklo se tam něco bílého, snad košile.“
„Zburcuj místní lidi! Asi už ho taky spatřili, ale nemůžeme riskovat, že ne. Já tady zůstanu a budu ho dál sledovat.“
Brennan přikývl a vydal se k nejbližšímu domu. Neušel ještě ani deset metrů, když uviděl několik děvčat a mládenců, kteří běželi co jim síly stačily k zakotveným člunům. Viděl, že všechno je v dobrých rukou. Gestem ruky jim vyjádřil uznání za pohotovost a rychlou akci a vrátil se k veliteli.
Podivné plavidlo zanedlouho vyvlekli na břeh.
Na palubě byli tři muži, lidem z Mořské pevnosti dobře známí; byli unavení, ale zdraví. Vyprávěli o tom, že byli na rybách u břehu své Doliny, když rozbili kormidlo o skálu pod hladinou. Připustili, že se tomu mohli snadno vyhnout, kdyby byli opatrnější. Měli dojem, že jsou ve známých vodách a přestali dávat pozor. Zhotovili si nové kormidlo z náhradního vesla, ale než práci dokončili, vypluli mimo vody jejich Údolí. Tak se vydali sem s tím, že v přístavu Mořské pevnosti loď pořádně opraví.
Když se ukázalo, že jejich provizorní kormidlo nestačí na neklidné moře, dostali strach a začali signalizovat o pomoc. Věděli i o dalších místech, kde by se dalo přistát dříve, včetně malé pláže Havraního pole, všichni tři se však přiznali, že se jim ani v nejmenším nechtělo riskovat vstup na území, které bylo vždycky považováno za velmi nebezpečné a získalo si ještě horší pověst díky tomu, že v několika posledních letech tu troskotaly a ztrácely se lodě.
Při posledních slovech nejstaršího rybáře, který celý příběh vyprávěl, se Tarlachovy oči setkaly s poručíkovými. Brennan přikývl. To byl signál, který sokolníci potřebovali. O upřímnosti strachu těch mužů nebylo pochyb, ani o tom, že se vyhnuli nebezpečí, o němž tu všichni věděli. Tarlachovi muži už nepotřebovali víc slyšet. Neměli v úmyslu z Mořské pevnosti odjet dřív, než jim skončí služba.

Kapitola 7

S pomocí místních rybářů rychle opravili cizí námořníci člun a než se odpoledne setkalo s večerem, mohli vyplout. Sokolníci získali tímto zážitkem nový impuls k pobytu v Údolí a začali pokládat svou přítomnost za potřebnou a důležitou. Možná ten dosud nečinný lord z Havraního pole nepředstavoval nebezpečí, o kterém ti tři muži hovořili, někdo to ale musel udělat a bylo zbytečné pochybovat o nutnosti ochrany tohoto přístavu před nebezpečným renegátem.
Přestože se Tarlachovi podařilo problém se svými sokolníky vyřešit, měl až do večera špatnou náladu a ta mu vydržela i následující den. Byl tak nakonec moc rád, že má svoje komnaty a že není na očích společníkům ani místním obyvatelům, a věnoval se zápisům, což bylo prokletí každého velitele, zodpovědného i za pouhou hrstku válečníků.
Nepotěšilo jej, když dopoledne zaslechl ťukání na dveře. Ozvalo se tak jemně, že znělo skoro, jako by bylo tajné, přesto zavolal, že je možno vstoupit.
Zamračil se, když vešla vládkyně, ale v tutéž chvíli zaujalo jeho pozornost vysoké zamňoukání maličkého kotěte, které držela, a podíval se do očí, které se třpytily tak jasně, jako by úplně hořely.
Sokolník vstal a spěchal jí v ústrety.
„Ty už ses spojila se svojí přítelkyní!“
„To ano!“
Zaváhala.
„Omlouvám se, že tě vyrušuji při práci, ale není tu nikdo, komu bych ji mohla představit.“ Znovu ji opanovalo vzrušení.
„Nikdy jsem si nemyslela, že to může být tak úžasné!“
Zasmál se.
„Cítil jsem se naprosto stejně, když jsem byl poprvé vybrán, paní.“
Tarlach pohladil zvířátko ukazovákem. Kotě mělo žlutohnědou srst, vypadalo jako kožešinové klubíčko s velkýma kulatýma a docela nebojácnýma očima.
„Je rozkošná a bude krásná, až povyroste.“ Podíval se na ženu. „Ale je strašně mladá. Proč jsi hledala takhle nedospělé zvíře?“
„Já ho nehledala, ne záměrně. Náhodou jsem se s ní setkala dnes ráno. Bránila se drápky a zuby jednomu psu, co ji zahnal do rohu. Myslel to úplně vážně a určitě by vše skončilo během pár vteřin, kdybych nezasáhla, ale ani neutíkala, ani se nevzdala, i když jí hrozila smrt.“
„Neodtáhla jsi od ní toho surovce?“ zeptal se rychle.
„Kdepak! Jsem pořád ještě celá. Udělala bych to, kdyby nebylo vyhnutí, ale já mu jenom myšlenkou napověděla, aby šel, hleděl si svého a neobtěžoval toho, koho by měl spíš ochraňovat. Odešel náležitě pokořený.“
„A tvoje malá kamarádka ti byla vděčná?“ zeptal se, aby skryl úlevu.
„Víc než to! Zeptala jsem se, kde bych našla její matku, abych ji k ní mohla odvést, ale odmítla mi to říct a nechtěla ode mne odejít.“ Shovívavě se usmála. „Je velmi cílevědomá.“
„Hodíte se k sobě,“ řekl suše. „Jak jsi ji pojmenovala? Nebo už jméno měla?“
„Říkám jí Odvážná. Koneckonců se k ní takové jméno hodí, zaslouží si ho.“
„To je pravda.“
Tarlach uchopil malé stvoření do dlaní a bedlivě si je prohlížel.
„Je to hezké zvíře. Myslím, že bude dobře prospívat. Ale pamatuj si,“ dodal při vzpomínce na své vlastní rozrušení, když měl své první sotva vylíhnuté sokolí kuřátko, „ještě nějakou chvíli potrvá, než ji budeš moci vzít s sebou na nějakou dobrodružnou výpravu.“

„Myslím, že můj mateřský instinkt je docela v pořádku, kapitáne," prohodila sarkasticky, když mu brala kotě z náruče. Dotkli se přitom rukama a sokolník ztuhl.
Upřeně se na ni zadíval.
„Zadala jsi mi tu nejpodivnější zakázku, kterou mi mohla smůla přinést," řekl jí tvrdě. Vzápětí prudce zabrzdil.
„Jsem blázen," odsoudil se, „a navíc naprostý dacan. Pro tebe musí být tohle všechno dvojnásob těžké."
„Mně tvoje společnost není nepříjemná," odpověděla a odvrátila obličej. „Zvykla jsem si dívat se na tebe spíš jako na skutečného přítele než spojence."
Všiml si, že jí trochu zčervenaly tváře.
„Jestli jsem se tě nějak dotkl tím, co jsem řekl, omlouvám se ti. Víš sama, že já - já bych ti nedokázal ublížit ani tě ponížit."
„Ublížit? Tvůj pohled říká něco jiného."
O krok k ní přistoupil.
„Uno z Mořské pevnosti, ty bys byla radostí i posilou pro jakéhokoli muže, který by měl tolik štěstí, že by tě získal pro všechny své zbývající dny. Až příliš často jsem od tebe slyšel něco jiného. Jsi k sobě nespravedlivá a k Mořské pevnosti také. To by mohlo mít za následek, že si vybereš pána, který si nezaslouží ani tebe ani tvé Údolí a přesto se mu toho dostane."
Odvrátil se.
„Nemám právo s tebou takhle mluvit."
Žena se usmála.
„Máš na to plné právo. Copak jsem tě nenazvala přítelem?"
Nefritové oči jej hloubavě zkoumaly.
„Tvoji přátelé ti dělají starosti?"
Jeho spěšně skrývané překvapení jí bylo dostatečnou odpovědí, i když on sám by nepřiznal, jak přesně ho odhadla.
„Proč se na to ptáš?" zeptal se vyhýbavě.
„Protože je to skoro zákonité. Zdá se, že tvoji lidé neradi zahálejí. Od té doby, co jste sem přišli, máš ty víc co na práci než ostatní. Teď, když si odpočinuli a už trochu k Údolí přilnuli, nebude jim zrovna stačit střežit jen jeden vzdálený přístup. Dokonce ani nejsou zodpovědni za to, aby hlídali roklinu u Hranaté pevnosti, dokud jím sám nedáš takový rozkaz. Budou se chtít zabývat něčím smysluplnějším, co by je víc zaměstnalo, a to i bez dráždidla, kterým pro ně nepochybně jsem." Sklopila na chvilku oči. „Nečinnost jim mě může ovšem ještě více zprotivit."
„Jsi bystrá žena, paní. Dokážeš nás docela dobře odhadnout, ale nemusíš mít obavu, že zklameme důvěru, kterou v nás Mořská pevnost vkládá." Oči se mu chladně leskly. „Ti rybáři z vašeho sousedství mé válečníky plně přesvědčili, že naše přítomnost tady je nutná. Všichni chováme stejnou nenávist vůči pirátům a vykradačům vraků a obojí považujeme za kořist, na kterou máme právo."
„Děkuji ti, ptačí válečníku," řekla tak chraplavým hlasem, že pochopil, že je touto záležitostí hodně zaujatá.
„Zůstali bychom tady - vždyť jsme přísahali," dodal škrobeně.
„Já vím, ale je lepší, mnohem lepší, když tu zůstanete dobrovolně."
Chvíli ani jeden z nich nepromluvil. Ticho mu připadalo nesnesitelné, ale oba se museli hodně ovládat a nevěděli, jak ho prolomit.
Odvážná se ozvala překvapivě hlasitě na to, jak byla malá, jako by chtěla vyjádřit nesouhlas se změnou ovzduší.
Znovu se usmál a znovu ji pohladil.
„Kdyby ses od té maličké dokázala na chvíli odloučit, rád bych si s tebou vyjel na koni. I když jsem si roklinu prohlížel už několikrát, do Hranaté pevnosti jsem vlastně ještě nevstoupil. V tomto ohledu jsem byl nedbalý. Nepochybně by ji bylo možné použít jako obrannou pozici - ať už v náš prospěch nebo neprospěch."
„Než dáš osedlat koně, převléknu se do jezdeckých šatů."
Sokolník se zamračil, když mířil ke stájím. Bylo skutečně jeho povinností pevnost prozkoumat a zjistit, jak by bylo možné ji vojensky využít, a také se podívat, zda v ní nejsou patrné příznaky sil Světla nebo Stínu, ale sám znal cestu velmi dobře a žádného průvodce nepotřeboval.
Zlostně zavrtěl hlavou. Vysmíval se sám sobě? Ať tak či onak, po setkání v Altánku se bude muset pořád držet v blízkosti vládkyně Mořské pevnosti. Nevěděl přesně, co vlastně jeho přísaha, že ji bude chránit, obnáší, ale podle jeho názoru to znamenalo, že ji bude co možná nejvíce bránit před účinky možných kouzel stejně jako před obyčejnou chladnou ocelí. Aby tak mohl učinit, bude se muset ubezpečit, že ta druhá ji k sobě nepřivolá v době, kdy on bude někde daleko a nepodaří se mu včas se k ní vrátit.
Bylo velmi důležité, aby uspěl. Síla té naléhavosti ho až překvapila a byla mu i trochu na obtíž, ale nemělo smysl zapírat, že má o Mořskou pevnost starost. Nechtěl tu vidět žádné neštěstí a nechtěl, aby jakkoli postihlo samotnou vládkyni. Byl tímto úkolem tak unesen, že s ní hovořil způsobem (jako právě před chvílí,) který se neslučoval ani s jeho vlastním výcvikem, ani s pozicí, která mu tady náležela. Kdyby Una pro Údolí Mořské pevnosti zvolila špatného vládce, následky by se mohly rovnat invazi. A nebo by mohla být situace ještě horší.
V jistém smyslu je vlastně škoda, že je tím, kým je. Poslední dva vládci Mořské pevnosti byli také žoldnéři s čistými štíty...
Tarlach se v půli kroku zastavil a pak se začal slabě smát. Muži z jeho rodu byli často obviňováni, že všechno berou příliš vážně; kdyby to nedokázal právě teď, tak už nikdo a nikdy. Kdyby byl jen dalším Oginem, byl by tak nafoukaný, že by si myslel, že jeho nabídku k sňatku přivítá a ani v nejmenším by nepochyboval o úspěchu? Představa, že by z něj byl vládce, byla tak absurdní, až byla komická. Nemohl se přimět k tomu, aby sám sebe plísnil především za to, že se takovouto myšlenkou jenom baví.

Vydali se značně neschůdnou cestou a pořádný kus museli jít pěšky a koně vést, ale Una se pohybovala s takovou lehkostí, jako by šla travnatou pěšinou.
Postupovali docela rychle a protože neměli kam spěchat, za zvlášť těžkým úsekem se zastavili a udělali si přestávku, třebaže to původně neměli v plánu.
Una se posadila do hustého vřesu a zhluboka vdechovala čerstvý sladký vzduch, pila jej, jako by to bylo víno.
Muž se uvelebil vedle ní a byl také rád, že si může na chvilku odpočinout.
„Už se nedivím, že sis při našem pochodu vedla tak skvěle, když máš takovouhle průpravu."
„Jdu moc rychle?" zeptala se kajícně. „Znám tady ten kraj tak dobře, že si to vůbec neuvědomuji, ale ty jsi tady nový..."
Tarlach se jenom zasmál.
„Zapomínáš, že pro mě je každá země nová. Tvé tempo pro mě není příliš rychlé."
Podíval se na ni zvědavě.
„Jak to, že ses naučila takhle se pohybovat v divoké přírodě? Nikdy jsem ještě neviděl ženu z Údolí, která by vlastnila takovouto schopnost, a jen výjimečně muže, kromě trénovaných zvědů a lovců."
Usmála se, potěšilo ji to, ale trochu i uvedlo do rozpaků.
„Vždycky jsem moc ráda objevovala nové cesty a otec mi vštěpoval, že ten, kdo bude vládnout Údolí, musí ho dobře znát."
„A zacházet s mečem tě také naučil lord Harvard?" zeptal se zvědavě.
„Ano. Nejdřív se mu to moc líbilo, ale myslím, že později se mu moc nezamlouvalo, když viděl, jak dobře umím se zbraní zacházet." Povzdechla si. „Budiž řečeno na jeho obhajobu, že mě nechal dál trénovat. Byl přesvědčen, že je důležité udržovat tělo zdravé a vyšívání nebo brnkání na loutnu nepovažoval za dobrou náhradu fyzické námahy."
„Právě proto stejně dobře jezdíš na koni?"
„Částečně, i když všichni lidé, co žijí v Mořské pevnosti, sdílejí do jisté míry tuhle schopnost. Naše koně jsou takoví, že od nás vyžadují dokonalost. Kdyby na nich jezdil někdo neobratný, znamenalo by to znesvěcení." Oči jí zajiskřily.
„Lord Harvard trval dokonce i na tom, že se musím naučit plavat a ovládat loď, protože to jsou dovednosti užitečné pro lidi, kteří žijí u moře."
Una svraštila obočí.
„Ale nikdy si nepomyslel, že bude třeba, abych se naučila strategii; netušil, že budu muset řídit a vládnout ohrožené Mořské pevnosti."
„To se můžeš ještě naučit," řekl jí sokolník. „Základy už, myslím, máš, soudě podle toho, jak ses chovala, když jsme se poprvé setkali."
Rychle uhnula očima a kousala se silně do rtu, aby se jí neroztřásla brada. Ta vzpomínka se jí moc nezamlouvala.
Kapitánova ruka se o její jenom otřela.
„Odpusť, paní," řekl mírně. „První zabití je vždycky drsné, dokonce i pro nás, kteří jsme na takovou práci cvičení."
Usmála se, byla mu za vlídná slova vděčná.
„Skutečně se to později může zdát jednodušší?"
„Ano, ale pro většinu z nás to nikdy není potěšení. A všichni víme, že je třeba mít se na pozoru před mužem, který má radost z toho, že přináší smrt."
Tarlach viděl, že je připravena vydat se zase na cestu. Vstal a pak pomohl vstát jí. Vyrazili okamžitě a opět brzy ztichli, jak plnou pozornost věnovali horskému úbočí, které se před nimi zvedalo.
Takhle jeli přes dvě hodiny, když žena zastavila koně a beze slova ukázala malou rukou.
Hustý les, kterým cestovali, najednou v místě, kde stáli, končil. Nad nimi se tyčil vysoký útes a na jeho vrcholu stála velice podivná zřícenina, jejíž houževnaté stěny odolávaly létům i staletím, která na ně doléhala.
Byla to Hranatá pevnost. Masivní zadní stěnu narušovaly jenom velmi úzké štěrbiny, kterými tak tak mohl lukostřelec zamířit a vystřelit.
Očima pyšně přejížděla po mocných a hrozivých stěnách.
„Tuhle Hranatou pevnost objevili tak, jak ji vidíš, naši první lidé, kteří se dostali do Mořské pevnosti brzy nato, co přišli do téhle země a započali to, čemu my teď říkáme naše historie.
Podle pověsti, kterou mi otec později vyprávěl, vešel duch tohoto místa do snu tehdejšího pána Údolí v podobě urozené panny - nebo přišla doopravdy, jak se proslýchalo - a pravila, že toto místo náleží jemu a jeho rodině a on si je může dle libosti přivlastnit, bude-li ho chtít. Pokud na to ale přistoupí, tak s podmínkou, že jeho krev bude dále pokračovat jen přes dcery.
Tak i stanovil ve své poslední vůli a jeho dědicové - jako by to bylo nějaké proroctví, od té doby se v naší rodině nenarodil žádný chlapec - a dědici těch, kdo po něm nastoupili, se tu usadili a jsou tu vlastně dodnes."
„Havraní pole a další Údolí?"
„Ty oblasti byly osídleny v tutéž dobu, v klidu jako tomu bylo i u nás, ale v dávné minulosti osadníci neměli příliš rozsáhlé styky s těmi, kdo před ním vládli v High Hallacku. V tomto ohledu jsme měli všichni štěstí. Na mnoha jiných místech byly lidé sežehnuti a jejich rody byly ztraceny v šarvátkách se Starou rasou a jejich díly."
„Mluvíš pravdu," odpověděl jí Tarlach po chvilce mlčení a prohlížení starodávné budovy.
„Do pevnosti můžeme volně vejít - nebo je to nebezpečné? Říkala jsi, že už dlouho je z ní tahle ruina."
„Strašně dlouho, to ano. Mohli bychom se tam vydat na průzkum, budeme-li si počínat obezřetně."
Staré opevnění se ukázalo jako velmi zajímavé, i když ho neprozkoumávali zrovna moc dlouho.
Přízemí tvořila jen jedna veliká komnata. Tři vyšší poschodí byla navzájem a s přízemím propojena úzkým točitým schodištěm, které procházelo neuvěřitelně silnými zdmi. Komory uvnitř - alespoň ty, co viděli, Una se totiž obávala vejít příliš daleko a stoupat na to málo, co zbylo z dávných podlah - je naváděly především k vnějším stranám pevnosti.

Celé to tu páchlo plesnivinou, neboť už po celá staletí byla stavba opuštěná, chladná a temná, protože těch pár úzkých oken vpouštělo dovnitř jen málo světla.
Schodiště končilo u malého úzkého dveřního otvoru, který vedl na střechu opatřenou ochrannou zdí.
Pohled z téhle výšky byl velkolepý, co víc, byla odtud v celé své délce jasně vidět cesta, která jako jediná vedla vysokou stěnou hor a tady vytvářela pozemní hranici Údolí Mořské pevnosti. Na druhém konci rokliny se rozprostíralo Havraní pole.
„Chci to místo znovu propátrat, když už jsme tak blízko," řekl jí válečník. „Zprávy našich sokolů jsou dobré a podrobné, ale nebude na škodu, když si velitel občas situaci zkontroluje na vlastní oči."
„Dobře, kapitáne. Jedem. Cesta dolů je snadnější než ta, po níž jsme jeli k pevnosti."

Kapitola 8

Údolí Havraního pole se vzhledem lišilo od Mořské pevnosti jen velmi málo Po obou stranách se tyčily hory - divoké, hrozivé a krásné. V Oginově panství bylo více a bohatší orné půdy a pobřeží bylo mnohem kratší, ale žádný z těchto faktů se nedal zjistit z místa, kde se obě Údolí setkávala.
„Tudy by se dal vést útok," pravil Tarlach své společnici, „ale nechtěl bych sloužit pod tak zoufalým velitelem, který by se do něčeho takového pustil. Kdyby na místě, kde právě stojíme, byl tucet mužů, dokázali by zničit celou armádu, pokud by se tudy pokusila dobýt Mořskou pevnost; a to by nás stačilo varovat a měli bychom čas nastražit jim léčku."
„A kdyby tudy přece jen prorazili, museli by ještě projít hodný kus cesty krajinou, která by se dala z větší části bez problémů ubránit, a potom by museli pokračovat dál do samotného údolí."
Přikývl.
„Není to nic jednoduchého, ale ty, kdo jsou schopni vykrádat vraky, nelze podceňovat."
Vládkyně se najednou zajíkla.
„My o vlku a vlk za humny! Vidíš to údolí vpravo na naší straně rokliny? Jeho středem protéká potok."
„Vidím. Na vzdálenějším břehu jede někdo na koni. Některý z Oginových lidí?"
„Pokud se nemýlím, je to sám Ogin. Má zvláštní sedlo, ale je výborný jezdec."
Několik vteřin upřeně pozorovala pána Havraního pole.
„Nemůže nás vidět. Zmizíme, nebo se s ním setkáme?"
„Je něco špatného na tom, že jsme tady? On je na tvém území."
Nároky na neporušitelnost hranic od území k území značně kolísaly, dokonce i mezi dvěma Údolími.
„Ale vůbec ne," odpověděla. „Žárlivě střežená hranice je tu výjimkou. Není tady co vyzvědět ani čemu škodit, jen v okolí pevností samotných. Je možné, že tu hledá zvířata, co se mu sem zaběhla, je třeba na lovu nebo se prostě jenom vydal na projížďku."
„Nebo je na průzkumu území jako my," usoudil Tarlach ponuře. „Touto dobou už určitě slyšel o tom, že jsem i s celým oddílem v Mořské pevnosti a docela jistě vytušil, proč sis nás najala. Možná se chystá k prvnímu úderu a počítá s tím, že nás překvapí a tím i ochromí."
„Možná máš pravdu."
Sokolníkovy oči se na okamžik zúžily.
„Chtěl bych se setkat s tvým sousedem. Jen ať sám dojede až k nám. Uvidíme, jestli se nás odhodlá pozdravit nebo se nepozorovaně stáhne."
Opustili své výhodné postavení, nasedli na koně a opatrně sestupovali z kopce tak, aby je nebylo vidět dříve, než budou připraveni sami vystoupit z úkrytu.
Oba byli nervózní, když nakonec dojeli na otevřené prostranství, a byli zvědavi, jak asi vetřelec na jejich přítomnost zareaguje.
Ogin je zpozoroval téměř hned. Buď byla jeho cesta úplně nevinná nebo měl nervy ze železa a dosáhl mistrovství v rychlosti rozhodování, protože téměř v okamžiku, kdy je spatřil, na ně zavolal, nebo lépe řečeno zavolal na Unu, kterou patrně poznal stejně rychle jako ona jeho.
Byl to neobyčejný muž, jak Tarlach v okamžiku, kdy se k němu přiblížili, poznal. Průměrně vysoký, podsaditý, samý sval a na sobě ani špetku tuku. Měl obličej hranatý stejně jako celé tělo. Osmahlou pletí mu prosvítal ve tvářích rumělnec. Tmavé oči, posazené pod hustým černým obočím, svítily. Hodně tmavé a vlnité vlasy měl na temeni mírně prořídlé. V obličeji byl docela hezký, až na rty — neobvykle úzké, až se zdálo, že ani nemá ústa, jenom podélný zářez v obličeji.
Zdvořile sklonil hlavu k Uně.
„Jsi hodně daleko od domova, lady Uno," poznamenal s radostí, když se pozdravili.
„Stejně jako ty, pane."
„To je pravda. A já jsem ke všemu ještě na cizím území. Trénoval jsem tohoto hřebce, když jsem zahlédl krásného jelena a rozhodl se ho pronásledovat."
„Je mi líto, že jsme ti pokazili lov."
Zasmál se.
„Jenom jsi ušetřila moji pýchu, paní. Ten kůň je na práci v terénu, jako je tento, příliš nezkušený a já ztratil zvíře z očí."
Prohnanýma očima bleskl po sokolníkovi, který zůstal zticha a během rozhovoru stál kousek za svou společnicí.
„Z čehopak máš strach, lady Uno, že po vlastním území jezdíš v doprovodu válečníka? To jsi nikdy ve zvyku neměla."
„Taková je teď doba, pane. Všude se tu potloukají nejrůznější lidé, s nimiž není radno ženě, stejně jako muži, setkat se o samotě."

Chladně se podíval na Tarlachovu okřídlenou přílbu. Byla to šance a možná nebezpečná, ale toto setkání by mohl využít. „Jediný válečník, má paní? Tenhle by ti nebyl k ničemu. Celá samota je tatam s tímhle -“
Ogin už víc neřekl. Chtělo se mu polknout, ale ze strachu, že mu špička meče projede hrdlem, se toho neodvážil.
„Mým úkolem je chránit jméno mé lenní paní stejně jako její osobu, lorde Sketo,“ promluvil Tarlach s ledovou zlostí, z níž druhý muž ucítil svoji vlastní smrt. „A tys urazil její čest, má tedy právo tě soudit.“
„Nech ho jít,“ přikázala Una.
Její hlas i obličej vyjadřovaly pohrdání.
„To, co se stalo, dovršilo záležitosti, které byly mezi námi, Ogine z Havraního pole. Urážku mé osoby ti neodpustím a je ještě neomluvitelnější, jak jsi pohanil zde přítomného válečníka, který svůj meč řádně propůjčil do mých služeb. Protentokrát můžeš jít a nic se ti nestane, ale pokud tě on nebo někdo z jeho oddílu znovu přistihne na mém území, může pro tebe zvolit jakýkoli trest, který mu jeho čest napoví. Teď jdi, než si to rozmyslím a nechám jeho čepel proklát tvoje hrdlo!“
Pán Havraního pole se podíval na sklopenou, avšak neustále připravenou zbraň v Tarlachově ruce a na sokola, který mu kroužil nad hlavou, a už raději mlčel. Zariskoval, neuspěl, dopadlo to mnohem hůře, než si dokázal představit. Mohl teď jenom spočítat ztráty a spřádat další plány, jak dosáhnout toho, co chtěl a od čeho nehodlal ustoupit.
Bez jediného dalšího slova otočil koně a vydal se na vlastní panství.
Sokolník se za ním rozzlobeně díval. „Bastard,“ mumlal rozčileně. „Měl jsem ho podříznout!“
„Zlobil se, že jsem takhle získala výhodu a otupí to jeho hrozbu; a možná taky doufal, že se mu podaří vrazit klín mezi tvé lidi a přísahu, kterou jste se mi zavázali.“
„Tak to je tedy blázen. Protože sám v sobě nemá ani za mák cti, myslí si snad, že i my jsme stejní? Zdá se, že o naší rase soudíte špatně, pokud nás takto vidíte.“
„A bylo by špatné, kdybys ho zabil jenom kvůli pár slovům.“
Tarlach na ni hleděl hodně zblízka a všiml si, jak je napjatá; ta pohana se jí ani trochu nezamlouvala. Stejně jako on i Una uměla ovládat hněv, to ano, stejně jako svoji raněnou pýchu. Tahle žena byla hodná, aby vládla ostatním stejně jako kterýkoli pán, jemuž sloužil za války s Alizonem i po ní.
„Teď je roztržka mezi vámi naprosto jasná,“ poznamenal.
Povzdechla si.
„K tomu střetu muselo nevyhnutelně jednou dojít. Myslím, že stejně věděl, jak odpovím, že jsem odhodlaná bránit se síle, když jsem do Mořské pevnosti povolala Čisté štíty. Moji lidé se postarali, aby se zpráva o vás roznesla, kam je zapotřebí, hned jak jste dorazili.“
Znovu si povzdechla.
„Je to určitě to nejlepší, co se mohlo stát. Teď už bude muset proti nám buď přímo zaútočit, což patrně neudělá, když je můj lid pod tvou ochranou, nebo se bude muset spokojit se současným stavem věcí.“
Kapitán se napřímil.
„Doufám, že tomu brzy učiníme konec,“ pronesl tiše; jestli někdy předtím pochyboval, teď byl pevně přesvědčen, že ten tmavooký muž z Údolí je schopen udělat všechno to, z čeho ho podezřívali lidé Mořské pevnosti. „Jedeme, paní. Připozdívá se a nechtěl bych tábořit poblíž tohoto místa.“
Una přikývla. Když teď Ogin z Havraního pole pochopil, že sňatkem Mořskou pevnost nezíská, mohl by uvažovat, co jim provede; třeba nějakou zřejmou věrolomnost.
Po celý zbytek dne a i večer jeli tak rychle, jak jim jen terén umožňoval a zahlazovali stopy se vší obezřetností a tréninkem sokolníka, jak se to naučil za celá ta dlouhá léta, kdy jeho život mnohdy závisel nejen na rychlosti a šikovnosti, s jakou zacházel s mečem, ale i na umění pohybovat se naprosto tiše a nenápadně.
Vzhledem k tomu, že Ogin věděl, jak daleko a jakým směrem mají jet, to bylo to jediné, co mohli udělat. Kapitán se hodně mračil, když nakonec museli zastavit, aby přenocovali venku. Žádný tábor nebylo možné ukrýt tak, aby jej nikdo neobjevil.
„Pojď,“ ozval se najednou, když dojedli svůj večerní příděl jídla, „uděláme si lůžko nahoře ve větvích.“
Una byla trochu zaražená, ale bez protestů ho následovala.
Vedl ji kousek dál od místa, na němž byly patrný jejich stopy, a zastavili se až pod jedním z velikánských stromů, který se vypínal hodně vysoko. Za pomoci pásů vyšplhali po hladkém kmeni k nejnižší větvi, odtud potom dál k další; byla tak široká, že po ní mohli vzpřímeně jít, a odvážili se až do třetiny její délky.
Žena byla ráda, že dál už nepokračují a ulevilo se jí, když jí společník naznačil, že výš už šplhat nemusí. Opatrně postupovala, až se zády mohla opřít o pevný kulatý kmen a z tohoto místa, relativně bezpečného, si tak trochu nešťastně bedlivě prohlížela místo, kde měla strávit následující noc. Neměla strach z výšek, ale příliš se jí nezamlouvalo, že při sebemenší ztrátě rovnováhy může spadnout.
Pokud si byl Tarlach vědom jejího znepokojení, nedal to na sobě ani trochu znát. Pohyboval se stejně opatrně jako ona a usadil se vedle ní.
Una si dodala odvahy a trochu se posunula, aby mu udělala místo.
Uchopil ji paží kolem ramen.
„Zůstaň, kde jsi. Vejdeme se sem oba dva. Když se budeme střídat a vždycky jeden z nás bude hlídat, strávíme tady docela bezpečně celou noc, i když to bude trochu nepohodlné.“
Proti své vůli se usmála.
„Dá-li Ogin.“
„Dá-li Ogin,“ souhlasil, „a doufám, že nás tady nechá v klidu a míru.“
„Proto jsme tady, takhle vysoko jako ptáci bez hnízda?“

Zasmál se.
„Dosud žiju, protože jsem se rychle naučil mít se na pozoru dokonce i před nepředpokládaným nebezpečím, ale kdybych cítil, že jsme skutečně v nesnázích, nedovolil bych, abychom zastavili.“
Una si v duchu povzdechla. Věděla, že má pravdu.
„V každém případě,“ pronesla po chvíli mlčení, „první hlídku držím já.“
„Myslíš si snad, že tě pak nechám spát až do rána?“ zeptal se poněkud zostra.
„Možná ano, možná ne, ale vím, že tvé smysly jsou vycvičenější než moje a bude jich zapotřebí v pozdních hodinách temné noci a v podivném světle před rozbřeskem Zkraje noci se nebudeme muset ničeho obávat. Ogin s sebou neměl žádné válečníky a sám by se za námi neodvážil. Nakonec, i kdyby na něj někdo čekal hodně blízko, musel by stejně dojet k němu a potom se zase vrátit, najít naši stopu a vydat se po ní. I když jsme si udělali přestávku, chvíli by mu trvalo, než by nás dohnal. Vlastně si spíš dělám starosti s tím, že by mohl někde u věže připravit past, než že by nás přímo pronásledoval.“
Žoldnéř se na ni podíval a zase si jí vážil o něco víc.
„Chápeš to stejně jako já. Neboj se. Budeme si dávat pozor na jakoukoli past, i když popravdě řečeno se nedomnívám, že bychom se s něčím takovým mohli setkat. Pán Havraního pole nemůže vědět, že jedeme tudy, a jsem přesvědčen, že byl sám. Ty sama jsi mi říkala, že je tady bezpečno, pokud tu zrovna neřádí lupiči, což se obecně ví. Takže pokud cestoval bez doprovodu, předem to takovou situaci vylučuje.“ A jako by chtěl svá slova zdůraznit, zívl. „A teď, má paní, je čas, abychom si co nejvíc odpočinuli.“
Sokolník ale neusnul hned, i když měl za sebou namáhavý den. Částečně se opíral o strom, částečně o svou společnici. Neobával se, že spadne. Štíhlá paže kolem jeho těla byla dost silná na to, aby ho podepřela a aby ho zachytila, kdyby klouzal. Aspoň na tak dlouho, než si to uvědomí a udělá něco, aby nebezpečí odvrátil.
Vzhlédl.
Dokonce ani jeho oči, přivyklé temnotě, neviděly nic než jenom profil ženy z Údolí, tak temná byla noc.
To však úplně stačilo, víc než úplně.
Tarlach znovu zavřel oči a nechal se zcela prostoupit její přítomností.
Unina blízkost byla jako plamen, který mu spaloval každý nerv v těle a zostřoval všechny smysly. Toužil svírat to krásné tělo v náruči, ležet vedle ní a s ní...
Naplnil ho odpor k sobě samému a okamžitě tu nevítanou vášeň zapudil. Bylo vskutku tohle to nejlepší, co se od jeho rasy dalo očekávat, rychlá kapitulace před silami, které zapůsobí na každého muže takovým způsobem, že to zcela ponižuje jeho čest? Bylo to odpornější než jakékoli porušení disciplíny - pouhá myšlenka na využití někoho, kdo závisí na jeho ochraně. Una z Mořské pevnosti ho potřebuje. Věří mu a nikdy nesmí mít ani v nejmenším podezření, že by ji snad jeho předpokládaná síla zradila.

## Kapitola 9

Jejich obezřelost byla buď zcela úspěšná nebo naprosto zbytečná a ti dva spolu v pozdním dopoledni druhého dne dorazili ke kulaté věži ničím nerušeni. Tam se rozloučili. Una se vydala za Rufem, aby mu vyprávěla o všem, co je potkalo, a Tarlach šel informovat společníky o svém prvním setkání s jejich potenciálním nepřítelem.
Když kapitán domluvil, ztěžka se posadil do bohatě vyřezávaného křesla, které mu Brennan přisunul, a tvářil se výhružně a zle.
„Ten si zaslouží, aby ho lidi nenáviděli,“ mumlal.
Zlost na Ogina se v něm znovu probudila v celé síle, když popisoval své setkání s ním, a necítil žádnou potřebu svůj názor před těmito muži ukrývat.
„Je ten muž slaboduchý?“ zeptal se Rorick. „Čeho si myslí, že dosáhne, když vás dva takhle provokuje?“
„Asi přesně toho, co říkala vládkyně - chce mezi nás vrazit klín tím, že pohaní její jméno. Vyhovovalo by mu, kdyby nás vyhnal a ona tak zůstala bez ochrany.“
Brennan se zasmál, aniž by se nějak zvlášť bavil.
„To se tedy spletl. Jen málokdy jsem tě viděl takhle rozzlobeného.“
„Nemám rád, když se mnou někdo jedná, jako bych byl hloupé děcko,“ odpověděl mu velitel spěšně. „Jak se na to díváš ty?“
„Nikdo z nás se nestará o urážky. Myslím, že Ogin z Havraního pole by záhy mohl zjistit, že máme boj mnohem raději, než si kdy dokáže představit.“
„Jo, a taky pozná svůj omyl. To si tedy piš. Nebudí však ve mně dojem člověka, který by se běžně tolik mýlil v úsudku.“ Zavrtěl hlavou. „Lituji každého, kdo mu zavdal byť i sebemenší příčinu, aby si na něm vylil špatnou náladu.“
„Co o něm soudíš?“ zeptal se Brennan. „Kromě toho, že se ti nelíbí — co bys o něm mohl říct jako o nepříteli?“
Tarlach chvíli mlčel, pečlivě vážil slova.
„Je inteligentní, schopný, umíněný a výbušný, ale domnívám se, že obvykle se ovládá lépe, než nám včera předvedl - je to nebezpečný muž. Jsem si jistý, že dokáže mnohé lidi přesvědčit, aby bojovali v jeho zájmu. Není to nepřítel, kterého bychom si mohli dovolit přehlížet.“
„Ty tedy věříš tomu, že Mořská pevnost má důvod bát se ho?“
Přikývl.
„To si myslím. A po našem včerejším setkání se domnívám, že není příliš daleko doba, kdy tenhle strach bude potvrzen i akcí.“
Jeho zástupce se mračil.

„Jednu věc nechápu. Vysvětlili jste nám, jak to, že má tak silnou a schopnou posádku, když všichni jeho sousedé jsou tak oslabeni. Ale posádka schopná vykrádat vraky - to je přece něco jiného. Všichni z Údolí a i těch pár příchozích, co využívají záliv, který jsme sledovali, se zdají být čestní, dobří lidé, přesně takoví, co se na práci tohoto druhu ani v nejmenším nehodí, třeba by je k tomu někdo nutil.“
„Mohl si ty lidi najmout. Od té doby, co Ogin získal Údolí, čas od času odjížděl, aniž by sousedy informoval o cíli své cesty. Mohl shromáždit renegáty, jaké chtěl, a dovést je do doupěte, které jim sám vybral. Lidé v Havraním poli nemusí o jejich přítomnosti a ani o jejím důvodu vůbec nic vědět a kdyby na ně náhodou někdo narazil, byl by okamžitě zavražděn nebo jiným velmi tvrdým způsobem umlčen.“
Tarlach přešel k dlouhému stolu, který mu sloužil jako pracovní a rozvinul na něm mapu. Oginovo loupení patřilo k činnostem, které pokládal za nejodpornější poklesek vůbec, ale to teď muselo ustoupit až na druhé místo. Teď do popředí vystoupila možnost, že zaútočí a na to museli soustředit plnou pozornost.
Sokolníci byli stále ještě pohromadě, v hloučku kolem velitelů, a byli zabráni do hovoru, když do kasáren vešel Rufon. Tarlach mu kývl na pozdrav a zkoumavě se na něj podíval. Veterán na sebe vzal roli prostředníka mezi klanem žoldnéřů a obyvatelstvem Mořské pevnosti v době, kdy bylo třeba s nimi vyjednávat, a Tarlach se domníval, že tento člověk z Údolí teď přichází jako Unin poslíček. I když ji k tomu její postavení opravňovalo, doposud je nikdy v jejich komnatách neobtěžovala.
Předpoklad se ukázal jako správný a Tarlach se brzy ocitl ve velkém sálu. Una stála téměř uprostřed místnosti, v tuto chvíli sama, sloup ticha uprostřed nezvyklé činnosti.
Mužovy oči se zúžily. Panika tady nevládla, ale horečná činnost překračovala rámec zdejšího běžného života. Zdálo se, že nastaly potíže.
Po chvíli, kdy se postavil vedle ní a spatřil v jejím obličeji smutek, pochopil, že je skutečně něco velmi v nepořádku.
„Co se stalo, paní?“
Zeleň jejích očí jako by se prohloubila, když se na něj pevně zadívala.
„Mohou sokolníci vykonávat práci, která není spojena s válčením?“
„Jakou práci?“ zeptal se Tarlach překvapeně.
„Blíží se bouře, jedna z těch mohutných mořských vichřic, třebaže ještě nenadešlo jejich období. Většina úrody je dosud ve stozích na polích. Pokud se nám ji nepodaří dostat pod střechu dříve, než vichřice dorazí až k nám, budou naše zvířata v zimě trpět hlady.“
„Chceš, abychom vám pomohli úrodu svézt?“
„Ano, pokud to nebudete považovat za ponižující. Bez vaší pomoci o značnou část úrody určitě přijdeme.“
„Nejsme jako ti lordi, co se domnívají, že práce, která je potřebná pro udržení chodu jejich panství, je pod jejich úroveň, paní, a navíc - i my máme rádi svá zvířata, i když nejsou tak ušlechtilá jako vaše. Nechtěli bychom je vidět hladovět. Pomoc, kterou potřebujete, vám poskytneme, ale pracovat bude jen polovina mých mužů. Ti ostatní musí být připraveni pro případ, že by bylo třeba nás bránit.“
„Ogin pozná příznaky vichřice stejně jako my. Teď útočit nebude.“
„Ne, pokud je ještě ve své pevnosti nebo někde hodně blízko. Kdybych já byl na jeho místě a už dost daleko na cestě k vám, zaútočil bych, neboť bych předpokládal, že všichni budou na polích a s útokem nepočítají. Potom bych přivedl armádu do obsazené věže nebo do chalup a okolních stavení - pokud budou po začátku vichřice ještě stát.“
„Máš pravdu, ostatně jako vždycky v tomhle ohledu,“ připustila žena s obdivem, ale potom se zachvěla. „Život ti musí připadat příšerný, když ho prožíváš mezi válkami a prací spojenou se smrtí.“
„Můj život je život žoldnéře čistého štítu a způsob mého myšlení je hlavním důvodem, proč sis najala můj meč.“
„Ano, ale i tak je mi líto, že jsi nepoznal víc klidu a míru.“
Muž se usmál.
„I my máme svá období klidu. Kdyby tomu tak nebylo, sotva bych dokázal ocenit, tím méně si zamilovat to, co jsem tady našel. Jednoduše jiní lidé nás zřídka vidí v takových chvílích. K nim asi nedojde často ani během naší služby pro vás.“
Do šedých očí mu padl stín.
„Tento úkol byl ve všech ohledech výjimečný; možná brzy dokonce i Mořská pevnost padne za oběť násilí a nenávisti...“
„Možná nás toho Jantarová paní ušetří,“ řekla Una rychle, „nebo Rohatý pán, když je válka jeho obor.“
Zapudil špatnou náladu.
„Možná ano, ale stejně by na nás zkusili něco jiného, jestli je tvoje předpověď počasí spolehlivá. Necháme toho, má paní, a raději se pustíme do sklizně.“
Sokolníci pracovali celé odpoledne a večer. Společně s místními obyvateli soupeřili se zlověstně se zatahující oblohou a stále divočejším větrem, aby co možná nejvíce z mimořádně bohaté úrody dostali pod střechu, než všechno přijde nazmar.
Použili všechny vozy a všechna zvířata - koně, muly, voly i osly. Mnozí táhli vozy s nákladem zachráněného sena a ovsa sami. Jiní převázali velké snopy provazy a stahovali je z polí jenom tak, bez vozů.
Lidé utvořili ve stodolách a dřevěných přístavcích řetězy a ukládali každou zásilku co nejrychleji. Pokoušeli se chvatně uspořádat všechno tak, aby měli dost místa, až přijede další náklad.
I když počasí bylo čím dál hrozivější, vydrželo celé odpoledne a večer, když se Tarlach nakonec postavil k oknu své komnaty, odkud měl nejlepší výhled na obdělávanou oblast, naskytl se mu příjemný pohled na prázdné louky, z nichž polovina by docela jistě byla ještě nesklizená, kdyby nepomohli jeho muži.
Na zem se pomalu snášela noc, černé mraky zakryly celou oblohu a jen málo prostoru věnovaly soumraku, ale

slábnoucí slunce i tak osvětlovalo jednotlivá pole Mořské pevnosti.
Nejvíc bylo nejmenších zahrad, kde se pěstovalo ovoce a zelenina. Tam úrodu nesklidili, nebyla ještě zralá; a nesklidili by ji, ani kdyby na to měli dost času.
Taková malá políčka, pomyslel si, a právě v tuhle chvíli více než kdy jindy ocenil moudrost těch, kdo je vybudovali právě takto, miniaturní kousky půdy obklopené vysokými, pevnými kamennými hrázemi s kanály, které ochrání úrodu před zuřící vichřicí a navzdory silným dešťům a prudkému srázu udrží na místě pečlivě obhospodařovanou půdu. Tak tomu bylo od založení Údolí Mořské pevnosti a jak věřil a doufal, bude tomu tak i dnes v noci.
Zachvěl se. Ve veliké místnosti byla zima, i když v krbu hučel oheň. Zavřel pečlivě všechny okenice a když je zajistil, chystal se na lůžko. Nemělo smysl zůstávat vzhůru dlouho a ani by z toho neměl právě tuto noc nijak zvlášť dobrý pocit.

Kapitola 10

Nedlouho poté, co se uložil, začalo pršet, ale byl to jenom prudký vytrvalý déšť. Potom, dvě hodiny po půlnoci, se do věže opřel takový nápor větru, až se válečník probudil a chopil se meče, který měl neustále při ruce.
Hned ho ale pustil, když zjistil, co je příčinou hluku.
Rychle vstal a přistoupil k nejbližšímu zabedněnému oknu. Otevřel pozorovací škvíru v okenici, ale neviděl nic než nekonečnou černotu.
Zavřel oči před palčivě jasným záblesk bílého světla, které zalilo snad celý svět, a rychle ten malý průhled zavřel, aby nebyl úplně promočený kaskádou deště, který si klestil cestu právě tímto malým otvorem.
Tarlach se vrátil do postele. Už neusnul, protože pořád slyšel bušení náporů vichřice; blesky téměř neustále křižovaly oblohu a výbuchy hromů byly ve své zuřivosti zdrcující. Nedokázal na to nemyslet. Ležel, poslouchal šílení bouře a nevěřil, že je dnes v noci sám, kdo vítá silné kamenné zdi, které ho obklopují.
Určitě na pár minut usnul, protože ve chvíli, kdy se mu zase vrátilo vědomí, zjistil, že Bouřlivák ho netrpělivě tahá za ruku ne zrovna jemně svým krutě ostrým zobákem.
Potom ho Tarlach uslyšel, sotva slyšitelný ťukot v porovnání s tím, co se dělo venku.
Vyskočil z postele. Světlo stále ještě doutnajícího ohně mu stačilo, nepotřeboval ani rozsvěcet svíci. Vzhledem k tomu, že mu sokol nenaznačoval žádné nebezpečí, ale spíš ho nutil k činu, ale bez vysvětlení, spěchal ke dveřím a otevřel je- Una. Byla oblečená jako předtím, než šla spát, a v ruce držela svíčku, jejíž plamen divoce tančil, i když se pokoušela chránit jej dlaní. Oči měla rozšířené a obličej strašně bledý, ale to se dalo přičíst na vrub časné ranní hodině a mdlému světlu svíce. Všiml si, že Odvážná křečovitě zatíná drápky do jejího rukávu.
Sokolník ji uvedl dovnitř a pečlivě za ní zavřel dveře.
„Co se stalo, paní?“ Ani ho nenapadlo zeptat se, jestli ji trápí ta bouřka.
„Přišla ke mně. Moje sestra. Ta druhá Una.“
Uvědomil si, že zbledl i on sám. Třebaže bylo v místnosti chladno a on před ní stál do půl těla nahý, zapomněl na to, že si chtěl obléci kabátec a trochu se zahalit.
„Sem?“ zašeptal.
Přikývla. „Ano. Řekla mi, že vlastně může vstoupit na jakékoli místo Staré rasy.“
Odvedl ji k jednomu ze dvou křesel v komnatě.
„Co chtěla?“
Una se zhluboka nadechla, aby se uklidnila.
„Zůstala jsem vzhůru, abych zaznamenala, jaká byla sklizeň, a ještě jsem se věnovala dalším záležitostem. Trvalo to docela dlouho, než jsem se začala chystat na lůžko.“
„Byla jsi sama?“
Přikývla. „Byla se mnou jenom Odvážná. Často pracuji dlouho do noci a vždycky dovolím služebné odejít.“
„A ona potom přišla?“
„Ano, a ve spěchu. Prostě vešla ze své chodby, než jsem si vůbec stačila uvědomit, že se otevřela. Jakmile byla uvnitř, rychle mi vysvětlila, proč přišla. Nejprve popisovala svoji podstatu a potom potvrdila to, čemu o tomto světě věřili mnozí - že síly Světla a skutečné Temnoty tady zuřivě bojují a že kdysi dávno, po hrůzostrašné zkáze, síly Světla částečně zvítězily. Ne sice úplně, ale dost na to, aby sem znovu vrátily život a aby držely v šachu mnohé služebníky a díla Stínu a Temnoty, nad kterými nemohly vyhrát.“
„A jakou roli sehrála ona v té válce?“
„Žádnou, byla jenom její vzdálenou obětí.“ Zachvěla se, nebylo to však chladem. „V jistém smyslu jsi měl pravdu, když jsi o ní mluvil. Ona je já nebo spíš ona je tím, kým bych byla já, kdyby Stín nikdy nevstoupil do tohoto světa, ale ona není úplná. Nemá žádné materiální tělo, ani svoje skutečné místo v téhle ani v jakékoli jiné době.“
Una si nervózně proplétala prsty, snažila se ovládnout před tímto mužem, bála se, že bude mít málo trpělivosti při jakémkoli jejím projevu slabosti nebo hysterie, i když to byla lítost a smutek a nikoli strach, co ji ovládaly.
„Dlouho ochotně zůstávala tak, jak byla a přiměla se k tomu, aby přijala novou úlohu a - a prostě doufala, že se nakonec všechno zlepší, ale podmínky kolem nás se tolik změnily, že cítila, že už to tak déle nevydrží.
Stará rovnováha byla narušena. Nejen v High Hallacku, ale v celém světě se používala Moc a síly, které dlouho spaly, byly probuzeny, a to do takové míry, že podle ní už nám zbývá jen málo času, tak málo, že se obává, že už nikdy nebude žít, nebude žít skutečným lidským životem; přišla na něj vznést nárok okamžitě.“
Viděla, jak Tarlach zkameněl, jako by tušil, co se chystala říct, a zcela to odmítal.
„Una chtěla spojit svého ducha s mým tak, aby se stala součástí mě a já součástí jí -“

„Ne!“
Žena netrpělivě zavrtěla hlavou a umlčela ho. „Tak by získala život, po kterém tak touží, a já bych zase měla znalosti a klíč k Moci, o níž tvrdí, že leží ve mně.“
„Ne! Uno, tys ne...“
Prsty jí zabořil do ramen tak, až sebou škubla, ačkoli by si nedovolila vykřiknout. Zdálo se, že si toho ani nevšiml, ale stisk přece jenom povolil.
„Uno, jak jsi jí odpověděla?“
Vládkyně sklopila hlavu. „Chtěla jsem jí to přání splnit. Moc mě prosila a trpělivě mi všechno vysvětlovala. Já se ale bála. Něco ve mně, někde hodně hluboko, se prudce vzbouřilo proti samotné představě toho, co ode mne chtěla. Bojovala jsem sama se sebou a se svým sobectvím a nedokázala jsem se přimět, abych souhlasila.
V ten okamžik zasáhla Odvážná. Myslí a celou silou svého těla se mě pokusila dostat pryč z té místnosti a sem k tobě. V tu chvíli jsem si vzpomněla na slib, který jsem ti dala, a řekla jsem Uně, že k takovému rozhodnutí se nemohu vyjádřit hned, neboť by bylo ovlivněno mými emocemi a rozrušením, že to všechno musím zvážit ze všech stran, až se uklidním a budu mít jasnější mysl.
Rozzlobila se, nazvala mě zbabělcem a nejfalešnější ze všech přátel. Potom mi řekla, ať si jen zůstanu tím, kým jsem, a ať se tedy postavím tváří v tvář životu a všemu, co mi může uchystat se zbraněmi, které navždy zůstanou ukryté. Potom - potom se vrhla do své chodby a zmizela.“
„Pochválen buď Rohatý pán,“ zašeptal Tarlach.
Uvědomil si, že se mu třesou ruce; rychle je ovládl. Byl slepý, pomyslel si otupěle, úmyslně slepý, ale tohle obrovské nebezpečí mu odhalilo to, čemu se z pohodlnosti bránil. Teď už věděl, kým pro něj Una z Mořské pevnosti je. Netoužil jen po jejím krásném těle. Chtěl mít tuto ženu za svou přítelkyni, chtěl ji milovat a střežit a chtěl se k ní dostávat pořád blíž a blíž, po celý život, který má ještě před sebou, a ten život věnovat jí.
„Uno, to byla nabídka z Temnoty. Kdyby ses vzdala, byla bys ztracená a s tebou i tvoje... sestra.“
„Ne! Ona není -“
„Ona sama ne, ale Stín dokáže používat hodně důmyslné způsoby. Zamysli se nad tím, co navrhovala. Nebyl to snad tentýž osud, který postihl naše ženy v oněch dávných dnech? Také už nebyly samy sebou, ale jakýmsi prodloužením Temné Adeptky.“ Zmlkl ze strachu, že se mu začne třást hlas a že ho zradí. „Nezáleží na tom, proč tě o takové věci žádala. Každá bytost je svým způsobem jedinečná.
Cokoli, co zničí tuto individualitu, cokoli, co ruší nebo snižuje myšlení, vůli nebo ducha, útočí na samotnou podstatu života v jeho největší přednosti, největší síle, totiž na samotné jádro. Tvoje loajalita a šlechetnost vás obě téměř dostala do pasti, kterou si žádná z vás ani nezasloužila ani nezamýšlela.“
„Žádná z nás? Tomu skutečně věříš po tom, co jsi mi teď právě řekl?“
„Jestli je v něčem jako ty, pak nemohu uvěřit, že by ona byla záměrným původcem toho černého zla.“
„Díky za to,“ řekla Una jemně. Pohlédla na něj. „Vděčím za víc než za život tvému přesnému odhadu a také pomoci Odvážné.“
„Nezapomínej ani na sebe. To jádro, které v tobě protestovalo proti přijetí její nabídky a které ti řeklo, že to není zbabělost, paní.“
„Možná že ne, i když to stejně nebyl pravý důvod. Myslíš, že měla pravdu? O té staré rovnováze, která byla narušena, a o tom, že nám zbývá už jen málo času? Máte s Mocí mnohem větší zkušenosti než já, ztratili jste toho tolik kvůli ní, a dokonce jste bojovali po boku Jezdců, pokud je pravda to, co mi říkal Rufon.“
„Je to pravda,“ odpověděl příkře. „A co se týče toho ostatního, nevím, paní. Obrovská Moc se uvolnila a probudila staré síly, to mohu potvrdit, ale abych mohl říci něco víc...“ Pokrčil rameny. „Nikdo nedokáže číst budoucnost.“
„Možná je to pro nás lepší.“
Žena vstala.
„Už jsem tě obtěžovala dost dlouho, ptačí válečníku, ale domnívala jsem se, že máš právo tohle všechno vědět.“
„Jmenuji se Tarlach,“ řekl unaveně, jako by se bránil.
Zamračil se na dveře.
„Kdybys byla muž - vládce, nedovolil bych ti dnes v noci z této komnaty odejít - po tom, co všechno jsi zažila ve své vlastní.“
„Nemohu zůstat,“ odpověděla Una tiše.
A nemohla. I tady byly jazyky velmi hbité a myšlenky si popouštěly uzdu. Pán si mohl dovolit mnohem víc než žena, aniž by ztratil respekt svého lidu, a i kdyby šel proti jejich mravům tak daleko, že by byl o něj připraven, obvykle mu zůstávala i dál moc lidem vládnout. S Unou to bylo jiné. Musí si uchovat čisté jméno, jinak by byla její autorita vážně pošramocena. Něco takového nemohla riskovat v době, kdy Údolí Mořské pevnosti potřebovalo stát pevně za svým vůdcem.
Ani on si ve svém vlastním postavení nemohl dovolit žádný skandál. Jeho sokolníci by se klepu neusmívali, jak by tomu bylo u oddílu z jiných skupin lidí, a musel by celou situaci vysvětlovat - a to by mu spíš uškodilo než pomohlo. Fakt, že zatajil své první setkání s tou druhou Unou, by vyšel na světlo a takový klam by byl s největší jistotou hodnocen značně nevlídně.
„Nech dveře dokořán, aby mě mohli Bouřlivák a Odvážná vyburcovat, kdyby se ještě jednou pokusila za tebou přijít.“
„Myslíš, že se Una pokusí přinutit mě násilím?“
„Doufám, že ne, ale zoufalství z hlubokého zklamání přimělo už mnoho lidí jednat úplně jinak, než je pro ně přirozené, ať pro dobrý či zlý cíl. Máš Gunnořin amulet?“
„Mám, dar od své matky.“

„Tak si ho vezmi, jestli ho teď u sebe nemáš. Nevím, zda by ti Jantarová paní chtěla nebo mohla pomoci, když tvoje duchovní sestra není služebníkem Temnoty, ale nesmíme opomíjet jakoukoli obranu.“
„Mám ho při sobě.“
„Dobře.“ Podíval se na ni. Připadala mu drobná a zranitelná jako plápolající světlo, chtěl ji vzít do náruče, aby ji ochránil a uchlácholil.
Natáhl prsty a jemně ji pohladil po tváři, potom ruku rychle odtáhl. „Děkuji ti za důvěru, Uno z Mořské pevnosti. Dokážu ti, že si ji zasloužím. Bude-li třeba, obětuji celou svou duši, jen abych zajistil tvé bezpečí.“

Kapitola 11

Celý následující den - pokud mdlé šero, které prosvítalo hustými mraky, lze dnem nazvat - zuřila bouřka a pokračovala ještě celou následující noc.
Kapitán sokolníků strávil spoustu času tím, že ji v tom kalném světle pozoroval. Neovládaná a neovladatelná divokost ho fascinovala, vzbuzovala v něm úctu a zároveň ho trochu děsila, ač byl v bezpečí kamenného útočiště. V té vichřici bylo něco, co se dotýkalo přímo jeho samotného, jeho lidské podstaty a zažehlo mu v nitru jakousi jiskřičku z doby, kdy ještě člověk neměl žádný úkryt kromě keřů nebo v nejlepším případě jeskyni, kterou objevil spíš náhodou než nějakou vědomou činností.
A co ho nepřestávalo přitahovat a držet u okna - rozzuřený oceán. Už dříve viděl bouřkou zmítané vlny, obrovské vlnobití, ale nikdy si nedokázal představit v přístavu Mořské pevnosti něco tak divokého, co viděl teď. Voda jako by vřela.
Za normálních okolností mírumilovný malý záliv se úplně změnil. Vypadal větší, protože dva výběžky pevniny, které jej částečně svíraly, byly na koncích ponořené pod vodou, i když obě místa ležela na vyvýšenině, běžně viditelné i při nejvyšších přílivech i za dost silného větru.
Voda se rovněž rozlévala hluboko do vnitrozemí a zatopila většinu nízko položených pastvin. V jedné chvíli dosáhla hladina takové výšky, že se začal obávat o chalupy stojící nejblíž pláže. Pokud se dalo soudit podle světel v oknech, byli v nich ještě lidé a už neměli možnost uniknout na vyšší místo. Uragán by s největší určitostí smetl kohokoli, kdo by se pokusil o jejich záchranu.
Příbytky a osázená pole kolem nich ale zůstaly nedotčeny, to byl další důkaz znalostí a předvídavosti těch, kdo si toto místo původně vybrali. Oceán hrozil, zaléval níže položenou zem, ale domy a zahrady v Údolí Mořské pevnosti zůstaly ušetřeny.
Tarlach tu noc spal hlubokým spánkem a patrně by spal dlouho do druhého dne, kdyby ho cosi nevzbudilo těsně po osmé.
Ležel klidně a jak se probíral, pokoušel se přijít na to, co ho vlastně vzbudilo. Nevyciťoval nebezpečí ani Bouřlivák ho neupozorňoval, že by snad něco nebylo v pořádku...
Najednou si uvědomil, že se něco změnilo - hlomoz bouře se maličko utišil. Vítr už nenarážel do kulaté věže tak divoce. Za poslední hodiny už přivykl hlasité bouřce a tato změna její síly úplně stačila, aby probudila válečníkovy smysly.
Sokolník se oblékal snad až příliš pomalu a potom obezřetně otevřel v okenici pozorovací průhled, u něhož byl zvyklý stát.
Bouřka se vskutku hodně uklidnila, i když stále ještě dosahovala síly, proti níž by se rozumný člověk neodvážil postavit. Vítr a déšť teď byly na úrovni průměrné vichřice a voda už téměř ustoupila z pláže. Ostrohy po obou stranách zálivu opět vyčnívaly nad hladinu, jen nejzazší konce a vnější skály byly ještě pod vodou.
Oceán si však svou zlobu podržel, a i když příbojové vlny, které narážely na břehy, už nebyly tak úctyhodně vysoké, pořád by ještě přinášely zkázu každému smrtelníkovi, který by se s nimi pustil do boje.
V tu chvíli muž ztuhl, otevřel okenice a vyklonil se z úzkého okénka co možná nejvíc, nedbal ani trochu na déšť, který ho skrápěl.
Na moři bylo plavidlo, vypadalo to na kupeckou loď.
Nebylo třeba ani zkušeného oka námořníka, aby člověk poznal, že se ocitla ve značných nesnázích. Jeden stěžeň byl přibližně uprostřed zlomený. Loď se prudce kymácela a plula dál hrozivě nakloněná na bok, takže paluba byla téměř bez přestání zalévána vlnami. Dokonce i z takové dálky viděl, že se loď pohybuje velmi pomalu, jako by byla ztěžklá nabranou vodou a jako by nedokázala náležitě reagovat na pokyny těch, kdo se ji pokoušeli ovládat.
Tohle všechno mu v mysli blesklo v jediné chvíli. Stejně jako si uvědomil, že v těch podmínkách bylo velmi nepravděpodobné, aby ji spatřil ještě někdo další.
Tarlach spěchal ven z místnosti, zavolal na stálou hlídku a zburcoval celou věž.
Hrůzy oceánu a oběti, které vyžadoval, byly pro lidi z tohoto Údolí obklopeného mořem součástí každodenního života, patřily k nim stejně jako jejich údy. které je nosily nebo jimiž vykonávali práci. Během jediné minuty od chvíle, kdy je kapitán uviděl, se Údolím roznesla zpráva o ohroženém plavidle, a to bez ohledu na bouři.
Dalo se ale udělat jen málo. Čluny i s posádkami byly připravené, ale nemohly vyplout. Odvážily by se do moře za zálivem, ale nebylo možné překonat víry a drtivé šílenství příbojových vln. Nebylo dokonce možné ani dát znamení lampou nebo vatrou. Liják udusil jakoukoli snahu dřív, než se palivo mohlo rozhořet.
Sokolníci se připojili k Uně a Rufonovi v její pracovně, pozorovali agónii poničeného plavidla a jeho konec prožívali všichni, protože sami byli úplně bezmocní.
„Pokouší se doplout do přístavu,“ usoudil nakonec Rufon se smrtelně vážným klidem, „ale ten, kdo tu loď řídí, nezná zdejší pobřeží. Dostal se nebezpečně blízko k útesům a jestli bude i nadále udržovat stejný kurs, zákonitě narazí na severní ostroh nebo na jeden z jeho výběžků. Jestli k tomu dojde, je loď ztracená a s ní i celá posádka; pro ty, kdo

přežijí, nebude možné ani poslat člun.“
Chmurná předpověď se ukázala jako velmi přesná. Kupecká loď se pomalu vlekla do zálivu a přibližovala se k netušenému nebezpečí, které představoval ukrytý ostroh.
Kapitán musel být moudrý muž, který se vyznal v různých druzích pobřeží nebo nějakým způsobem vycítil, že něco není v pořádku, protože se pokoušel zamanévrovat o kus dál. To se mu skutečně podařilo a on se tím vyhnul mělčině. Ohrožená loď zamířila do samotného srdce miniaturních ostrůvků a skal, které obklopovaly pobřeží, a za několik minut došlo k nevyhnutelnému. Loď narazila; v halasu větru a vln to nebylo slyšet; silný úder přesto drásal samotné duše přihlížejících.
Náraz ji úplně rozpáral. Sotva se vzpamatovala ze šoku z úderu zleva, příď se zvedla do vzduchu a zadní část se ponořila do rozzuřeného oceánu.
Skála, která byla příčinou zkázy, přidala všem z posádky, co měli to štěstí, že se v době nárazu nalézali na palubě nebo přídi, pár chvil života. Zůstala vězet v trhlině, kterou způsobila, a zaklínila se tak, že příď lodi byla trochu nad hladinou. Drželo se jí asi patnáct námořníků.
Jejich útočiště nebylo ani pohodlné ani bezpečné. Příď nebyla příliš vysoko a navíc ji každých pár minut zalévaly velké vlny. Pouze fakt, že to byly dlouhé vlny a ne smrtelně nebezpečné údery příboje, na nějakou dobu trosečníky uchránil. Ale v nejlepším případě to bude jen nakrátko. Ruce pokryté modřinami a ztuhlé zimou a napětím budou postupně ochabovat a protože se drží na kluzkém a prudce se svažujícím vraku, síly jim určitě brzy dojdou.
Trvalo dlouho, déle než se dalo předpokládat, než námořníci zjistili, že jsou hodně blízko věže a stavení a začali doufat - i když sami viděli, jak moc bouřka řádí - že se k nim obyvatelé nějak dostanou a pomohou jim. Uplynula hodina, aniž by nastala nějaká viditelná změna, potom se veliká vlna přelila přes příď lodi. Když bylo vrak opět vidět, tři muži chyběli. Po čtvrthodině zmizelo dalších pět členů posádky.
Tarlach se odvrátil od okna.
„Nejsou tak moc daleko od pevniny. Kdybychom jim dopravili lano, možná by se po něm mohli došplhat do bezpečí.“
„Ano,“ odpověděl Rorick, „ale jak se k nim dostat? Jsou moc daleko, abychom jim lano hodili, a to i v případě, že bychom měli příznivý vítr.“
„Přesně směrovaný skok do vody z útesu by mohl dostat člověka za bílou vodu. Musel by to ale být skutečně dobrý plavec, aby dokázal doplavat až k vraku.“
Una při tomto návrhu zbledla.
„Moře je v těchto místech plné skal. Nikdo by tam neskočil ani v tom nejklidnějším počasí, kdy oceán sám o sobě představuje jenom malé nebezpečí. Takový zachránce riskuje, že se i on sám rozbije o některou z ponořených skal...“
„Jde však o riziko jednoho života proti jisté ztrátě mnoha jiných, paní,“ odpověděl Tarlach potichu.
Una přikývla, třebaže věděla, kdo bude muset na sebe vzít roli plavce.
„Pověz nám, jaký máš plán, kapitáne.“
„Je docela jednoduchý. Máš pravdu, že pouze se špetkou štěstí je možné přežít, když se skočí ze samotného hřebene útesu. Je ještě těžší a méně pravděpodobné, že by takhle vyčerpaný plavec mohl ještě šplhat po provaze, ale jenom tak mohou ti lidé z vraku uniknout.
Vidíš tu širokou římsu v jedné třetině útesu? Tam je přístup z polí nad zátokou docela snadný; mohli bychom tam postavit muže, aby pomáhali zachráněným.“
Jeho společníci přikývli.
„Seskočím z menší římsy hned nad ní. Lano by se tam někde mělo dát uvázat, aby trosečníci, kteří už budou příliš unaveni, mohli jen padnout někomu do náruče a s jeho pomocí se konečně vyškrábat na pevninu; nebudou muset už nikam lézt.“
„Je to nejlepší plán, jaký si umím představit,“ přiznal Brennan zdráhavě, „ale nechtěl bych, abys ty byl tím, kdo se o něco takového pokusí.“
„Plán je můj a já jsem z celého našeho oddílu ve vodě nejlepší.“ Podíval se na vládkyni. „Je téměř jisté, že se s žádným z tvých lidí, paní, nedá počítat. Většinou jsou ještě příliš mladí a nemají sílu dospělých.“
To musela uznat, i když to udělala s těžkým srdcem. Ona sama na to neměla dost sil - a věděla, že Tarlach odhadl její lidi správně. Vskutku, bylo mezi nimi jen málo těch, kteří by se o něco takového mohli pokusit, i kdyby v příhodných podmínkách. Vzhledem k pověře, mezi rybáři velmi rozšířené, většina obyvatel Mořské pevnosti neuměla plavat. A protože Tarlachovi přátelé celou situaci pochopili jako úkol odpovídající přesně jeho schopnostem, nemohla mu ho upřít.

## Kapitola 12

Tarlach se nezdržoval, protože každý okamžik mohl být osudný pro kohokoliv z těch zoufalých námořníků, kteří se ještě stále drželi přídě lodi. Koně nechal u úpatí útesu a sám vystupoval po prudké, ale docela dobře schůdné cestě na římsu, z níž chtěl původně skočit a pak se vyšplhal ještě deset zbývajících stop k další o kousek výš.
Poslední část cesty nebyla nijak snadná, šplhalo se mu špatně a než se dostal tam, kam chtěl, pořádně se zadýchal. Přesto však ani chvíli neodpočíval a hned, jak se dostal na vyhlédnutou římsu, odhodil plášť. Na sobě měl už jen těsně přiléhavý oděv, co obvykle nosil vespod. Byl ušitý z poddajné kůže a zahaloval mu celé tělo. Ochrání ho před chladem a také před drobnými poraněními kůže, s nimiž se při překonávání skal nevyhnutelně setká.
Sokolník připevnil lehké, ale pevné lano, které s sebou vzal, na vysoký kamenný sloup. Byl tak příhodný, že se skoro zdálo, jako by byl otesán speciálně k tomuto účelu; jen kdyby neměl tak drsný povrch. Protože však drsný byl, musel Tarlach lano uvázat velmi pečlivě, aby se nerozedřelo o ostrou hranu.

Volný konec si ovázal kolem pasu, upevnil ho uzlem, který bude dobře držet, ale pokud bude potřeba, může být snadno rozvázán.
Dole zaznamenal nějaký pohyb a sklonil se, aby Uně pomohl vylézt nahoru na římsu.
S jeho pomocí se postavila a přetáhla si kapuci krátké peleríny přes hlavu, i když byla úplně promočená. Maně si vzpomněl, jak jí bylo nepříjemné, když jí déšť stékal po zátylku.
Trochu ho znepokojilo, když si všiml, že s sebou vzala Bouřliváka. Byl ukrytý pod pelerínou a pevně se držel její levé paže, aby ho vítr neodfoukl, i když ho hodně chránila před divokým vichrem. Přesto, že se většina žoldnéřů shromáždila, aby sledovala, jak pokus jejich kapitána dopadne, své sokoly nechali ve věži. Zůstali tam ukrytí před ledovým deštěm a před poryvy vichřice, která měla stále ještě dost sil na to, aby některého z ptáků mrštila proti útesu nebo odvála daleko nad oceán.
V tutéž chvíli si uvědomil, že Una celou situaci odhadla dobře a postarala se o jeho okřídleného přítele, a trochu se mu ulevilo. Může Uně z Mořské pevnosti věřit, že dohlédne, aby se jeho okřídlenému válečníkovi nic nestalo.
„Neměla jsi sem chodit," peskoval ji. „Oba jste měli raději zůstat dole pod převisem."
„Chtěli jsme ti jen popřát hodně štěstí," řekla prostě.
A také s ním chtěla být ve chvíli, kdy skočí na téměř jistou smrt. Ale nemohla mu to říct, ne muži jako je on.
Možná se jí nepodařilo vyjádřit přesně, co má na srdci, ale Tarlach byl rád, že je s ním. Paní Mořské pevnosti si to uvědomila a pochopila, že udělala dobře, když za ním přišla.
Uchopil její nádhernou malou ruku a chvíli ji držel, zatímco pozoroval to pěnivé šílenství dole.
Klidnější voda je tak daleko, pomyslel si, tak zoufale daleko. Když z výšky shlížel na trasu, po níž by se měl vydat, nezdál se mu už jeho odvážný plán tak uskutečnitelný.
Ať už to je anebo není proveditelné, musí začít jednat, jinak se nikdo z těch ubožáků nedožije zítřejšího slunce východu. Východu? Nedožijí se ani západu.
Bál se, to ano, ale ten strach nebyl ani nepřirozený ani nepřiměřený a ani se nepokoušel ho v sobě tlumit.
Žádný rozumně uvažující člověk není klidný, když vystavuje vlastní život nebezpečí. Teď nestojí tváří v tvář meči, ale mohutné síle celého rozzuřeného oceánu.
Tarlach se napřímil. Moře je důstojný nepřítel a čeká ho důstojná smrt, pokud mu byla takto souzena.
Krátce se podíval na ženu vedle sebe a v tu chvíli ho zasáhl tak silný pocit ztráty, jaký v něm nevyvolal ani strach z rozzuřeného oceánu.
Pustil její ruku, odvrátil se od ní a skočil do malstromu dole.
I když se to všechno seběhlo tak rychle, skok se mu skvěle vydařil a prořízl tělem vodu přesně v místě, kde si přál.
Ponořil se hluboko, než se mu podařilo zbrzdit klesání a nalézt rovnováhu. Voda byla divoká a měla dokonce i tady, za bílou linií příbojových vln, nesmírnou sílu, a Tarlach si pomyslel, že bude nejlépe, když zůstane co možná nejhlouběji pod nimi. Měl ještě jeden důvod, aby zůstal dost hluboko pod hladinou. Domníval se, že voda, která naráží do útesů s takovou zuřivostí, si docela jistě udržuje alespoň část své síly, když se vrací do oceánu. Kdyby se dostal do zpětného spodního proudu příboje, použil by jeho sílu proti síle, která ho chce odnést zase zpátky na břeh.
Podařilo se a on plul v proudu jak to šlo nejdál, a na šílející hladinu se vynořil vždycky jen na chviličku, když se musel nadechnout.
Přitom si ale dával dobrý pozor, aby se nedostal příliš hluboko do vratného příboje. Na určitých místech byly tyto proudy tak silné, že když se do nich člověk dostal, nemohl se z nich vymanit; nechtělo se mu riskovat. Co kdyby to bylo zrovna tady?
Uměl dobře plavat na hladině i pod vodou, ale tenhle úkol nebyl vůbec snadný. Postupoval pomalu a stálo ho to hodně sil.
I když se liják změnil v pouhý déšť, bouřkové mraky propouštěly do rozbouřených vod jen málo světla a viditelnost byla hodně nízká, vlastně téměř nulová. Pouze v krátkých okamžicích na hladině, kdy nabíral dech, pátral po překážkách. A také vždy letmo zahlédl svůj cíl a to ho spolu s jeho výborným orientačním smyslem stále udržovalo ve správném směru.
Lano, které vzal s sebou, ho tížilo a neustále hrozilo nebezpečí, že se někde zamotá. Takovou možnost předvídal a na hrudník, nikoli na záda, si připevnil otočnou cívku, aby mohl sledovat její pohyb. Ale pro to, aby nějakým způsobem uchránil stále delší část lana za sebou, mohl udělat jen málo. Pokoušel se regulovat rychlost, s níž se lano odvíjelo, ale i tak mu nezbylo než se jen modlit, aby se mu nikde nezamotalo, než se vynoří z moře.
Namáhal se tolik, že na něj chlad vody nijak zvlášť nepůsobil, ale rychle se unavil a musel plavat opatrně, protože už utržil nějaká zranění, a to ho brzdilo ještě víc.
Přes veškeré úsilí se Tarlach nedokázal vyhnout všem těm zubatým skalám, rozesetým po celé délce pobřeží. Pomáhalo mu, že plaval pomalu, protože tak mohl vcelku pohotově měnit kurs v několika vteřinách, které mu zbývaly, když zahlédl nějaký kámen. Podařilo se mu tak vyhnout se vážnému zranění, ale i přesto, že dovedl takto reagovat a chránil ho kožený oblek, měl celé tělo, hlavně ramena a paže, brzy pokryté modřinami a samý krvavý šrám, protože když se ponořil, téměř nic neviděl, a několikrát se do něj moře opřelo pořádnou silou.
Žoldnéř nedbal na zranění. Nebyla důležitá ani jednotlivě ani jako celek. Obával se pouze vyčerpanosti.
Vrak byl od něj ještě pořádně vzdálen a on už byl skoro vyčerpaný. Nebezpečí, že bude bojem s bouřkou a vlnami tak unavený, že mu jeho potlučené údy odepřou poslušnost, bylo stále reálnější.
Čas běžel. Konečně byl vrak docela blízko, mnohem blíž, než když se vynořil naposledy. Tato skutečnost mu dodala kuráže, ale zvýšené sebevědomí nebo snad únava, která se vymykala kontrole - to se nikdy nedověděl - způsobily, že začal jednat lehkomyslně. Když se znovu ponořil, změnil směr, aniž si to uvědomil, a když se znovu vyhoupl na hladinu, zjistil, že je v divoké vodě, která omývá nepatrný ostrůvek.

Vítr ho šlehl do tváře a s ním přišla i zlostná a drtivá vlna, taková, jaké vznikají na moři mnohem dříve, než se z nich stanou skutečné příbojové vlny.
Než mohl Tarlach nebezpečí odvrátit, vlna ho zdvihla do výšky a smýkla jím proti kamenné stěně s takovou silou, že mu vyrazila dech.
Určitě na chvíli ztratil vědomí, protože když si potom zase sám sebe uvědomil, zmítal se pod vodou a dusil se hořkou kapalinou, kterou začal polykat a která mu vnikala do plic.
Zápasil s temnotou, která mu zaplavovala mysl, až si vybojoval cestu k hladině. Doslova se soukal po skále vzhůru. Jakkoli omámený a vzdor intenzivnímu pálení v plicích se přinutil k pohybu šikmo a ne jenom rovně nahoru; tak, aby když se nakonec vynořil, vyplul na závětrné straně ostrůvku. Úkryt to byl sice špatný, ale bylo to aspoň něco a zubatého kamene se mohl na chvilku přidržet, než zase bude moci plavat, nebo se připraví na smrt.
Přitiskl se pevně k vlhkému povrchu. Nevěnoval ani zbla pozornosti tomu, že neobyčejně ostré výstupky mu ještě více rozpáraly už tak potrhaný oděv a bolestivě mu zajížděly i do svalů pokaždé, když se hladina moře zdvihla a klesla. Držel se skály levou rukou, pravá mu bezvládně visela podél těla. Nevěděl, jestli ji má roztříštěnou nebo jenom po úderu otupělou. Necítil žádnou bolest, i když viděl, že z hluboké rány na rameni krvácí.
Pomyslel si, že jestli má ruku nebo rameno zlomené, je to jeho konec. V takovém stavu nedokáže doplout k vraku lodi, natož aby se pak ještě vrátil zpátky k útesu. Pochyboval o tom, že to dokáže, i kdyby měl lehčí zranění.
V dané chvíli to nic neznamenalo. Byl příliš omámený, než aby dokázal udělat něco víc než se jenom držet na místě, kde byl, a doufat, že se mu smysly opět vrátí.
Prudce potřásl hlavou. Snažil se otřít si krev, která mu stékala po obličeji z rány těsně nad spánkem, potom raději zavřel oči. Podařilo se mu jen krev ještě více rozproudit a udělalo se mu mnohem hůř.
Postupně se mu vracelo jasné vědomí a ochromující nevolnost ho opouštěla. Velmi opatrně se pokusil pohnout raněnou rukou a zjistil, že ji může používat.
Netrpělivě si otřel krev z obličeje a z očí. Pořád ještě krvácel, ale už to byl jenom tenký pramének a nepředpokládal, že by mu toto zranění mohlo působit nějaké další potíže. Takové šrámy vždycky hodně krvácejí, dokonce i ty nejpovrchnější.
Sokolník se rozhlédl a spatřil vrak, byl hodně blízko. Věděl, že než k němu doplave, nebude se muset ponořit víc než dvakrát či třikrát.
Lano teď bylo jeho bezprostřední starostí. Zachránilo ho vlastně to, že se na této skále zakleslo, takže ve chvíli, kdy byl v bezvědomí, drželo ho nad hladinou a ani ho proud neodnesl tam, odkud vyplaval. Ale kdyby se hodně zamotalo nebo kdyby se prodřelo, byl by už teď možná ztracen a ti, které hledal, s ním.
Myšlenka na ně odvála poslední mrak z Tarlachovy mysli. Povolil sevření, potopil se a plaval.
Štěstěna byla laskavá. Lano se omotalo o skálu jednoduchou smyčkou, kterou snadno uvolnil.
Sotva to udělal, vydal se za cílem. Krátký odpočinek - ve skutečnosti od incidentu uběhlo všehovšudy jen pár minut - mu přišel k duhu. Nestačil na to, aby se úplně vzpamatoval, samozřejmě, ale vzdálenost, kterou musel ještě překonat, už byla krátká. K tomu odpočinek postačil. Dvakrát se potopil a když se vynořil podruhé, zjistil, že už na plavidlo dosáhne. Natáhl ruku k přídi, pokusil se pevně se jí zachytit, ale dřevo bylo mokré a kluzké a navíc strmě čnělo vzhůru.
Nahoru se mu podařilo vyšplhat jen s pomocí těch, co tam už byli.
Sotva se k nim Tarlach dostal, křikem jej varovali, aby se pevně chytil lodi. Téměř v tomtéž okamžiku se přes vrak přelila velikánská vlna. Cítil její prudkou sílu a otřásl se, když si uvědomil, že potlučení námořníci takhle přežili už celý den.
Bylo neuvěřitelné, že do moře spadlo jen osm mužů. Na druhé straně netrvalo zase až tak dlouho, než se k nim dostal a doufal, že v nich vzbudil novou sílu, aby se udrželi ještě nějaký čas. V posádce byly i dvě ženy, oněmělé hrůzou.
Trosečníci ho uviděli a věděli, že žádný člověk by se do ničeho takového nepouštěl, kdyby jim nemohl nějak pomoci a zachránit je.
Neměli času nazbyt a tak jim rychle popsal svůj plán a upevnil lano. Musel křičet, aby ho všichni slyšeli.
Námořníci se tvářili vážně, když domluvil, protože cesta, kterou jim navrhoval, by zastrašila i muže v plné síle. Byli to však Sulcarové vychovaní nároky moře. A byla to jejich jediná naděje na záchranu. Rozhodli se proto riskovat. Když Tarlach odmítl jejich nabídku, aby šel jako první, jedna z žen uchopila najednou tak chatrně vyhlížející lano a začala po něm ručkovat.

## Kapitola 13

Una s obrovským napětím pozorovala, jak Tarlach postupuje. Když se vynořil nad hladinu, nespouštěla z něj oči, když ho nebylo vidět, sledovala lano, kdykoli se objevilo ve vlnách za ním.
Protože se uhodil pokaždé, když byl ponořený, byla ušetřena pohledu na jeho rány, ale poslední stejně uviděla v celé hrůze.
Sám sokolník byl nárazem ochromen a chvíli si příliš neuvědomoval, co se s ním vlastně děje, ale když Una viděla, jak jím vlna mrštila proti skále, měla za to, že musí mít úplně rozbité tělo. Když sjel do vody, byla přesvědčena až do hloubi srdce, že už se nikdy nevynoří.
Nemohla uvěřit vlastním očím, když viděla, jak se drápe na hladinu, ale ani obrovská radost ji nezaslepila natolik, aby nechápala, že je zraněný, pravděpodobně i dost vážně. Útesu se držel tak, že bylo jasné, že nedokáže nic víc než pomoci jen sám sobě.
Síla toho muže - nebo spíš odvaha, opravila se - byla překvapivě nezdolná a zdálo se neuvěřitelné, že se po několika minutách znovu potopil.
Pak už se nic zlého nepřihodilo a on se rychle vyškrábal na bok vraku lodi - jen proto, aby se ocitl tváří v tvář dalšímu

nebezpečí.
Strach v ní rostl každou vlnou, která se přes příď lodi přelila. Na dálku nedokázala rozpoznat, jak moc je Tarlach zraněn, ale viděla, že sklouzl z vraku a nahoru se bez pomoci nedostal. Viděla, že jeden z trosečníků mu pomáhá, aby se udržel na místě, jako by všechny síly do poslední kapky vložil do uvázání lana.
Zachvěla se. Bude mít sílu vrátit se zpátky, až přijde čas, nebo zůstane tam kde je a stane se obětí bouřky, z níž zachránil ty ostatní?
První námořník, žena, se teď vydala na cestu; pomalu, s obtížemi šplhala po laně.
Byl to hodně těžký a vyčerpávající úkol, ale mořeplavec má zásluhou svého povolání pořádné svaly. Nakonec se dostala až k římse pod Unou a vrhla se do náruče lidí, kteří tam na ni čekali.
Ozvalo se radostné volání obyvatel Údolí a Una měla pocit, že jásají i ti, co přežili a čekají, až na ně dojde řada - i když samozřejmě jejich volání nemohlo dolehnout až k ní.
Druhý námořník se vydal na cestu, ale Una si byla jistá, že tenhle žádné potíže mít nebude a pozornost soustředila spíše na Tarlacha. Bylo to jen její toužebné přání nebo žoldnéř skutečně znovu získával sílu?
Ve chvíli, kdy se třetí námořník dostal k římse, poznala, že tomu tak skutečně je a trochu se jí ulevilo - poprvé od chvíle, kdy se s ní rozloučil.
Vládkyně Mořské pevnosti najednou ztuhla. Čtvrtý muž byl v jedné čtvrtině své pouti. Vypadalo to, že nebude mít o nic větší potíže než kdokoli z těch ostatních, ale přesto se jí zdálo, že něco není v pořádku. Víc než to. Stalo se něco strašného.
Zamračila se a přinutila se soustředit na scénu, která se před ní odehrávala a snažila se přijít na to, co tak vyburcovalo její mysl.
Lano! Pohybovalo se divně, při každém škubnutí jako by bylo divočejší.
Zoufale je očima přejížděla po celé délce od trosky obchodní lodi k místu, kde bylo připevněno k římse.
Smrtelně zbledla. Lano sklouzlo. Jenom o kousek, ale teď spočívalo na ostrém okraji kamene. S každým pohybem nic netušícího námořníka povolovaly další prameny. Za chvíli se přetrhne úplně.
Volala na ty dole, ale věděla, že ji neslyší.
Co má dělat? Pochybovala, že seběhne dolů dřív, než lano praskne.
Už povoluje!
Zoufale rychle skočila a chytila je. Prodřelo se ve smyčce, takže zbyla ještě dost dlouhá část, aby bylo možné ho znovu přivázat nebo alespoň natáhnout kolem sloupu tak, aby námořníka uneslo.
Una na to sama nestačila. Obtočila si lano kolem obou rukou, potom rukama objala kámen a utvořila tak novou smyčku vlastním tělem zrovna ve chvíli, kdy lano prasklo.
Křičela, protože jí to škublo oběma rukama. Bolest to byla nepředstavitelná a nesnesitelná - přesto musela vydržet; nebo se dívat na to, jak ti lidé umírají. Jak umírá Tarlach - a jeho smrt by byla prázdným, úplně zbytečným gestem.
Děkovala z celého srdce, že měla dost předvídavosti a našla si oporu na skále a také že přišla právě včas. Nemohla by takovou váhu udržet bez opory a kdyby se o to pokusila, jenom by ji to smetlo do vln.
Přitiskla čelo ke sloupu. Vzlykala bolestí, přesto si to mučivé lano omotala kolem otlačených rukou ještě pevněji. Nemohla si ani na chvíli oddechnout. Doufala, že lano upevní, až se námořník vyšplhá na římsu, ale další se vydal na cestu ještě dřív, než ten před ním seskočil. Musela tak zůstat, přitisknutá ke skále, dokud nepřešel poslední.
Musela také zůstat při vědomí, takže vší silou bojovala proti vlnám temnoty, která by v její bolesti přinesla úlevu bezvědomí.
Pokračovalo to dál a dál jako nekonečná muka. Potom najednou tlak povolil. Podívala se vzhůru, napůl v mdlobách, aby spatřila vysokou postavu sokolníka, který pevně držel lano. Další sokolník se horečně snažil znovu lano zajistit a omotat o kámen.
Samotné osvobození od bolesti bylo pro ni mučení, způsobené rychlým obnovením krevního oběhu, a Una se hořce rozplakala, i když se za to styděla. Protože tu hanbu pociťovala před sokolníky zvlášť palčivě, bojovala sama se sebou tak dlouho, než se zase úplně ovládala.
Žoldnéři dokončili práci a přešli k ní. V tom, co stál blíž k ní, poznala jejich poručíka a ten další byl jeho podřízený. Brennan k ní poklekl a hladil její modřinami pokryté ruce s něžností, kterou by nikdo u tak silného a tvrdého muže nečekal.
„Odpočívej, paní," řekl jí. „Klidně odpočívej. Zachránila jsi jim životy - díky Rohatému pánu a tvé vlastní vůli."
„Jak jsi to věděl?" podařilo se jí vydechnout přes mlhu bolesti, která ji obestírala.
„Kapitánův sokol. Musel počkat, až alespoň trochu ustane vítr, než k nám mohl přiletět, ale naštěstí ho to příliš nezdrželo. Čeká na návrat našeho kapitána dole," dodal a předešel tak její další otázce. „Za letu si neublížil, i když k nám doletěl jen tak tak, než se znovu zdvihl vichr."
Jakoby na dotvrzení jeho slov opřel se do nich poryv větru mnohem mohutnější než ty předešlé; chvíli se nemohli ani nadechnout a všichni tři se roztřásli.
Druhý válečník ji přikryl pláštěm. Poznala, že je to Tarlachův plášť a vzpírala se, ale on se jenom smál.
„Nebude mu chybět, paní. Toho se nemusíš bát."
Potom ji zdvihl a protože kvůli zraněným rukám nemohla sama sestoupit, snesl ji na římsu.
Teprve tam dovolila obvázat své rány, ale odmítla odejít. Měla už zase čistou hlavu, už jí mysl nezatemňovala bolest a úporná námaha a vnímala všechno, co se dělo kolem ní. Neschová se pod přístřešek a nebude odpočívat v pohodlí, dokud i kapitán sokolníků nebude v bezpečí na břehu.

Kapitola 14

Tím, že zajistil lano, splnil sokolník úkol, kvůli němuž se vydal k vraku, a v té chvíli ho zbytek sil opustil. Unaveně klesl na příď a věděl, že další nebo následující vlna, která vrak zaplaví, jej smete do moře.
Čísi paže ho sevřela ocelovým stiskem. Vzhlédl a uviděl, že u něj stojí jeden z námořníků. Byl to vysoký, dobře stavěný muž. Všiml si, jaké má potíže, a přišel mu na pomoc.
Tarlach zrudl, protože tento muž toho už tolik zakusil a přece mu zbyly síly. Přesto se nevzpíral a jenom pokývl na znamení díků. Druhou možností byla smrt a on na ni ještě nebyl připraven, ne, dokud mu zbývala ještě nějaká naděje na život.
Muž ihned pochopil, na co Tarlach myslí, a zeširoka se usmál.
„Ber to jako malou splátku za to, že jsi nám umožnil použít lano, suchozemče," a vzápětí se vzepřel náporu další vlny.
První ze ztroskotanců postupovala ke břehu. Sokolník se díval, jak jí to jde, stejně bez dechu jako všichni ostatní, a i když byl ještě příliš unaven, aby s nimi jásal, když se dostala na římsu, radost a triumf mu zalily srdce přinejmenším stejně jako jim.
Záchrana postupovala plynule, protože trosečníci se pohybovali rychleji, než sokolník předpokládal.
Každého z nich bedlivě pozoroval, všímal si jejich pohybů a pokoušel se odhalit největší úskalí postupu - a také přijít na to, jak jim čelit. Zanedlouho bude na řadě on sám a bude třeba, aby věděl přesně, co udělat a jak cestu překonat co možná nejrychleji. Sil už mu zbývalo málo - kdo ví, jestli mu vůbec budou stačit na to, aby tak dlouhou vzdálenost překonal.
Cítil, že se alespoň trochu navracejí. Ten velký námořník ho nechal chvilku odpočinout, což velmi potřeboval. Musel se trochu vzpamatovat po všech těch šocích a úsilí, které vynaložil na cestě k vraku. Podařilo se mu vzpamatovat se naplno ještě dřív, než se čtvrtý ztroskotanec dostal na břeh.
Také si dobře uvědomoval, že to může být jen mylný dojem anebo - je-li skutečně odpočinutý - pak to může být třeba jen na krátkou dobu - jako předtím. Měl několik zranění a nevěděl, nakolik jsou vážná; a kterékoliv z nich mu mohlo zkomplikovat cestu po tom tenkém laně. Zvlášť mu dělalo starosti rameno; mohlo ho úplně ochromit.
Tarlach zavřel oči. Všechny otevřené tržné rány mu teď způsobovaly značné starosti. Nepociťoval bolest v pravém slova smyslu jako předtím, ale slaná voda ho strašně pálila. Byla mu i zima, třásl se stejně jako všichni ostatní, co s ním ještě byli na vraku. Přikrčil se před dalším poryvem. Jestli bude hodně dlouhý nebo hodně prudký, pomyslel si, může to zesláblého člověka, jako jsem já, stát život.
Cítil, jak námořník vedle něj ztuhl, a vzhlédl.
Poslední trosečník, kromě vysokého muže vedle něho, byl už skoro na břehu.
Sulcar se hloubavě podíval z lana na sokolníka.
„Pojď, jdeme oba," navrhl.
Tarlach zavrtěl hlavou. „Ne, provaz je dost tenký. Nevím, jestli by nás unesl oba najednou, ale moc bych za to nedal. Jdi ty. Ještě si pár minut odpočinu a pak se vydám za tebou."
Námořník přikývl a chopil se lana.
Válečník ho pozorně sledoval.
Postupoval rychle a zdálo se, že má menší potíže než všichni jeho kamarádi, i když na vraku zůstal nejdéle ze všech a ještě mu v té době pomáhal. Musí mít ohromnou sílu.
Tarlach si povzdechl. Tolik by si přál mít takovou sílu, alespoň než uplyne těch pár minut, co mu zbývají.
Nedalo se nic dělat. Přišel na řadu.
Kráčel po kluzké palubě až k místu, kde mohl uchopit lano. Počkal chvilku, dokud se nepřelila veliká vlna, a pak provaz popadl.
Chvíli měl dolní polovinu těla ponořenou, ale postupně se vyhoupl nahoru, až byl i nad těmi nejvyššími vlnami.
Představivost mu nelhala, když předem přemýšlel o tom, jak těžká bude tahle cesta. Jen se sám sebe ptal, jak to mohli zvládnout ti ostatní.
Nedokázali by to, kdyby nebyli relativně zdraví. A pak - nikdo z nich neutrpěl žádné viditelné zranění. Ti, kterým se něco stalo při potápění lodi, zahynuli s ní nebo je smetly vlny.
I když nebyli zranění, pořád si říkal, jak to jenom mohli dokázat? Domníval se, že má silné, vytrénované tělo, co dokáže překonat bolest a potíže, a přesto nevěděl, jestli ho paže udrží. Břeh byl daleko, tak nekonečně daleko, a po celou vzdálenost neměl šanci si nijak ulevit, oddechnout si. Cítil jenom neustálou bodavou bolest, která se stupňovala pokaždé, když se lano pohybem rozkomíhalo.
Kdyby se mu podařilo dosáhnout pravidelnějšího rytmu, tak by se to lano tolik nehoupalo a svaly by ho tolik nebolely, jenomže se zraněným ramenem to nešlo. Neuneslo plnou váhu těla déle než po zlomek vteřiny, takže ve chvíli, kdy musel ručkovat o kousek dál, musel se spoléhat jenom na levou polovinu těla.
Brzy přestal myslet, soustředil se jenom na to strašné plížení a vůli, která bičovala nervy a svaly, aby vykonaly to, co při střízlivém posouzení bylo nemožné.
Tak se ploužil po laně dál, až najednou zjistil, že je hodně blízko útesu, jako by se z mlhy očarování probudil do reality. Pohled na zvrásněnou, skoro kolmou stěnu ho povzbudil a znovu se v něm probudila odvaha. S nadějí posbíral síly a překlenul zbývající vzdálenost rychleji a s větší vyrovnaností než celou dosavadní cestu, přestože právě poslední část byla mnohem strmější a těžší.
Konečně nastal okamžik, kdy se vyhoupl na římsu, kde na něj čekali lidé z Údolí i jeho sokolníci. Ještě chvíli trvalo, než se mu podařilo povolit sevření prstů; potom si lehl na zemi. Byl opět na pevnině.
Několik vteřin si uvědomoval jenom to, že se mu podařilo uniknout a že ho podpírá Brennan.
Tarlach se celou vahou opřel o poručíka. Když nakonec pominulo nebezpečí, opustily ho i síly, které se pokusil

zmobilizovat. Mysl i tělo chtěly své za výkon, který podaly.
Mlha v mysli se najednou rozplynula. Uvědomil si, že nikde nevidí tu, na kterou hlavně čeká a již tolik postrádal.
„Uno?“
Hned byla u něj, prodírala se mezi všemi těmi rozmazanými obličeji, které jej obklopovaly.
„Jsem tady, kapitáne.“
Její hlas byl energický jako hlas léčitelky, která hovoří s pacientem, a on si pomyslel, že není náhoda, že ho oslovuje podle hodnosti a ne jménem, které jí vyzradil. Tahle myšlenka ho úplně opanovala...
Nejasně slyšel, jak Una nařizuje lidem okolo, aby ho raději odnesli do nějakého stavení poblíž, než aby ztráceli čas tím, že se ho pokusí dopravit až do vzdálené věže. Byl už teď spokojený a moc rád, že předal velení do rukou těch druhých.
Závoj temnoty ho obestřel měkkým, neproniknutelným objetím ještě dřív, než domluvila.

Kapitola 15

Velitel žoldnéřů se pomalu probouzel. Byl v neznámé místnosti s obílenými stěnami a těžkým, jednoduchým nábytkem.
Podle úhlu, jakým dopadalo světlo malým okénkem naproti němu, poznal, že je pozdní ráno.
Byl velmi překvapen a bez rozmyšlení se posadil. Prudký pohyb vyvolal v celém těle takovou vlnu bolesti, že dopadl na lůžko s prudkým vyjeknutím, které nedokázal potlačit.
Bouřlivák slétl ze svého hradu mezi trámy na postel, střídavě si cosi pobrukoval a huboval přítele za lehkomyslnost.
V ten moment byla u něj i Una.
„Jen klid,“ tišila ho. „I sokolník musí počítat s tím, že zaplatí za to, že je na sebe tak neopatrný.“
Tarlach neodpověděl. Upřeně se díval na obvazy, které jí oviíjely ruce od zápěstí až po klouby prstů.
„Co se ti stalo?“ zeptal se.
Pokrčila rameny, škubla sebou - tak trochu jako on, jako by i ji bolely svaly.
„Pár šrámů. Budu si to muset lépe ošetřit, až od tebe odejdu. Včera na to nebyl čas.“
„Nelži! Máš zarudlé oči. Plakala jsi bolestí?“
„Ne, jsem jenom unavená.“ Sklonila hlavu. „Ublížila jsem ti, snažně tě prosím, odpusť mi.“
Znovu se posadil, tentokrát nevěnoval ani střípek pozornosti vzpírajícím se svalům.
„Cos mi udělala tak špatného?“
„Nalákala jsem tě do Mořské pevnosti.“
Vládkyně se přinutila pohlédnout mu do obličeje.
„Věděla jsem, že tvoji lidé mají rádi vysočinu a využila jsem toho, aby se mi podařilo uzavřít s vámi smlouvu o tom, že nám pomůžete.“
„Údolí je krásné, paní, a můj úkol požaduje, abych si je podrobně prohlédl - s tím, že tvojí povinností je celé mi ho ukázat.“
„Ukázat, ano, jenomže já ti otevřela mořskou pevnost svého srdce, snažila jsem se s tebou podělit o tu náklonnost. Povedlo se mi to snad až přespříliš.“
„To pro mě není žádná hanba. Údolí Mořské pevnosti je panství, které si zaslouží úctu a srdce každého čestného člověka, který je hoden být člověkem nazýván.“
V náhlém zmatku mu vynechal dech. Co jí ještě řekl? Nebo ostatním?
„To jsem na tom byl včera večer tak zle?“ zeptal se opatrně, skoro se bál spolehnout na hlas.
„Zle? Ne, ale byl jsi neklidný a myslela jsem si, že bude nejlepší, když tu s tebou zůstanu právě já.“ Jako léčitelka na to měla právo a dokonce ani Tarlachovi společníci jí nemohli odporovat.
„Ze strachu, abych neprozradil existenci tvé duchovní sestry?“
„Částečně.“
Potřebovala to i kvůli sobě. Cítila k tomuto muži něco, co k nikomu jinému, zcela určitě ne k manželovi, kterého jí vybral otec. Ještě nikdy jí nic podobného nezaplavovalo mysl, srdce i tělo. Když si vymyslel ten smrtelně nebezpečný plán a chystal se jej sám uskutečnit, uvědomila si to, co v ní někde hluboko už předtím určitě bylo - poznání, že Tarlach od sokolníků, tenhle podivný cizí válečník, jehož tvář nikdy zcela nespatřila dříve, než spolu stáli dole na té římse, byl jí souzený muž. To jí napovědělo srdce i vůle.
Neodvážila by se o tom promluvit a patrně se ani nikdy neodváží.
Přinutila se k úsměvu.
„V tomto ohledu jsem si nemusela dělat žádné starosti. Řekl jsi mi toho velmi málo, kromě toho, že ses vyznal ze svých citů k Mořské pevnosti, a tvrdíš, že tohle ti u tvých společníků nijak neuškodí.“
„To ne,“ ujistil ji znovu.
S obtížemi se pohnul. Její zájem ho těšil, ale zároveň mu byl nepříjemný. Una měla dost svých problémů a nebylo třeba, aby jí ještě nějaké přidělával.
Tarlach se trochu zamračil, když mu v mysli vyvstala další otázka.
„Moje zranění jsou lehká, jinak bych se necítil tak dobře,“ řekl pomalu. „Proč bylo třeba, aby u mě někdo zůstal?“
Najednou si uvědomil, že ho pozoruje velmi důkladně, jako by na něm někde bylo něco v nepořádku.
Una se dotkla obvazu na jeho spánku.
„Měli jsme důvod obávat se té rány, třebaže byla tenká jako vlas, a neodvážili jsme se tě nechat samotného.“
Její chování se změnilo.
„Máš teď závrať, vidíš rozmazaně?“
„Ne.“

„Cítíš bolest?“
„Ne víc, než by se dalo předpokládat.“
Chladné prsty mu přejely po čele.
„A nemáš ani horečku.“
Usmála se. „Myslím, že už by ses docela dobře mohl vrátit do věže a přenechat zase tuhle chalupu majitelům.“
Všiml si, že už má připravenou čistou uniformu.
„Hned, jak se obleču.“
„Dám ti připravit koně.“
Podíval se na rameno — vzpomněl si, jaké s ním měl potíže. Měl ho také ovázané.
„A tohle?“ zeptal se.
„Je to ošklivá, ale ne nebezpečná rána. Nic víc. Žádné příznaky otravy, a to je největší nebezpečí, jaké by ti mohlo od takového zranění hrozit.“
Nefritové oči ztmavly.
„Jenomže tě to mohlo stát život...“
„To už je pryč,“ řekl tiše.
Pokrčil rameny - opatrně s ohledem na to zraněné, a ulevilo se mu, když zjistil, že částečná ztuhlost svalů pomalu ustupuje.
„Jak se daří trosečníkům?“ zeptal se jí.
„Všichni jsou v pořádku. Čekají, aby ti mohli poděkovat.“
Smutně zavrtěla hlavou.
„I přes šok a přes to, co prodělali, nikdo z nich není zraněný jako ty.“
Tarlach jenom přikývl. Její odpověď mu jenom potvrdila, co si myslel.
Una přešla ke dveřím.
„Tvůj zástupce se o tebe zajímal nejvíc. Mám ho k tobě poslat?“
„Ano, určitě, jinak si bude myslet, že mi vážně něco je. A honem mi přiveď koně,“ požádal. „Nechtěl bych moc dlouho obtěžovat ty, co tady bydlí.“
Kapitán už byl skoro oblečený, když do místnosti vešel Brennan. Natáhl si halenu a škubl sebou, když ovázané rameno protestovalo proti prudšímu pohybu.
„Myslím, že pár dní to budu muset vydržet.“
Druhý muž se bez soucitu zasmál.
„Buď rád, žes to přežil, kamaráde. Jak se cítíš?“
„Nanic,“ připustil, „ale jsem docela zdravý.“
„Rohatý pán stál při tobě,“ pravil Brennan vážně. Tarlach se na něj podíval. „Jak paní Una přišla ke svému zranění?“
„Neřekla ti to? Jistě, ona by to neudělala.“
Poručík mu popsal všechno, co se dělo na horní římse.
„To lano jí rozřezalo ruce až na kost, než jsme se k ní dostali,“ dokončil. „Jen zázrakem nemá poškozený žádný důležitý nerv ani šlachu, jinak by byla zmrzačená. Dopadlo to tak, že jí zůstanou jen nějaké bezvýznamné jizvy.“
Zavrtěl hlavou, nechtěl dát najevo obdiv k ženě, ale musel to udělat.
„Jen málokterý z nás by měl dost silnou vůli, aby vydržel to, co ona.“
Velitel se posadil na posteli. V obličeji byl úplně bílý.
„Co jsem to vlastně za chlapa,“ zašeptal, „že jsem ji tady držel celou noc a přitom ona sama byla tolik zraněná?“
Brennan pokrčil rameny.
„Tys ošetření potřeboval víc a ona to tak chtěla.“
„Ani jsem si nevšiml, že je zraněná.“
„Byl jsi v takovém stavu, že sis nemohl všimnout ničeho.“
Ozvalo se zaklepání a když kapitán dovolil, vešel Rorick.
„Paní Una přikázala připravit tvého hřebce a dovést ti ho sem.“
Kriticky si prohlížel velitele.
„Jsem rád, že můžu říct, že vypadáš líp než včera večer.“
„Myslím, že je ještě hodně co vylepšovat,“ odpověděl mu Tarlach suše.
Přetáhl si plášť přes ramena.
„Pojď, už jsem těm lidem, co tu bydlí, nadělal dost nepříjemností.“
Chvíli zůstal stát mezi dveřmi a hleděl na scénu před sebou.
Moře pořád ještě vyhlíželo nepřátelsky, ale všechny ostatní příznaky bouřky už zmizely. Slunce svítilo jasně, vzduch byl až podivuhodně čistý a i přes čerstvý vánek příjemně teplý.
Zdálo se, že všechny barvy jsou sytější, ať už odstíny květin, které tu bouři přestály, jasně modrá obloha nebo překvapivě smaragdová pole.
Později se ukázalo, že všechno přežilo bouři docela v pořádku, i zahrady a pastviny s výjimkou těch, co byly zaplaveny. Vysoké stěny dobře chránily malé kousky půdy; lidé z Mořské pevnosti nebudou v zimě trpět nedostatkem potravy.
Tarlacha bylo snadné poznat od ostatních sokolníků podle zavázané ruky a jakmile sokolničtí důstojníci vyšli, všichni upírali oči na něj.
Jeho válečníci se usmívali, když si stoupli do pozoru, aby ho formálně pozdravili, měli ale neustále na paměti, že jsou mezi lidmi, kteří nepatří k jejich rase, a proto na něj nesmí volat ani k němu přistoupit.

I obyvatelé Údolí postávali opodál, zdálo se, že od něj nemohou odtrhnout očí, ve kterých se zračil hluboký obdiv Kdyby byl skutečně pánem odjinud, pomyslel si, a získal Mořskou pevnost sňatkem s dědičkou této země, nemusel by si dělat starosti s tím, jak ho lidé přijmou.
Rozzlobeně tu myšlenku zapudil a tiše se proklínal za slabost, že si představuje něco, co se nikdy nemůže splnit.
Spíše aby se rozptýlil, než že by byl netrpělivý, nasedl na koně a pobídl ho ke klusu, a zvíře se rychle rozběhlo k bráně do kulaté věže.

## Kapitola 16

Tarlach se brzy seznámil s námořníky, které zachránil. Se všemi kromě kapitána. Domníval se, že je asi s vládkyní v jedné z komnat, které ráda používala jen pro sebe; možná v té, kde jí - usoudil podle toho, kolik bylo hodin. Una jen výjimečně jedla ve velké hale, pokud její přítomnost nebyla nutná při nějaké ceremonii nebo shromáždění.
Tato jeho domněnka se záhy potvrdila, když přišel Rufon a tlumočil mu pozvání ke stolu vládkyně a jejího hosta.
Sokolník se okamžitě vydal za nimi. Tolik byl dlužen tomu muži, který ho přidržel na přídi ztroskotané lodi, chtěl mu poděkovat a vyslovit soustrast nad všemi lidmi, které ztratil.
Jakmile vstoupil do místnosti, Sulcar se ihned zvedl z místa po levici vládkyně a spěchal mu v ústrety.
Byl to impozantní muž, měl hezký obličej a pěknou postavu; vyznačoval se jakousi grácií plachtícího sokola - i přes značnou velikost. Světlé vlasy měl vybělené až do platinového odstínu, jak byly neustále vystaveny slunci a vodě a proti do bronzova opálené pleti vypadaly skoro bílé. Oči měl světle modré.
Pevně stiskl Tarlachovi ruku.
„Jsem rád, že jsi v pořádku, kapitáne. Jmenuji se Elfthorn, velitel Plavé mořské panny.“
Žoldnéř mu stisk oplatil.
„I já jsem rád, že jsi v pořádku - i s posádkou.“
„V pořádku jsme jenom tvou zásluhou. Děkuji ti jménem svým i jménem přátel.“
Válečník se ušklíbl.
„Je mi líto, že jsem vám nemohl zajistit příjemnější cestu.“
„Cokoli, co nás dostalo z toho vraku, bylo pro nás přímo rajskou poutí.“
Modré oči potemněly bolestí, která se z nich jen tak nevytratí.
„Neměl bych takhle mluvit o Mořské panně,“ řekl jemně. „Dokonce i ve smrti se nám snažila posloužit.“
„Byla to skvělá loď. Sdílím tvůj smutek nad její ztrátou.“
Elfthorn se přinutil k úsměvu.
„Život zachránila mně a části mé posádky. To je mnohem víc, než se dalo očekávat.“
Taková slova vyžadují značnou dávku odvahy, pomyslel si Tarlach. Sulcarové pluli po vlnách v klanech, ženy pracovaly na jejich lodích po boku mužů, děti se učily témuž téměř od chvíle, co začaly chodit. Takhle to vypadalo i na Plavé mořské panně.
Ani jedno dítě nepřežilo. Tito lidé žili z moře a neoplakávali to, co jim ve své krutosti vzalo, určitě ale ve skrytu svých srdcí a duší truchlili, stejně jako sokolníci přijímali ztráty a trpěli pro ně. Hned pochopil, že je to síla a bolest a byl smutný společně s Elfthornem tak opravdově, jako by v té bouři, z níž je vytrhl, zahynuli jeho vlastní lidé. Ale ovládal se. Nelitoval ty hluboké rány jen proto, aby z kapitána vymámil další reakci.
Když se dali do jídla, s nímž čekali na Tarlacha, vyprávěl Sulcar, jak jeho plavidlo dostihla hrozivá vichřice a jak stále pluli dál, než tornádo zlomilo hlavní stěžeň a obrovská vlna se přelila přes loď a vytrhala všechny palubní poklopy. Všechno zaplavila a odnesla i mnoho členů posádky, takže zoufale přehlcená čerpadla už neměl kdo obsluhovat.
Výsledek byl od té chvíle jasný a on hledal nejvhodnější místo, kam by s lodí najel tak, aby ti, co ještě na palubě zbyli, mohli přežít a snad aby i částečně zachránili náklad.
Hluboce si povzdechl.
„To je Gunwoldovo štěstí.“
„Gunwoldovo?“ zeptala se Una bezvýrazně.
„To je muž ze Staré rasy, jeden z nejlepších kapitánů, jaké znám. Velí lodi Dionská hvězda a je můj největší rival. Oba jsme se snažili dopravit náklad hedvábí na trhy na jihu, protože podmínky tady jsou stále takové, že bychom ani jeden nesehnali kupce. Věděli jsme, že jen ten, kdo dopluje první, prodá zboží se ziskem. Lodivod jej touto oblastí určitě provedl a už dávno je asi na cestě, pokud ho nestihl podobný osud jako nás.“
Špatně si vysvětlil ticho, které se po jeho prohlášení rozhostilo.
„Hvězda dorazila do Linny o několik hodin dřív než Mořská panna. V přístavu byla jediná lodivodská loď, která nás mohla doprovázet, Gunwold byl rychlejší a zabral si ji pro sebe.
Abych mu ale nekřivdil, nabídl mi, že se se mnou podělí o náklady, protože věděl, jakou pověst mají zdejší vody a také věděl, že ho budu slepě následovat, protože v našem soutěžení není ani za mák zášti, ale lodivod odmítl vést dvě lodi a prohlásil, že by nedokázal ani jedné z nich sloužit náležitě, kdyby se počasí změnilo.“
Podíval se z jednoho na druhého a zamračil se.
„Co je špatně?“ zeptal se příkře.
„Na tomto pobřeží žádný lodivod neslouží,“ odpověděla mu vládkyně potichu.
Elfthornovi ztvrdla ústa, když se dovtípil, co to vlastně znamená.
„Pirát?“
„Máme podezření, že se jedná o vykradače ztroskotaných lodí,“ odpověděla, i když v tomto případě je to totéž. „Viděl jsi vůbec jejího kapitána, mluvil jsi s ním?“

Přikývl a popsal muže, jak nejpodrobněji mu paměť dovolila.
Zavrtěla hlavou.
„To není Ogin."
„Sám by se tam neukázal," vložil se do hovoru Tarlach. „Na to je až příliš známý. Někdo jiný, snad nějaký cizinec, mohl kontaktovat možné oběti místo něho."
„Musíme na něj aspoň na chvíli zapomenout," prohlásila lady z Mořské pevnosti odhodlaně. „Teď se musíme soustředit na Dionskou hvězdu, i když se obávám, že pro ni budeme moci udělat jen velmi málo. Od té doby, co se Ogin stal pánem Havraního pole, zmizelo v této oblasti příliš mnoho lodí, velkých i malých. Bouřka, kterou jsme právě zažili, by rozbila celou flotilu - i bez jakýchkoli uskoků z jeho strany. Nemáme se čeho chytit, abychom alespoň odhadli, kam nebo jak daleko ji to odválo nebo kam ji mohl navést."
„Můžeme tedy pouze čekat, až co se dozvíme o jejím osudu?"
„To ne," odpověděl Tarlach. „Dnes je moře ještě pořád divoké, ale do zítřka by se mohlo uklidnit natolik, že by mohly vyplout čluny, což by přirozeně měly, po takové bouři. Já s Unou poplujeme na jednom z nich a prozkoumáme pobřeží Havraního pole. To by mělo být součástí hledání, které podnikneme, vezmeme-li v úvahu, co se o tom místě říká a že to území je úplně odlehlé. Domnívám se, že Údolí Havraního pole má na takovou práci málo člunů."
Vládkyně přitakala.
„Velmi málo a žádný není dost velký, aby jej mohli použít byť jen na jednoduché záchranářské práce v hlubších vodách. Mořská pevnost již tradičně tuto úlohu bere na sebe."
„Takže je to jasné. Vyplujeme, jakmile nám to moře dovolí."
Když vyšli z hodovní síně, připojil se vůdce žoldnéřů k Uně.
„Pokud se moře bude i nadále uklidňovat jako doposud, budeme moci vyplout už za svítání."
Přikývla.
„Dám rozkaz, aby čluny byly připraveny za rozbřesku."
„Mezitím, domnívám se, budeme muset zkontrolovat údolí."
Podívala se na něj zostra. V hlase se mu ozval lhostejný tón, a ten se jí ani trochu nezamlouval.
„Já ho budu muset zkontrolovat. Ty budeš zatím po té včerejší tvrdé zkoušce odpočívat."
Tarlach začal protestovat, ale potom pokrčil rameny, když si uvědomil, že poznala, jak ho najednou přepadla únava.
„Jak je možné, že jsem takhle unavený?" zeptal se. „Vždyť jsem jenom jel z té chalupy do věže, pořádně jsem se najedl a dlouho jsem spal..."
„Tvoje tělo se dává dohromady. To je únavná práce. Podle jizev, které máš po těle, jsi už v minulosti byl vážně raněný. Tehdy to přece muselo být úplně stejné."
„To ano." Povzdechl si. „Doufám, že to nebude trvat tak dlouho jako tehdy."
Usmála se.
„Odpočiň si několik hodin a budeš zase v pořádku."
Vládkyně od něj odešla a slíbila mu, že se na něj později přijde opět podívat.
Kapitán zdvihl ruku na pozdrav a potom odešel do své komnaty.
Vešel a pečlivě za sebou zavřel dveře, aby ho nikdo nerušil. Pořádně se mu ulevilo, když se natáhl na lůžko a zavřel oči, ale myšlenky měl pořád velmi živé a jasné. Byl naprosto vyčerpaný, jako by si ani na chvíli neodpočinul od chvíle, kdy se dostal z přídě Mořské panny. Jestli se mu nepodaří do rána získat nové síly, nebude k ničemu - ani sobě ani přátelům.
I přes značné obavy začal klímat a nakonec usnul. Vzbudil se až po celých třech hodinách.
Cítil se osvěžený a zase sám sebou. Spěchal z pokoje vyhledat paní Unu.
Našel ji, jak ostatně předpokládal, na jedné z nedávno zaplavených pastvin.
„Je to moc špatné?" zeptal se jí, když se pozdravili.
„Ovcím to bude stačit," odpověděla. „To je dobře, protože musíme uzavřít některá výše položená pole. Zdá se, že jsme měli docela štěstí. Nikdo nebyl raněn, na zvířatech ani na budovách nebyly zaznamenány žádné větší škody. Čluny a vybavení jsou v pořádku."
„A úroda?"
„Zatím jsem se ještě nebyla podívat na zahrady, ale podle toho, co říkají moji lidé, to není tak strašné. Přišli jsme o nějaké ovoce, ale ne o tolik, kolik jsme předpokládali. Ostatní zelenina, víno a byliny patrně zůstaly více méně nedotčené."
To se potvrdilo, když zanedlouho obcházeli zahrady. Když se spolu loučili, bylo jim oběma dobře.
Jejich odloučení bylo krátké. Tarlach se chtěl setkat se svými válečníky a promluvit s nimi o nadcházející misi a potom se chtěl co nejdříve znovu setkat s vládkyní, aby mu mohla podrobněji popsat pobřeží, ke kterému poplují.
Tarlach nezůstal se sokolníky příliš dlouho. Následující den neměli žádný zvláštní úkol a on jim chtěl jenom říci, co se dověděl od Elfthorna a o všem, co tomu předcházelo. Vlastně to, co se přihodilo, potvrzovalo reálné nebezpečí, které hrozilo nejen Mořské pevnosti, ale celému kraji, celému pobřeží. Jejich přítomnost v Údolí tím získala větší cíl než jen vydělávání peněz.
Trochu ho překvapilo, když ho Rorick následoval ven, ale zpomalil a počkal.
„Proč jsi dovolil, aby s tebou zítra jela i vládkyně?" zeptal se ho válečník přímo.
Kapitán se na něj přísně podíval, ale hněv v něm odezněl stejně rychle, jak ho zaplavil.
Ohromila ho vlastní hloupost. Ani ho nenapadlo, že by se pustil do průzkumu bez Uny po boku, ale když už ta otázka byla před něj postavena, nemohl se divit poručíkovu překvapení. A přece by to byl podivný tah dokonce i pro válečníka jiné rasy. Navíc ji tím mohl vystavit jistému nebezpečí, i když to budou informace a ne problémy, co bude loď

Mořské pevnosti hledat. Může se odvážit, má vůbec právo Unu do něčeho takového zatahovat?
Zavrtěl hlavou a ukončil tak vlastní pochybnosti.
„Musí jet. Jel by se mnou lord Harvard nebo lord Ferrick, kdyby ještě byli naživu, a ona si nemůže dovolit udělat něco míň."
„Asi máš pravdu," odpověděl Rorick. „To jsem si neuvědomil. Pro někoho jako je ona je těžké vládnout. Nevezmeš na palubu nikoho z nás?"
„Ne. Předpokládá se, že čluny z Mořské pevnosti se ve vodách Havraního pole objeví při hledání obětí vichřice. Kdyby Ogin zjistil, že se ho účastní i sokolníci, okamžitě by ho napadlo, že je ve hře něco jiného."
„Nikdy ti nedovolí najít oběti jeho násilí, jestliže loď bude stále na hladině," poznamenal Rorick.
„Proč ne? Právě bouře může být záminkou pro její přítomnost. Kromě toho nečeká, že přijedeme tak rychle. Změnili jsme způsob hledání tak, abychom se dostali do jediného přístavu v Údolí Havraního pole o celý den dříve, než obvykle. Bude přesvědčen, že má dost času zlikvidovat všechny důkazy o násilí, ještě než bude vrak nalezen. Náklad si může vyzvednout, až se mu to bude hodit a prohlásit, že jeho lidé jenom přišli zkontrolovat, jak to na pláži vypadá, a přitom objevili to, co zbylo z Hvězdy. „
„Myslím, že pirátská loď bude dost daleko na moři."
Přikývl.
„Samozřejmě. Ogin by jistě ani v nejmenším nechtěl, abychom ji viděli."
„Mohlo by se stát, že narazíte na jeho renegáty, jak plení kořist."
„To by znamenalo boj," souhlasil pochmurně. „Je to nepravděpodobné, podle toho, jak si Ogin počíná opatrně, ale ano, ta možnost tu je a my s ní budeme muset počítat, dokud si nebudeme jisti, že je nechytíme při činu. Naší věci by neprospělo, kdybychom zmizeli společně s jeho dalšími oběťmi."

## Kapitola 17

Průzračné svítání zastihlo svět v naprostém poklidu. Teplota byla mírná, vánek svěží bez sebemenšího náznaku divokosti, záliv vypadal spíš jako ukryté jezero než zátoka oceánu. Dokonce i otevřené moře za ním bylo klidné, jako by se nikdy nerozčeřilo víc než tak jako teď, kdy se jenom jemně vlnilo.
Flotila Mořské pevnosti zvedla kotvy s prvními paprsky slunce. Každý člun se vydal podle předem určeného kursu; ty se navzájem na několika místech křížily a tak vytvářely dostatečně hustou síť v celé prohledávané oblasti.
Plavidla náležející kruhové věži se přidala k ostatním. Byly to dvě štíhlé, rychlé lodě, které se podstatně odlišovaly od těžkých rybářských člunů lidí z High Hallacku. Přesto, že vypadaly tak elegantně, byly stabilní a prostornější než většina obvyklých lodí a právě ony měly absolvovat nejdelší, nejtěžší a nejnebezpečnější úseky ve vodách náležejících Havranímu poli.
Tarlach by dal přednost Trojstěžníku, protože se domníval, že takové plavidlo může dosáhnout vyšší rychlosti a je lépe ovladatelné, ale jako větší než sesterská loď patřil na volné moře, dál od břehu.
Jeho výběr ale neměl větší význam pro jejich cíl a on nepociťoval pochyby nebo skutečné zklamání, když vstoupil na palubu Kormorána a podával ruku paní Uně, aby jí pomohl přejít úzké prkno, neboť kráčela za ním.
Tajně si paní Mořské pevnosti prohlížel, díval se, jestli na ní prožité utrpení zanechalo nějakou stopu. Zdálo se však, že se úplně zotavila - jako on. Jenom ruce měla ještě ovázané, ty obvazy byly hmatatelným důkazem toho, co prodělala, jenomže teď už to byly jenom úzké proužky, kterých si člověk sotva povšiml.
Dokud nepřekonali kamenné ostrohy, které se staly Plavé mořské panně osudnými, čekali na zádi lodi. Potom přešli na příď, odkud pozorovali hladinu a hledali ztracenou kupeckou loď.
Měli na to velmi příznivé podmínky. Kormorán byla výletní loď kruhové věže a proto byla k palubě připevněna pohodlná sedadla s ochranným baldachýnem, takže vládkyně se mohla kochat svěžestí a krásou moře a pobřeží, aniž by ji jakkoli sužovalo prudké slunce.
Ani jeden z nich se také nemusel zabývat řízením lodi; o to se starala celá posádka, tedy kapitán a čtyři námořníci. Všichni byli dospělí a zkušení a všichni byli muži, což Tarlach kvitoval s úlevou, i když měl v sobě dost slušnosti, než aby něco takového své společnici řekl.
Na první pohled se zdálo, že na loď této velikosti je pět lidí příliš, ale často ji využívali k dlouhým plavbám, kdy potřebovali dvě hlídky, a občas bylo nutné, aby ji alespoň část posádky bránila, i když Trojstěžník byl agresivnější, neboť aktivně vyhledával piráty a bojoval s nimi, když se pokusili usadit někde na odlehlém místě.
Kapitán sokolníků upřel oči na pobřeží, které obeplouvali. Veliké, do výše čnějící útesy korunované zelení a nad nimi šeď a purpur hor.
Bolest ostřejší než bodnutí mečem mu projela duší. Nakonec bude muset tohle všechno opustit, odejít odtud...
Neuvědomil si, jak nápadný je jeho smutek, dokud neucítil dotek Uniných prstů na své ruce, kterou mimoděk pevně svíral zábradlí. Otočil se a spatřil, že se na něj dívá, ne s lítostí, ale se soucitem hlubokým jako věčnost.
„Určitě to nebude navěky," řekla jemně. „Mořská pevnost pro tebe zůstane vždycky otevřená."
Muž jen zavrtěl hlavou.
„Když odtud jednou odjedu, už se nevrátím, paní, to by mi přineslo jenom další muka." Podíval se znovu na břeh. „Chci tuhle zemi," zašeptal vášnivě, „a ona nikdy nemůže náležet takovému člověku, jako jsem já."
Una už na něj nenaléhala; na chvíli rozhovor uvázl.
Oba dva hleděli na vodu kolem, hledali alespoň trosky z Dionské hvězdy, třebaže ani jeden z nich nečekal, že něco opravdu najdou, dokud se nedostanou do vod, které náležejí Oginově říši.
Možná měl Rorick pravdu a podaří se jim tu najít spoustu věcí, přemítal. Ať už obchodní loď ztroskotala při bouři nebo

něčí proradností, její náklad je v této chvíli ještě s největší pravděpodobností nedotčený - pokud ovšem nezmizela úplně. Vykradač trosek mohl mít malou loď, dozajista ne větší než Trojstěžník Mořské pevnosti, a ta nemohla během několika posledních hodin díky rozbouřenému moři odvézt náklad Hvězdy. Dost možná se s takovým plavidlem setkají, když si pojede pro lup z vraku.
Oči se mu zúžily. Jak by asi v takovém případě reagovali? Za normálních okolností by byli schopni lupiče přemoci, protože posádku Kormorána tvořili muži; schopní bojovníci i námořníci. Ale nebylo by snad moudřejší konflikt alespoň o trochu odložit a dělat, že si nevšimli, že se jedná o plavidlo zabijáka? Ogin a jeho lidé bezesporu měli právo plout ve vodách, které hraničily s jejich panstvím, a měli i právo prohlédnout si vrak lodi, který by tam našli, pokud by všichni, kdo byli na palubě, zahynuli.
Nemohli by předstírat, že člun připlul z Údolí Růžového vrchu, vzdáleného sousedního území. Tato veliká država neměla žádné přístavy a žádná úrodná údolí u moře. Tím pádem neměla ani lodě.
„Jaký je pán Růžového vrchu?“ zeptal se najednou a bylo mu trochu nepříjemně, protože se jí na toho muže měl zeptat už dřív, když se zajímal o celou državu.
„Je to dobrý člověk, svým způsobem schopný a laskavý. Markheim je docela mladý, ale jeho mládí Údolí nepoškodilo; vzkvétá stejně jako jakékoli jiné území, kterému vládne. Úřadu se ujal před dvěma lety, po smrti svého otce.“
„Je ženatý?“
„Rok a půl. Jeho paní čeká dítě a on se k ní chová velmi ochranitelsky.“ Usmála se. „Připadá mi to celé trochu zvláštní, protože sama ještě vypadá jako moc hezké dítě.“
„Markheim má pádné důvody, proč si nepřeje, aby se jakékoli údolí v této oblasti stalo brlohem vykradačů vraků. Škoda, že je od nás tak daleko. Mohli bychom ho využít jako spojence, kdyby se Mořská pevnost ocitla v nesnázích.“
„Ano,“ řekla zamyšleně. „Než by se dostal k pevnosti na Havraním poli, trvalo by mu to tři dny - pokud by se mu to vůbec za tak krátkou dobu podařilo - a ještě déle by mu trvalo dostat se k nám. A to by předtím musel dojet do Růžového vrchu posel s naším vzkazem.“
„Ale přišel by jistě?“
„Určitě. Naše rody si byly odjakživa více než blízké.“
Sokolník chvíli mlčel. „Myslím, že je na čase, abychom s ním promluvili,“ řekl pomalu, „a s ostatními pány Údolí také. I kdybychom teď na nic nepřišli, i kdyby Ogin byl úplně nevinný a my ho podezřívali křivě, Elfthornův příběh je dostatečným důkazem. Když si ještě uvědomíme, že v poslední době mizí v okolí stále více lodí, je jasné, že tu něco není v pořádku. Mořská pevnost nemusí být sama, kdo se bude snažit to zlo vymýtit „
Una přikývla, její hezká tvář byla vážná.
„Tvůj návrh je rozumný. Žijeme tu v ústraní a už jsme si zvykli spoléhat se jen na sebe, takže někdy už ani nevidíme zřejmé řešení nějakého problému, pokud vyžaduje aktivní spolupráci se sousedy. Taková koalice, o které mluvíš, by mohla být prospěšná, znásobená síla by mohla každého odradit od napadení našich území. Ogin by sotva zaútočil na Údolí, kdyby věděl, že bude sám proti spojeným silám.“
„Pokud by ovšem zaútočil jen proto, aby došlo ke krveprolití a potom by se stáhl a zahladil za sebou všechny usvědčující stopy.“
Žena se na něj ostře podívala. „Myslíš, že by něco takového mohl udělat?“
„Muž, který je schopen vylupovat ztroskotané lodě? Jestli v tom má prsty, a mně se zdá, že tomu všechno nasvědčuje a jak jsem ho poznal při našem krátkém setkání, ano, myslím, že by byl schopen se mstít za to, co proti němu podnikáš, zvláště kdyby se mu podařilo - nebo kdyby si myslel, že se mu podaří - uchovat si jméno bez poskvrny a kdyby doufal, že získá alespoň část území Mořské pevnosti, pokud budete všichni vyvražděni.“
Ještě dlouho si povídali, protože docílit funkční a výkonné aliance mezi vzdálenými a individualistickými údolími byl úkol velmi složitý. Až když slunce dosáhlo zenitu a oni zjistili, že jídlo je už skoro hotové, přestali o spojenectví s jinými údolími mluvit. Podle dávného zvyku na palubě obou lodí náležejících kulaté věži obědvali se všemi společníky, ale prozatím se ještě nechystali své plány vyzradit.
Po jídle se všichni vrátili k plnění povinností.
Nebyly i přes náročnost Kormoránovy mise nijak nesnadné, alespoň zatím ne. Jemný vánek a klidné moře byly pro práci námořníků příznivé a nikdo nepředpokládal, že by buď mohli spatřit Dionskou hvězdu nebo se dostat do nebezpečné situace, když se stále pohybovali ve vodách Mořské pevnosti.
V nich také museli setrvat po celý zbytek dne. Kdyby pro nic jiného, nemohli si dovolit zapomenout ani na případnou pomoc ostatním plavidlům, přestože pátrali po jedné určité lodi a Kormorán by měl alespoň přibližně dodržovat přidělenou trasu, kterou proplouval po každé větší bouřce. Samozřejmě pečlivě sledovali svůj prvotní cíl, protože bouřky nerespektují lidské hranice a kupecká loď mohla ztroskotat kdekoli. Napětí, které možná zítra pocítí, je zatím ještě nesužovalo.
Protože nebylo možné pátrat za tmy, vyhodil Kormorán kotvu hned po setmění a ti, co neměli hlídku, odešli spát do kójí, kajut nebo prostor pro posádku.
Kóje byla neuvěřitelně maličká, byla tam jenom palanda a bedna, která sloužila jako prádelník a lavice zároveň. Tarlach šel společně s ostatními dolů, i když by se mu mnohem víc zamlouvalo, kdyby mohl venku zůstat o něco déle. Je ale docela možné, že bude mít následující noc jen málo příležitosti k odpočinku, příliš málo na to, aby teď se spánkem hazardoval. Nechal dveře dokořán, i když noční vzduch byl vlhký a hodně studený. Maličká místnost, v níž ležel, velikostí na jeho vkus až příliš připomínala hrob.

## Kapitola 18

Den nebyl ještě příliš starý, když se plavidlo Mořské pevnosti znovu pustilo do pátrání.
Celá posádka a oba cestující byli na palubě, když se kotva zdvihla a zůstali tam i nadále, přestože ráno nebylo zdaleka tak teplé a klidné jako předchozího dne. Všichni byli napjatí a plní očekávání. Během dopoledne by měli překročit hranice Havraního pole a potom...
Celou dobu pozorovali vodu a pobřeží, zda nezahlédnou nějakou stopu po ztracené lodi. Charakter pobřeží se hodně rychle měnil, útesy byly stále strmější a naháněly větší hrůzu, a míst, kde by bylo možné vyložit uloupené zboží, objevili málo. I ta však zanedlouho zmizí a bude se zdát, že snad ani neexistují. Ogin sám by mohl dobře využít tuto tak málo frekventovanou oblast sousedního údolí.
Nenašli nic, co by tomu nasvědčovalo, jako by jejich mise nebyla nic než gesto lidskosti obyvatel Mořské pevnosti.
Bez ohledu na to se Tarlachovi rozbušilo srdce, když objížděli úzkou, strmou skálu velice podivného tvaru. Minuli Panský mys, hranici mezi územím Uny a Ogina. Břeh, podle nějž teď pluli, náležel Havranímu poli.
Una, která stála u zábradlí vedle něj, s úlevou vydechla - až do této chvíle nevědomky tajila dech - a záměrně se otočila zády k pevnině.
„Pojďme se najíst," navrhla, „i když je ještě brzy. Vím jen o jednom místě na pobřeží Havraního pole, které by mohlo sloužit jako vhodné doupě pro plavidlo vykradačů vraků. A nejsme od něj už ani moc daleko."
Už dříve mu popsala zátoku, o níž mluvila, velice úzký záliv, který vede na malou pláž s bílým pískem; ta je dobře ukrytá a dá se na ni snadno sestoupit přes vrcholky útesu horem. Mohla by to být skvělá základna pro zákonného obchodníka, i když nebyla příliš velká a neumožňovala provádět žádné velké operace. Kromě toho byl vjezd uprostřed blokován obrovskou skálou skrytou pod vodou, které se podle jejího tvaru říkalo Kolébka. Ta se ukázala nad hladinou jen při nejnižším odlivu v roce. Jinak byla celou dobu neviditelná a smrtelně nebezpečná pro všechny lodě, které se pokoušely v přístavu hledat útočiště.
Žádná větší loď nad ní proplout nemohla.
Dva nejvyšší body, Čelo a Pata, byly jen několik stop pod hladinou. Čelo bylo při odlivu skoro vidět. Skála ležela napříč kanálu a jenom velice štíhlá loď - dokonce i Trojstěžník byl pro takový pokus nebezpečně široký - by měla naději ji obeplout.
Kdyby měli k dispozici loď správných rozměrů, dobře ovladatelnou, a odvážnou posádku, která by znala cestu kanálem, těžko by hledali skrytější nebo bezpečnější přístav. Byla by neviditelná skoro pro každého, kromě toho, kdo by se podíval přímo do sevřeného ústí zálivu.
Vysoké, těsně k sobě přimknuté útesy lámaly smrtící sílu téměř každého větru, téměř všech vln, i takových, jaké zažili při poslední vichřici.
Podle toho, co mu Una popisovala, i podle mapy, kterou si prostudoval, byla malá zátoka velmi dobře ukrytá. Ale i když to člověk věděl předem, nemohl se ubránit výkřiku překvapení, když Kormorán obeplul další zdánlivě nekonečný horský výběžek a najednou se vynořilo přirozené útočiště nebo spíše něco, co blokovalo vstup do něj - v ostrém úhlu nakloněný vrak lodi, nabodnutý na Čelo Kolébky.
Loď to byla obrovská, mnohem větší než Plavá mořská panna, a ani na palubě, jejíž malá část byla pro ně viditelná, ani na pláži nebylo vidět jedinou známku života.
Po několik dlouhých vteřin se rozhostilo mučivé ticho, které nakonec prolomila Una.
„Všechny to smetlo do moře?" zašeptala.
„Možná," odpověděl. „Musel to být skutečně prudký náraz a loď je nemohla ochránit. Pokud někdo přežil, určitě by už doplaval na břeh. Záliv je úplně klidný a útesy se jistě dají docela snadno zlézt."
Kapitán Kormorána se k nim přidal.
„Tak to není, ptačí válečníku. Ano, na pláž se dá snadno doplout a hora se dá zlézt, ale jak by mohli lidé, kteří to tady vůbec neznají, vědět, kam jít dál? A i kdyby se jim to nějak podařilo odhadnout, nejbližší lidská osada je až za rozlehlou divočinou. Na takovou cestu neměli ani výstroj ani zásoby, zvlášť pokud byl někdo z nich zraněný. Kdybych já byl na jejich místě, nějakou dobu bych se od lodi nevzdaloval a doufal, že mě někdo jako jsme my objeví. Předpokládal bych, že po tak veliké bouřce bude někdo určitě prohlížet břehy."
„To je pravda," souhlasil s ním Tarlach. „Buď do posledního muže zahynuli nebo jsou ještě na Dionské hvězdě. Paní Una a já se půjdeme na palubu podívat. Ty, kapitáne, zůstaneš na Kormoránu společně se dvěma muži. Ostatní půjdou s námi."
Plavidlo Mořské pevnosti připlulo těsně k vraku a zůstalo vedle něj, dokud ti čtyři nepřeskočili na cizí palubu. Potom se otočilo a odplulo do bezpečné vzdálenosti od smrtící skály.
Paluba Dionské hvězdy byla tak příkrá, že všichni měli zpočátku problémy vůbec se na ní udržet, tím méně po ní chodit. Brzy však našli rovnováhu, ale i tak se raději pro Jistotu přidržovali rukama.
Tarlach byl v nejhorší situaci. Pouze silou vůle překonal strach, pustil se a vztyčil. Vyschlo mu v ústech a nohy se mu třásly tak, že se až divil, že ještě neupadl.
Potom se v duchu sám sobě vysmál a ve chvíli se uklidnil- Tenhle vrak by určitě nebyl bezpečným útočištěm, ale sotva se vyrovnal přídi, na které před několika dny visel.
Když se letmo podíval na Unu, poznal, že si vůbec nevšimla, jakou hrůzu před chvílí prožíval, pustil se tedy do práce, jež ho čekala, s dobrou náladou.
Vrak byl nakloněný k pláži, na opačnou stranu než leželo otevřené moře, a ti čtyři nedošli podél zábradlí ani moc daleko a ztratili Kormorána z dohledu.
Tarlacha to vůbec nepotěšilo, i když to znamenalo, že jeho skupinu nebude při hledání nikdo pozorovat. Mohlo by se ale také stát, že si nevšimnou blížícího se nebezpečí - a on si velmi dobře uvědomoval, že lupiči by se mohli vrátit každou chvíli, každou vteřinu, kdykoli.

I přes toto nebezpečí váhal, zda má Bouřliváka vyslat do vzduchu. Jeho ostrý zrak by je mohl upozornit na jakékoli blížící se plavidlo dřív, než by se dostalo tak blízko k nim, že by je mohlo nějak ohrozit. Ale i námořníci vidí dobře a většina z nich znala mořské i pobřežní ptáky. Nepochybně by sokola poznali, kdyby si ho všimli. Dokonce i kdyby byl hodně vysoko a daleko na to, aby vykradači vraků poznali jeho zvláštní černobílé opeření, je pravděpodobné, že by velmi rychle přišli na to, že blízko jejich doupěte létá dravec. To, že si paní z Mořské pevnosti najala sokolníky, bylo známo a vykradačům by se ani v nejmenším nezamlouvalo, že se žoldnéři účastní toho, co měla být úplně obyčejná průzkumná a záchranná plavba. Měli by pocit, že musí zjistit, co, pokud vůbec něco, z jejich tajné činnosti sousedé objevili.
Jeho skupina by byla varována, že se piráti blíží, a mohla by se vyhnout konfrontaci, ale škodu by to způsobilo stejně. Ogin by si pak snadno mohl uvědomit, že ho vládkyně Mořské pevnosti podezírá a že její podezření je co do podrobností přesné a sahá hodně do hloubky. Byl by naprostý blázen, kdyby jednoduše nepřestal se svými akcemi až do doby, kdy Čisté štíty od Uny odjedou. V tom momentě by patrně zaútočil a její Údolí by zničil. Tarlach věděl, že je takové věci schopen. Dokonce i kdyby nezašel tak daleko, mohl by pokračovat v pirátské činnosti, útočit na lodi a byl by si jist, že sousedé proti němu nezmohou nic, pokud bude jednat dost obezřele a neposkytne nikomu žádný pořádný důkaz proti sobě; alespoň do té doby, než bude tak mocný, že už se nebude muset nikoho obávat.
To se nesmí stát, to nesmí připustit. Musí vše zařídit tak, aby pán z Havraního pole měl pocit úplného bezpečí, musí pracovat a pozorovat, dokud nebude možné Oginovu vinu prokázat a dokud jeho zabijáci nebudou lapeni při činu. Kdyby se jim to podařilo teď, tím lépe.
I když tuto nezbytnost sokolník chápal moc dobře, stejně mu bylo zatěžko válečného ptáka držet u sebe. Mohli by příliš snadno padnout do pasti...
Bál se o Kormorána stejně jako o ně samé. Plavidlo Mořské pevnosti mělo na otevřeném moři dobrou šanci v boji vyhrát nebo prchnout, kdyby se objevil nějaký protivník, ale úzký vstup do kanálu mu poskytoval jen velmi málo místa na manévrování. Musí zapracovat hodně rychle a co možná nejhbitěji uniknout ze zátoky, aby mohli předat zprávu o ztroskotání Hvězdy a aby sestavili plány s ohledem na to, jaké důkazy tu objeví.
Zavrtěl hlavou, když ho zcela opanoval pocit zklamání.
Možná, že neexistuje žádný vykradač vraků a vůbec žádné nebezpečí. Dionská hvězda se mohla odpoutat od lodivoda při vichřici. Když potom uviděli záliv, chtěli se ukrýt a zapomněli, že nebezpečí může číhat těsně pod hladinou.
Pokud tomu tak skutečně bylo, měli prostě smůlu, protože vysoké vlny by jim pravděpodobně pomohly překážku překonat a odnesly by je přes střední část nebo kolem Paty. Jenomže Čelo bylo příliš vysoké a právě přes ně se loď pokoušela přeplout.
Tarlachův výraz ztvrdl. Možná tam tu loď někdo poslal. Lupič by se neodvážil v bouřce útočit, ale Ogin nebo někdo z jeho mužů mohl klidně loď na tohle místo nalákat a dílo zkázy už pak za něj dokonala Kolébka.
Přerušil úvahy. Nebyly k ničemu. Jen kupecká loď samotná by jim mohla říci, co se vlastně stalo.
Z paluby se nedalo vyčíst skoro nic. Velké vlny z ní za bouřky strhly úplně všechno, co tam možná bylo. Ze všeho zbyl jenom jeden záchranný člun, vlastně jenom maličký doris1, nějakou náhodou zůstal připoutaný na uvazovacím lanu. Asi mu úhel, v němž Dionská hvězda skončila, poskytl dobrou ochranu; kromě toho tam nezůstalo vůbec nic. Kdyby tu zahynuli lidé, vlny by je smetly a odnesly by jejich těla do moře.
„Zkusíme kajuty," navrhl sokolník, ale nedělal si ani za mák naděje; ztišil hlas, i když bylo zjevné, že není třeba šeptat nebo tajit svou přítomnost.
Dal Uně a dvěma námořníkům signál, aby zůstali, kde jsou a vydal se k bližší ze dvou kajut na palubě. Tam by se logicky uchýlili ti, co přežili - vzhledem k jejímu umístění a velikosti.
Když se k ní blížil, Bouřlivák mu na rameni najednou ztuhl, roztáhl křídla, vztyčil hlavu a rozzlobeně zasyčel.
Tarlach se zastavil. Tak. Jeho společník nevyjadřoval strach, ale něco rozhodně nebylo v pořádku.
Přistoupil ke vchodu. Opatrně natáhl ruku a pokusil se dveře otevřít. Sotva do nich trochu strčil, zeširoka se otevřely.
Chvíli stál bez hnutí a upřeně se díval dovnitř, v očích měl tak tvrdý výraz, že by se mu do nich určitě žádný protivník nechtěl podívat.
Bouřka tedy některé členy posádky ušetřila. V kajutě totiž nalezl několik lidí. Mrtvé, kteří zahynuli násilnou smrtí z ruky člověka, ne následkem řádění přírodního živlu.
Jeden ležel u dveří s lebkou proraženou nějakým těžkým předmětem, mozek se mu pod hlavou smíchal s krví. Mečem zahynuli další čtyři, co seděli kolem stolu a byli probodeni, když se pokoušeli vstát a bránit se. Poslední muž ležel na provizorní palandě vpravo u dveří, na levou nohu mu někdo připevnil dlahu. Měl podřezané hrdlo, jako by to někoho napadlo dodatečně, když kolem něj spěchal, aby zabil jeho zdravé společníky.
Po chvíli se k Tarlachovi připojila Una s ostatními. Když se podívala na toho posledního, trhla sebou a odvrátila obličej, byla však dost silná a rychle se opanovala.
„Vůbec to od těch, kdo sem vstoupili, nečekali," zašeptala divoce skrz zuby.
„Domnívali se, že přichází pomoc, že jsou to přátelé. To je jasné z jejich polohy," souhlasil s ní sokolník.
Objal ji, jako by ji bezděky chtěl ochránit před jakýmkoli podobným nebezpečím.
Vzápětí si uvědomil nevhodnost tohoto ochranitelského gesta a odstoupil od ní.
Podíval se ke dveřím.
„Pojďte pryč," řekl rychle, „tohle místo se mi ani trochu nelíbí."
„Neměli bychom se tu trochu porozhlédnout, kapitáne?" zeptal se Santor, který mu stál nejblíž. „Mohli bychom se toho spoustu dovědět. Palubní deník..."
Sokolník zavrtěl hlavou.
„Vezmeme ho a později prostudujeme.

Chci se podívat do nákladového prostoru a potom co nejdřív odejít, než se vykradači vrátí. Nemohli bychom se s ním utkat, když jsou naše síly takhle roztříštěné a když nemáme dost prostoru, abychom svedli námořní bitvu.“
„Asi už náklad odvezli,“ soudil druhý námořník. „Měli na to celý včerejšek.“
„To pochybuji, určitě neodvezli všechno. Oginova loď musí být malá a nedovedu si představit, že by byl schopen plout více než párkrát za den, jedině kdyby spěchali. Jeho posádka také nemohla odnést příliš mnoho věcí na útes, protože i když je dobře schůdný s prázdnýma rukama, tak věc vypadá jinak, když se něco nese. A nechat velké množství hedvábí na otevřené pláži bez zátěže delší dobu je riskantní.“
Pohlédl na Unu.
„Nejsou na úrovni moře nějaké suché jeskyně?“
„Ne, jinak bych ti o nich řekla.“
Nepochyboval o tom, že si je svým tvrzením jistá. Lidé z Mořské pevnosti znali celé pobřeží velmi důvěrně — to, které náleželo Havranímu poli, Růžovému vrchu i svoje. To v uplynulých letech zachránilo mnohé rybáře a námořníky, které přepadla bouřka nebo se jinak dostali do nebezpečí. Znali nejen pobřeží, ale i dno oceánu a proudy.
Čtveřice vyšla z kajuty potřísněné krví, Tarlach za nimi opatrně zavřel dveře.
Vládkyně spěchala k zábradlí otočenému k moři, aby co nejdříve informovala posádku Kormorána o tom, co objevili a aby jim vysvětlila další plán. Ostatní šli za ní, protože se raději přidržovali po straně, než by přecházeli prudce zdviženou palubu bez opery.
Náhle, znenadání, sokol tiše zavřeštěl. Tarlach se vrhl k Uně, popadl ji a v pádu strhl na palubu.
„K zemi!“ zasyčel na dva muže za nimi.
Poslechli ho, příliš překvapeni, než aby protestovali nebo se na cokoli ptali.
Tarlach se plazil po příkré palubě až k zábradlí. Ostatní jej následovali.
Bočnice vraku byla vysoká a pevně stavěná, ale po nárazu na několika místech proražená a mezi prkny se objevily štěrbiny. Jedním takovým otvorem uviděli to, co tak zalarmovalo válečnického ptáka. Bylo to štíhlé černé plavidlo a plulo přímo k nim.
Ne k nim. Ke Kormoránovi.
Příď toho plavidla vypadala divně těžká na loď této velikosti. Byla zesílená - aby mohla narážet do nepřátel!
Ti, co zůstali na palubě Kormorána, také rozpoznali nebezpečí a pokoušeli se mu vyhnout, ale útočník se rychle dostal mezi ně a otevřené moře a protože jim v cestě stál vrak, nepodařilo se jim proplout do zátoky dost rychle. Měli k dispozici jen nepatrný prostor na manévrování.
Nestačilo to. Na Kormoránovi bylo jen málo lidí a dali se překvapit rychlým útokem plavidla, které zjevně útočilo tímhle způsobem už mnohokrát. Kormoránův osud byl zpečetěn. Zabiják zaútočil přesně a natlačil ho proti pevné stěně velikého vraku.
Chvíli vydržel, potom se pod dalším úderem rozpadl.
Jeden muž, kapitán, zemřel hned, rozdrcen bortící se lodí.
Ostatním se podařilo skočit do vody, ale sotva se vynořili nad hladinu, snesla se na ně sprcha šípů s takovou přesností a jistotou, že bylo jasné, že střelci jsou zvyklí používat takto své zbraně velmi často.
Tarlach pohledem umlčel hořké kletby námořníka po svém boku. Kdyby se teď nějak prozradili, zabili by i je.
Tvářil se vážně. Bylo jasné, že budou ten vrak prohledávat. Nebudou mít možnost někam se pořádně schovat, ne všichni čtyři, a pokusit se bojovat s tolika lidmi se rovnalo sebevraždě.
„Couvněte,“ zavelel najednou, „do vody.“
Una se hned chystala uposlechnout, ale muži na něj upřeně zírali a zůstali, kde byli.
„Co je s vámi?“ zeptal se netrpělivě.
„Já trochu plavat umím,“ odpověděl Santor, „ale tady Nordis neumí vůbec.“
„Umíš šlapat vodu?“ zeptal se druhého námořníka.
„Ne.“
„Já tě přidržím, když bude zapotřebí, a budeme se moci chytit Čela. A teď dělejte, nebo si nás všimnou, jak lezeme přes bok!“
Oba se tvářili strašně nešťastně, ale neměli na vybranou a klouzali po palubě, až se dostali k Uně a k protějšímu zábradlí. Sokolník byl za okamžik u nich.
Tarlach a Una se pohnuli jako první, přeskočili rychle a tiše zábradlí a pověsili se za ruce.
Tato část vraku byla značně blíž k vodě než druhý bok a už jim ke hladině zbýval jen kousek, když se pustili.
Žena hned odplavala do stínu vrženého vrakem, dokud se nedostala až ke převislému boku. Tam nohama nahmatala kámen, který probodl Dionskou hvězdu, a zdvihla paži, aby dala válečníkovi znamení, že to vymyslel moc dobře.
Po chvíli byli ve vodě i námořníci a všichni tři muži se krčili vedle ní ve stínu ztroskotané lodi.
Jejich pozice nebyla zrovna pohodlná, stáli na potopené skále a opírali se o velikou loď, která je mohla zabít, kdyby se jen o trochu posunula.
Smrt kráčela po palubě nad nimi. Přesně jak se kapitán domníval, posádka lupičů vystoupila na vrak a hledala na Kormoránovi ty, co přežili.
Nebylo pochyb o tom, kdo je muž, který skupinu vede a velí jí. Jeho hlas k nim přes šplouchání vln doléhal jasně. Poznali ho všichni a srdce jim hořela nenávistí a bezmocnou touhou po pomstě.
Tarlach pohyboval rty v tichém díkůvzdání Rohatému pánovi, že ho napadlo zavřít dveře kajuty, když se vraceli na vnější palubu, a že při své rychlé obhlídce s ničím nehýbali. Zabijáci prohledávali vrak velmi pečlivě. Věděli přesně, co hledají, ale nebylo nic, co by mohli najít.
Když se o tom přesvědčili, shromáždili se všichni na palubě.

Oginův hlas dolehl až k uprchlíkům.
„Takže je nenalodili. To je pro nás dobře. Lidé paní Uny nebudou snadným cílem jako byli tihle, pokud budou ozbrojeni a připraveni.“
„Co vlastně dělali tak hluboko na tvém území?“ zeptal se někdo další s výrazným jižanským přízvukem. „Podezírají tě?“
Vládce se opovržlivě zasmál.
„To těžko. Přivedla je sem ta bouřka. Obyvatelé Údolí Mořské pevnosti jsou lidumilové,“ vysvětloval uštěpačným tónem. „Vždycky po bouři vysílají čluny pro případ, že by se nějaká loď dostala do nesnází. Proto jsem chtěl, abychom zůstali na moří a drželi se daleko odtud. Kdyby nás začali podezírat, mohlo by to pro nás být dost nepříjemné, hlavně co se týče té lodi. Byla rychlá a dala se snadno ovládat.“
Pán Havraního pole obrátil pozornost na náklad.
„Budeme tu muset skončit, než někdo připluje hledat Kormorána. „
„Klidně můžeme potopit další loď,“ ozval se další hrubý hlas.
„Nebuď hlupák! Kolik lodí tady může za týden zmizet, abysme nebyli podezřelí? Proč si myslíš, že jsem nechal kolem sebe proplout bohaté lodě, když ne z obavy, že by naši sousedi mohli zbystřit pozornost? Havraní pole nemůže bojovat se všemi vládci a kapitány lodí v High Hallacku. A dobře si zapamatuj, jestliže půjdu ke dnu, tak vy bez mé ochrany a podpory dlouho nepřežijete.“
Jižan, který byl Oginovým zástupcem, ho přerušil, chtěl se vyhnout jedné ze špatných nálad svého pána stejně tak, jako je on honil do práce.
„V každém případě si budeme muset pospíšit. Nevím nic o mracích, jestli to nejsou takové ty těžké, co přinášejí bouřku.“
Několik ostatních s ním souhlasilo a zlobně kleli, že odporné počasí je zase zdrží a že hrozí, že Dionská hvězda se rozpadne a na její palubě zůstane ještě spousta hodnotného nákladu. To už se jim s jinou obchodní lodí, kterou na tuhle skálu nalákali, jednou stalo.
Než se pustili do práce, přikázal pán Havraního pole, aby z kajuty vynesli mrtvoly, zatížili je, aby měli jistotu, že zůstanou dlouho u dna, a vyházeli je přes palubu. Tímto způsobem zničili důkazy o tom, co se tady dělo. Brzy potopí i Kormorána. Potom, i kdyby připlula k vraku další loď z Mořské pevnosti dříve, než bude potopen, neměla by její Posádka důvod podezírat z násilí kohokoli kromě přírodních sil a určitě by nehledala na podlaze kajuty krvavé stopy.

Kapitola 19

Una sebou trhla pokaždé, když do vody spadlo další tělo. Stačil jen malý vrtoch štěstěny a mohly přibýt ještě čtyři mrtvoly. Jediný zvuk je mohl vyzradit. Zřetelnost hlasů a pohybů lupičů, které také slyšeli dobře, byly dostatečným důkazem.
Tarlach ji vzal do náruče hned poté, co doplavali k boku lodi, protože na místě, kde byli, se příliš pohodlně nestálo. Ona měla ještě nevýhodu v tom, že byla o několik palců menší než její mužští společníci. Teď ji k sobě přivinul ještě víc. Věděl, co prodělala - strach, který přináší bezmocnost, hanba, že musí být svědkem takové špatnosti, aniž by proti ní mohla jakkoli zakročit, strašlivé utrpení neustálého bodavého chladu.
Právě ten chlad byl úděsný a bude to ještě horší, protože voda, v níž se ukrývali, víc a víc vysávala teplo jejich těl. Dokonce i Bouřlivák, který se nemusel ponořit, protože se posadil ze strany na Hvězdu, se třásl pod náporem stále dotěrnější, všepronikající vlhkosti a chladu, kterým vítr jen dodával na síle.
Mohli a musí to vydržet. Teplota vody ani vzduchu nebyla tak nízká, že by je pobyt v ní mohl stát život, alespoň ne za dobu, kterou, jak předpokládali, tam stráví. Avšak svalové křeče by jim smrt přivodit mohly, protože by nedokázali plavat, až přijde čas úkryt opustit.
Obávali se té možnosti, stejně jako se báli, zeje ti nahoře objeví, ale takové náhody se musí nechat osudu. Hrozilo jim bezprostřednější nebezpečí. Nepřátelé budou dnes pracovat dlouho a i až Dionskou hvězdu opustí, nebudou mít utečenci odvahu opustit úkryt, dokud bude den. Do té doby nastane příliv. Vlastně už začal. Zatím ta změna nebyla patrná, ale brzy, zoufale brzy hladina stoupne tak vysoko, že nebudou mít na čem stát a vlny zaplaví celé jejich útočiště.
Byl to strach, který se až příliš rychle ukázal jako oprávněný. Stoupající voda už Tarlachovi sahala po krk, po bradu. Sokolník sklonil hlavu, aby mu přílba nepřekážela, a nakonec si ji úplně sundal; nechal ji klesnout na dno.
Una se na něj podívala a přimkla se k němu ještě těsněji. Zdál se jí bez té přílby-masky zranitelný, jako by stál nahý před celým světem, a nevědomky se mu nabídla jako štít proti jakékoli střele, co by na něj mohla mířit.
Stáli tak jenom chvíli, potom ji Tarlach musel pustit, aby se věnoval Nordisovi, tomu, co neuměl plavat. Ona se podobným způsobem ujala Santora. I když se na chvíli dokázal sám o sebe postarat, ve vodě byl neobratný a málo vytrvalý. Jeho život tedy závisel na ní; po celé ty hodiny, které ještě měli před sebou.
Měli obrovské štěstí, že den už nebyl mladý, když vylupovači vylezli na palubu vraku. Posádka lupičů rychle dopravila jednu várku na pláž, ale pak je blížící se západ slunce donutil věnovat se uloupenému nákladu na pevnině, aby jej ochránili před nepřízní počasí a přílivem.
Když odjeli, znamenalo to, že utečencům už nehrozí bezprostřední nebezpečí objevení, pokud neopustí úkryt. To ještě nemohli udělat, protože vrak byl z pláže a potom i z výšky útesu, kam lupiči odtahali část nákladu, jasně vidět.
Až když noc přátelsky zahalila svět, vyplaval Tarlach opatrně z úkrytu a za sebou táhl Nordise.
Temnota přišla jako na zavolanou. Voda by zanedlouho stoupla do takové výšky, že by jejich útočiště zaplavila úplně, ale žoldnéř si rychle uvědomil, že příliv je pro ně výhodný bez ohledu na nepohodlí a starosti, které jim způsobil. Zábradlí Dionské hvězdy teď bylo blízko, na dosah.

Kdyby byla hladina nízká, horko těžko by se dostávali z vody zpátky na palubu, zvlášť, když teď byli oslabeni chladem a napětím, které prožili.
I když jim štěstěna takhle pomohla, bylo to těžké. Tarlach se pokoušel šplhat po vnějším strmém boku a nedařilo se mu to. Nepovedlo se mu ani tam vyskočit.
Nordis, kterého teď měla na starosti Una, ho pozoroval, jak bezmocně padá zpátky do vody. Už se mu to skoro podařilo, ale bylo to přece jen moc vysoko. Aby se dostal na palubu, potřeboval by nějakou pevnou oporu pro nohy.
„Dobře plaveš, ptačí válečníku," řekl. „Kdybys mě přidržel a pomohl mi vyskočit, možná by se mi to povedlo a potom bych mohl vás všechny vytáhnout nahoru."
„Ano, to by mohlo vyjít," odpověděl žoldnéř rychle.
Sotva to dořekl, Una a Santor už stáli každý z jedné strany. Spolehl se na to, že ho podepřou, a chytil Nordise. Námořník přikývl.
„Teď!"
Jak skočil, kapitán ho vyhodil do výšky vší silou, která mu ještě zbyla.
Na chvilku měl Tarlach hořký pocit, že se to nepovedlo, ale potom se muž chytil oběma rukama zábradlí. Chvíli tam visel, pak se začal škrábat nahoru. Ještě pořád nebyl na palubě.
Měl v rukách sílu a věděl, jak se pohybovat na lodi a tak zanedlouho zmizel za boční stěnou. Uplynulo několik nekonečných vteřin, než se pro zbývající uprchlíky začalo shora spouštět lano.
Potom vylezl nahoru druhý námořník. Unu a Tarlacha museli na palubu doslova vytáhnout. Byli vysíleni, jak museli bojovat s chladem a vodou nejen za sebe, ale i za své přátele a najednou, když teď nebyli obklopeni mořem, připadali si skoro bezmocní.
Vál silný a velmi ostrý vítr. Probodával je přes promočené oblečení jako tisíc dýk.
Ano, je to skutečně bolest, jako by nás někdo bodal nožem, pomyslel si sokolník, a mohlo by to brzy znamenat smrtelné prochlazení, ale nemohl se nijak bránit, jenom klesnout za vysokou bočnici Hvězdy a doufat, že ho dřevo aspoň trochu ochrání před větrem.
To nemohli námořníci dopustit. Věděli, co tam dole prožili za hrůzu, ale nebyli tak beznadějně vyčerpaní a tak teď se zase oni postarali o přátele.
„Bude lepší, když nezůstaneme tady na tom větru, kapitáne," prohodil Nordis tiše, byl si vědom, jak se někdy může i tichý hlas rozléhat. „Můžeš si odpočinout v kajutě."
Za několik minut byli uvnitř a zavřeli za sebou dveře.
Sokolník došel už na mnohem pevnějších nohách, ale vděčně se sesul na židli, kterou mu námořník přistrčil.
V kajutě nebyla tak zima a jemu se brzy ulevilo a byla mu docela i hanba, že si tady sedí a přitom jim všem pořád hrozí nebezpečí.
Začal se zvedat, ale Santor se usmál a položil mu chlácholivě ruku na rameno.
„Zůstaň tu i s paní Unou nějakou chvíli sedět, ptačí válečníku. Teď je zase řada na nás. Kromě toho se domnívám, že toho víme o lodních kajutách mnohem víc než vy. Dokonce i u lodí této velikosti. Za touto kajutou je ještě jedna. Někdo v ní žil a budou tam nějaké věci, co by se nám mohly hodit. Zdá se, že se ti bastardi v plenění moc nevyznají."
„Na to ještě neměli čas. Běž tam, ale dej pozor, ať není vidět světlo."
„Venku není nikdo a tady nám místo svíčky dobře poslouží měsíc."
Oba muži odešli, a když se za nějakou dobu vrátili, měli plné ruce; bylo to velmi příjemné.
„Máme štěstí," prohlásil Santor triumfálně. „Našli jsme spoustu oblečení pro nás všechny, a je to kvalitní. Ale to není nic divného, protože tam bydlel kapitán."
„Myslím, že by mu nevadilo, že to použijeme," Tarlach si za řeči svlékal promočené šaty.
Rychle se oblékl, potom si zase sedl a zavřel oči. Bylo to skoro jako extáze, být zase v suchu a konečně se trochu zahřát.
Una se také rychle převlékla. Otočila se zády ke svým společníkům, stáhla si šaty a rychle na sebe natáhla oděv mrtvého námořníka.
Když se k ostatním otočila zase čelem, zeširoka se usmívala.
„To je velký pokrok, přátelé. Teď kdyby se nám ještě podařilo najít něco k jídlu a pití, abychom se mohli na útěk posílit."
Ukázalo se ale, že to je jenom planá naděje. Našli sice víno, jen docela málo, ale k jídlu naprosto nic a při rychlé prohlídce zjistili, že lodní kuchyně i špižírna jsou zcela zaplavené.
Žoldnéř pokrčil rameny. Bylo to sice zklamání, ale nebylo to nebezpečné. Možná se dostanou domů nebo zemřou z úplně jiného důvodu mnohem dřív, než jejich životy nebo zdraví ohrozí hlad.
S žízní to je horší problém, ale zatím tenhle strach setřásl. Teď musí jednat, ať už mají něco k pití nebo ne.
K úniku mohli použít jenom doris. Nikdo z nich se na cestu v něm netěšil, Tarlach ze všech nejméně. Neměli však možnost volby, pokud vůbec chtěli nějak bojovat o život. Kdyby jeho společníci patřili k sokolníkům, trénovaným v zápase a vynikajícím ve vodě, mohli by napadnout a dobýt nepřátelskou loď, i přes početní převahu lupičů, ale ti, co s ním tady uvízli, by určitě takovou věc nedokázali.
Ne, musí se prostě vejít do toho maličkého plavidla a vydat se na cestu.
Člun se zdál neuvěřitelně křehký, dokonce i zkušenému pohledu námořníků, a přesto věděli, že je to šťastné plavidlo, které přestálo vichřici a řádění pirátů. Třeba se kousek toho štěstí vlije i do nich, když se na něj nalodí.
Bylo dobře, že o něm dokázali takhle uvažovat, protože bouřka se rychle blížila a hrozila vlnobitím. Moře se začínalo vzdouvat a nebe bylo plné těžkých mraků, které zakrývaly jasný měsíc. Vydat se na cestu v takovém plavidle se tak trochu podobalo sebevraždě.

Ovšem zůstat byla ještě jistější smrt a všichni čtyři dávali přednost tomu zemřít při pokusu zachránit si život, než by se nechali zabít jako posádka Dionské hvězdy.
Vzpomínka na mrtvé muže jejich rozhodnutí jenom posílila. Když se o to pokusí, možná vyhrají, aspoň jeden z nich, a dosvědčí všechno, co viděli a slyšeli. Budou-li mrtví, nebudou moci dokázat, že Mořská pevnost podezírala Ogina právem.
V tichosti námořníci plavidlo prohlédli a zjistili, že je v pořádku, dokonce u něj byla i vesla. Možná tam mělo být ještě cosi, co odnesly vlny, ale doris byl tak maličké plavidlo, že by se do něj jen sotva ještě něco vešlo. Santor a Nordis našli několik džberů, které budou moci použít na vylévání vody, to bude určitě zapotřebí. Potom prohlásili, že je vše připraveno.
Tarlach rozhodl, že víno vypijí hned. Nemělo smysl ho nějak šetřit, bylo ho sotva tak půl sklenky pro každého z nich, a potřebovali načerpat sílu.
Znovu nastoupili službu námořníci z Mořské pevnosti. Zlehka a v tichosti odrazili plavidlo, i když se vlny kolem už čeřily. Ještě pohlédli na hrozivý břeh, skrčili se jak to šlo nejvíc a začali veslovat na otevřené moře.

## Kapitola 20

I když se uprchlíci pro jistotu krčili ve člunu, dokud nebyl vrak dost daleko za nimi, neměl žádný ze čtveřice strach, že by je teď snad někdo objevil. Noc byla tmavá a navíc ještě mlhavá a chránila je před nepřátelskýma očima, které by se mohly stočit k Dionské hvězdě. I vítr byl dost silný, aby přehlušil zvuk vesel
Přesto se jim ulevilo, když vypluli z úzkého kanálu, objeli ostroh a konečně se dostali z dohledu ztroskotané lodi a těch, kdo z ní vrak udělali.
Tarlach k velikému překvapení svých společníků přikázal, aby raději veslovali dál na moře, než aby nabrali kurs souběžně s pevninou.
„Tohle není člun na hlubokou vodu, kapitáne," odvážil se namítnout Nordis, „a až se zhorší počasí..."
„Tak nás to odnese přímo na útesy nebo na skály, pokud zůstaneme, kde jsme."
Una se najednou napřímila, dovtípila se, v co doufal a co se neodvážil říci nahlas.
„Možná by nás o kus dál na moři mohl nalodit Trojstěžník".
„ Trojstěžník! Ano, zůstane na moři, protože nikde není přístav, kam by mohl dost rychle doplout!" vykřikl Nordis.
„Tenhle vítr ho ani nepřiměje k tomu, aby si nějaký přístav hledal," doplnil Santor netrpělivě. „Bouře nebude o nic silnější než ty, které již mnohokrát vydržel. A určitě se nevyrovná poslední bouři."
V hlase měl neradostný tón - bez ohledu na naději brzkého osvobození, kterou mu Una vnukla. Ani jemu ani nikomu z ostatních nebylo třeba zvlášť zdůrazňovat, jak by asi na jejich plavidle zapracovala vichřice - jakkoli mírná.
„Na Trojstěžník zapomeňte," upozornil sokolník příkře. „Až se s ním setkáme, pak teprve budeme mít důvod k radosti, ale bude to spíš zázrak než laskavost osudu, pokud se nám přání splní. Budeme se muset spoléhat jen na tenhle doris a svoje síly, na nic jiného."
Střízlivá slova zadusila veškerou nově zrozenou euforii jeho společníků. Ovšem o správnosti těchto úvah nemělo smysl diskutovat a i když vládkyně v srdci chovala malou naději, že se spojí s druhým plavidlem Mořské pevnosti, neodvážila se nic namítat. Bylo lepší vzdát se naděje, která by teď sice pro ně mohla znamenat povzbuzení, než riskovat její téměř nevyhnutelnou ztrátu později, kdy už budou fyzicky vyčerpáni a kdy by přírodní síly mohly právě tuto naději a s ní i jejich vůli bojovat definitivně ubít.
Velitel sokolníků a lady Una si vyžádali vesla. Námořníci neprotestovali, protože věděli, že oba s nimi umí zacházet alespoň tak dobře, aby doris dostali mimo dohled pevniny a namířili domů. Jejich vlastní velké zkušenosti budou využity později a budou pak muset být dostatečně svěží a připravení vzít na sebe zodpovědnost i za životy společníků.
Bouře se nerozpoutala náhle, ale spíš se k nim plížila, jako by měla strach se ukázat. Nedlouho poté, co vypluli ze zátoky s vrakem, se rozpršelo. Vlastně to ani nebyl déšť, ale nepříjemné, vytrvalé mžení. I když byl vítr hodně ledový, jenom postupně se měnil ve skutečnou vichřici. Spise oceán naznačoval, co chystá, přesto si dával načas, než ukázal hněv v plné síle.
To, co však ze řetězu uvolnil, bohatě stačilo. Tarlacha bolely svaly od napětí, s nímž vzdoroval vzdutým vlnám tak divokým, že se až zdálo, že člun se vůbec nehýbá, ale tvrdohlavě odmítal vzdát se místa u vesel.
Neustoupil by - kdyby mu tak nekázala povinnost, pak pýcha určitě. Vládkyně, jakkoli štíhlá a křehká, si nijak nestěžovala. Protože se držela výborně, zůstane i on u vesla, dokud to všechno dokáže zvládat.
Až teprve když déšť přešel v téměř nepřetržitý liják a vítr vztekle rozvířil vodu kolem člunu, uvolnili ti dva místa schopnějším společníkům.
Žoldnéř se choulil na zádi člunu, na klíně schovával sokola a snažil se ho alespoň trochu zahřát a ukrýt. Jeho přítel ztrácel síly. Věděl to, i když měl krizi teprve před sebou, a byl zoufalý, protože zůstal úplně bezmocný a nemohl ho dokonce uchránit ani před deštěm. Nikomu nemohu nijak pomoci, pomyslel si Tarlach apaticky. Jen stěží se v té chvíli dokázal vzchopit natolik, aby mohl sledovat, jak se veslařům daří zvládat loďku a živly.
Una seděla vedle něj. Neviděl jí do obličeje, protože měla sklopenou hlavu, ale podle jejích schýlených ramen poznal, že je ještě vyčerpanější než on sám.
Nebylo divu. Vládkyně musela odolávat skutečně velmi palčivé bolesti, stejně jako únavě a následkům hladu, žízně a neustávajícího chladu. Sůl a mořská voda se mu dostaly do četných ran na těle a i když žádná z nich s výjimkou ramene nebyla nijak vážná, všechny ho bolely, a to ho rozčilovalo. Dokázal si představit, jaké utrpení musela zakoušet se svýma zraněnýma rukama při každém záběru veslem...
Příval ledové vody mu vyrazil dech.

Zasáhla je veliká vlna, ale nic se nestalo, převalila se dál. Za malou chvíli však následovala ještě jedna, a ta ochromený doris zalila úděsnou silou.
„Vylévejte vodu!“ řval ze všech sil Nordis. „Honem, nebo se potopíme!“
Poslechl ho a chopil se práce s Unou po boku. Pustili se do vylévání vody zoufalou rychlostí a brzy odlehčili člun natolik, že zase reagoval na pohyby vesel.
Neznamenalo to však, že se mohou vrátit k odpočinku, bohužel, ne teď a ne v následujících hodinách. Déšť houstl, vytvářel už skoro jednolitou clonu. Byl to takový liják, že by naplnil člun vodou i bez vlnobití; kromě toho se zdálo, že každá třetí vlna se přelila dovnitř.
Nordis a Santor tu hroznou noc prokázali velkou zručnost a odvahu. To oni bojovali s vlnami zmítaným plavidlem, řídili jej, pokoušeli se ho udržet přídí proti vlnám tak, aby pokaždé, když se přihnala vlna, nenabral vodu. Mnohokrát je ti dva ze zádi viděli téměř kolmo nad sebou, když se člun šplhal na nějakou zvlášť velikou vlnu; jejich těla se jasně rýsovala proti šílenými blesky křižované obloze. Nebo byli naopak hluboko pod nimi, jako by se řítili do jakéhosi ďábelského údolí.
Tarlach vylil vodu z lodi snad potisící a položil si džber na kolena. Věděl, že si může odpočinout jen na malou chvíli. Téměř ihned se zase bude muset přinutit ke stejné činnosti.
A právě v tu chvíli si uvědomil prázdnotu. Žádná spřízněná mysl se už nedotýkala té jeho.
„Ne!“ Zasténal. Sokol v loďce nebyl, ani jeho tělo nedokázal uchránit.
„Tak to není!“ sevřela mu Una ledovými krvavými prsty ruce. „Nevěř tomu, ještě ne. Jeden z nás by určitě vycítil, že umírá, Tarlachu. Ale teď ještě ne. Nebyl na tom přece tak špatně!“
„To ne.“
Podíval se na ni, chtěl doufat a obával se, že se ta bolest znovu dostaví, jestli to udělá a ukáže se, že to bylo zbytečné.
„Kde tedy...“
„Možná odletěl pro pomoc.“
„V takovéhle vichřici?“ zeptal se opovržlivě.
„Dopřej mu, aby se o to ze svých posledních sil alespoň pokusil, stejně jako my. Tady nám pomoci nemůže, ale kdyby se mu podařilo letět, i když má mokrá křídla, mohl bys uvěřit tomu, že by to nezkusil?“
„Létat ještě mohl,“ připustil po chvíli, „a tahle bouřka není jako tamta, přestože je taky hodně nebezpečná.“ Zavřel oči. „Rohatý pán ho povede a pomůže mu.“
„A Gunnora...“
Umlčel ji prudký náraz vodní stěny; znovu se pustili do nekonečného boje, aby se moře nad nimi nezavřelo docela.
Přišel úsvit a ještě hodnou chvíli trvalo, než se bouřka zmírnila a i dopoledne hodně pokročilo, než konečně přestalo pršet.
Všichni čtyři seděli zhroucení na lavičkách; byli příliš vyčerpaní dokonce i na to, aby se radovali, že jejich utrpení už není tak veliké.
Tarlach zkřivil ústa. Ne, tak tomu není. Původ utrpení se snad změnil, ale samo se nezmírnilo ani v nejmenším. Pořád se ještě museli potýkat s divokým mořem a ostrým větrem a i když je nebude sužovat déšť, pocítí zanedlouho mučivou žízeň a znovu po dešti zatouží.
Una viděla, jak si Tarlach olizuje sůl ze rtů a dotkla se jeho paže.
„Podařilo se mi zachytit trochu dešťové vody.“
Podala mu jeden džber.
„Omlouvám se, je tam jenom pár hltů, ale nepodařilo se mi nachytat víc pitné vody, dokud jsme museli vylévat vodu z lodi, a tou dobou už téměř nepršelo.“
„Omlouváš se? Paní, vždyť jsi nám vrátila naději! To by mohlo na cestě, která nás čeká, znamenat záchranu nás všech.“
Vzal od ní džber. Bylo v něm skutečně jen pár doušků vody a tak si jenom jednou usrkl. Převaloval tekutinu v ústech, než dovolil, aby mu stekla vyprahlým hrdlem. Voda měla slanou pachuť, ale ani to nejlepší víno v dobách hojnosti si nikdy tak nevychutnal.
Sokolník neotálel a vrátil jí nádobu. Také se napila, ne víc než on, a podala džber oběma společníkům.
Viděli, jak málo vody zbylo a zavrtěli hlavou.
„Brzy už budeme doma, paní,“ řekl jí Nordis. „Napijte se za nás.“
„Oba dva se napijte!“ přikázal jim přísně žoldnéř.
Muži z Mořské pevnosti ztuhli.
„Nemáme ve zvyku odpírat slabšímu, než jsme my sami...“
Zdvihl ruce na znamení smíru.
„Vaše vládkyně teď potřebuje naši sílu. Spatně bychom jí posloužili, když bychom nějakou ztratili, třebaže pro její momentální pohodlí.“
Námořníci sklopili oči, ale přijali vodu, poslední, jakou patrně měli, než se dostanou do bezpečí, snad i poslední vůbec, pokud by se jim nepodařilo plout dost rychle. Hodiny se vlekly. Uprchlíci byli zpočátku nervózní, obávali se pronásledování ze zátoky, protože bouřka, jakkoli prudká, nebyla zase tak hrozná, aby zastrašila plavidlo vylupovače vraků, pokud by jeho pán trval na vyplutí. Brzy se jim však ulevilo. Dali si velký pozor, aby na palubě Dionské hvězdy nenechali žádnou stopu a ztráta dorisu, pokud si jí vůbec někdo všimne, bude přičtena na vrub drsnému počasí. Chybějící oděvy nebude postrádat vůbec nikdo, protože kajutu, odkud je odnesli, s největší pravděpodobností nikdo podrobně nezkoumal a své vlastní mokré oděvy si vzali s sebou. Ne, nemuseli se bát Havraního pole, snad jen kdyby je nějakou nešťastnou souhrou náhod lupiči našli.
Válečník a vládkyně si vynutili výměnu vesel, aby si námořníci odpočinuli, ale sami byli tak zesláblí, že vydrželi

veslovat jen pár hodin a potom se museli opět nechat vystřídat.
Veslovalo se jim strašně těžce a přesto se neodvážili nechat vesla ležet déle než několik vteřin při výměně. Na moři byly dík vlnám pořád ještě patrný stopy bouřky z předešlé noci. Očividně ještě docela neskončila, nastala jenom krátká přestávka - a vlny dál neustále narážely na doris, jako by byly rozlícené tím, jak dlouho jim plavidlo odolává. Uprchlíky to obíralo o slábnoucí síly a museli vynaložit značné úsilí, aby je alespoň udrželi na hladině. Pohnout se z místa k cíli bylo zhola nemožné.
Jak čas ubíhal, zmocňovala se jich beznaděj. Tak vzácný čas, čas, který si nemohli dovolit utrácet. Zatažená obloha je sice ušetřila žhavých slunečních paprsků, ale to bylo jediné, co přinášelo úlevu. Žízeň už přešla v mučení, vysilující mučení, které jim vysávalo sílu ze svalů i z mysli. Všechny myšlenky se jim upíraly ke skutečnosti, že návrat bouřky, který se dal podle všech příznaků zanedlouho očekávat, bude znamenat přinejmenším další takový den, pokud chtějí přežít její řádění i podruhé.
Vzhledem k neustálému vypětí a rychle se horšící fyzické kondici bylo nutné střídat se u vesel nejdéle po půlhodině, jinak by se vysílili natolik, že by už potom nemohli dělat vůbec nic.
Tarlach vzal Uniny ruce do svých, když se potřetí vystřídali. Obvazy měla na dlaních nasáklé krví.
Neříkal nic, když tiskl ty drobné a studené bílé prsty mezi své a pokoušel se je alespoň trochu zahřát.
Kolik toho ještě vládkyně vydrží? Měla velmi silnou vůli a stejné to bylo i s jejím tělem, velice silným na to, jak křehce vypadalo, ale to, co už zkusila, by brzy skolilo i nejsilnějšího muže, tím spíš tuto subtilní ženu. Fakt, že neměla žádné velké zásoby tuku nebo svalstva, by ji sám o sobě dokázal zničit...
„Plachta!“
Když Nordis vykřikl, Tarlach vzhlédl. Nad horizontem se objevila špička stěžně.
Jazykem si přejel okoralé rty. Mají se pokusit jí signalizovat? Potřebovali pomoc, zoufale ji potřebovali. Ale dokonce i cizí loď, bez jakéhokoli spojení s Oginem z Havraního pole, nemusí být nejbezpečnější pro přepravu krásné ženy vedle něj.
Oba námořníci a vládkyně si byli možného nebezpečí vědomi stejnou měrou.
Santor ještě jejich strachu dodal.
„Piráti občas zaplují do těchto vod, stejně jako ti, kdo s lidmi, co se ocitli v nouzi, nejednají slušně, ale to se stává jen výjimečně. Nemůžeme si dovolit zříci se pomoci jen proto, že se bojíme s nimi setkat.“
„Paní Uno a ty, ptačí válečníku - protože paní bude tvoji pomoc potřebovat - se schovejte do vody, až se k té lodi přiblížíme. Když se ukáže, že jsou nepoctiví, alespoň vy dva zůstanete naživu a budete volní.“
Souhlasili s ním, neboť jinou možnost neměli. Přesto si všichni byli dobře vědomi faktu, že by společníky o dlouho nepřežili, pokud by to dopadlo takhle špatně.
Uprchlíci napjatě čekali, až se vynořila větší část plachty a potom i plavidlo. V tu chvíli se Tarlach posadil zpříma, neboť ho zalil pocit úlevy a radosti, neboť spatřil Bouřliváka; plachtil vysoko a hrdě proti slunci, jež se zvolna sklánělo k západu.
„Můžeme si potápění ušetřit. Je to Trojstěžník!“

Kapitola 21

Žoldnéř se pokoušel potlačit vzrušení, které v něm sílilo. Loď z Mořské pevnosti byla stále ještě hodně daleko a jejich doris byl pouhou tečkou v rozbouřeném oceánu. Nemohl je vidět nikdo, snad jen okřídlený kamarád. Pokud nejsou na palubě sokolníci, jimž by sokol mohl předat zprávu, nedokázal by posádku nijak zpravit o svém objevu, třebaže se mu nějakým způsobem už podařilo stočit loď jejich směrem. Santor tvrdil, že se loď hodně vychýlila ze stanovené dráhy...
I ostatní si byli té skutečnosti vědomi. Tunika, kterou Nordis vzal z kajuty na Dionské hvězdě, byla bílá. Rychle ji svlékl a začal jí divoce mávat k Trojstěžníku, zatímco zbylí dva muži ze všech sil veslovali.
Přes veškeré úsilí jejich i sokola a přes v duchu pronášené modlitby se dlouho zdálo, že nebyli spatřeni a že budou stát tváří v tvář další nekonečné hodiny bouřce - stejně jako předtím.
Když už je veškerá naděje opouštěla, velké plavidlo se obrátilo. Neuplynulo mnoho minut a už všichni stáli na palubě, obklopeni zvědavými a znepokojenými námořníky.
Sokolník téměř neurvalým způsobem umlčel všechny otázky, které se na něj sypaly. Una stála vedle něj, opírala se o něho a on cítil, jak je napjatá a snaží se ze všech sil udržet se na nohou.
„Napřed se postarejte o paní,“ vyštěkl na ně, „a o ty dva. Potom budeme mít na povídání dost času.“
Suché šaty, jídlo a teplé nápoje provedly s promrzlou čtveřicí zázraky a Tarlach, jako velitel těch, co z Kormorána přežili, brzy vyprávěl celý dobrodružný příběh do nejmenších podrobností.
Když domluvil, posluchači mlčeli. Popis, jak našli zavražděnou posádku na palubě vraku, vyvolal zlostné mručení námořníků z Mořské pevnosti a hněvali se ještě mnohem víc, když vyprávěl o zkáze Kormorána a zmasakrování mužů, kteří na něm zůstali. Ale příběh o útěku uprchlíků a zkouška ohněm, kterou prodělali, je umlčela. Trvalo několik vteřin, než vůbec dokázali něco ze sebe vypravit.
„My z Mořské pevnosti máme před sebou pořádnou práci a bude stát spoustu krve,“ řekl nakonec kapitán Trojstěžníku, „ale to teď bude muset počkat. Zatím jsme ještě nevěděli, co včerejší noční bouřka napáchala. Navrhuji, abychom se stáhli a v Mořské pevnosti vypracovali válečné plány, zatímco si paní Una a kapitán odpočinou. Má paní, ptačí válečníku, bude to pro vás takto přijatelné?“
Vládkyně přikývla.
„Ano, pokud ovšem nemá kapitán pocit, že je rozumnější zaútočit na Havraní pole nebo rovnou na posádku vykradačů vraků.“

„Ne, ani na to nemáme dost sil, i když bych si to přál.“
Povzdechl si.
„Takhle je to lepší. Až se rozhodneme, chci mít jistotu, že tu posádku darebáků zajmeme rychle,“ dodal chladně, hlasem až studícím tak hořkou nenávistí, že se všichni v duchu otřásli, když jej uslyšeli.
„Ogin z Havraního pole zahyne. Možná ho zasáhne můj meč nebo padne před mými zraky rukou někoho jiného, zatímco já budu na jiném místě bitevního pole, ale od této chvíle už není nic víc než mrtvola. Tak přísahám na vlastní duši.“
I když byl Tarlach hodně unavený, nemohl usnout. Černé myšlenky mu naplňovaly mysl, obviňoval sám sebe a ani krutá zášť proti pánovi Havraního pole ho neochránila před výčitkami. Vykonal toho tak málo od doby, co přišel do Mořské pevnosti... Ne, to zmírňovalo jeho vinu. Tak zklamal, v tolika momentech, on, který přísahal, že bude Údolí chránit...
Bouřlivák sletěl z příčky, kterou si na pryčně zvolil, aby se dostal na dosah ruky svého společníka.
Tarlach jej pohladil. Námořníci se k němu chovali hezky a správně, když k nim doletěl - potlučený a celý promočený, jak překonával vichřici. Zabalili ho do ručníku, osušili a zahřáli a dobře ho nakrmili. A víc než to - náležitým způsobem mu projevili respekt, když zjistili, že přináší důležité zprávy a pokoušeli se jimi řídit, takže je dokázal směrovat k uprchlíkům.
Prsty se mu v polovině pohlazení zastavily. Opeřený přítel ho mohl vcelku oprávněně opustit kvůli chybě, které se dopustil, a přesto ho z čirého přátelství z ničeho nevinil. Člověk by dlouho pátral, než by se mu podařilo objevit takového přítele mezi lidmi.
Sokol otočil hlavu ke dveřím a tiše zavolal.
Muž vstal. Una sice ležela, ale také byla vzhůru a využila své schopnosti komunikovat s Bouřlivákem, aby zjistila, že Tarlach nespí a aby ho požádala, zda by k ní nepřišel.
Žoldnéř si přes tuniku přehodil plášť, který mu půjčil kapitán Trojstěžníku, a spěchal úzkou chodbou do kajuty, kde, jak věděl, vládkyně odpočívala; pohyboval se těsně u stěny ze strachu, aby neupadl, protože loď sebou zmítala a třásla se pod nápory bouře, která se venku znovu rozpoutala.
Srdce mu naplnila čirá hrůza.
Věděl, jaké přivítání si od Uny z Mořské pevnosti zaslouží. Vládkyně se právem zlobí, dokonce ho může propustit, i když teď bude vojáky Čistých štítů potřebovat. Rozumově následky svého špatného odhadu přijal, ale také věděl, že pokud ho ona přijme s opovržením - nebo ještě hůř, zklamaná - může zlomit to málo, co mu z psychiky zbývá. Ani by jí nemohl mít za zlé, že její úcta pro něj tolik znamená.
Stanul před jejími dveřmi. Jen na chvilku zaváhal a pak zaklepal. Nebyl důvod ke zbabělosti. Tohle setkání se musí uskutečnit - teď nebo za několik hodin. Bylo lepší mít to už za sebou, co nejdříve si potvrdit obavy nebo to překonat co možná nejrychleji. Dokonce i zoufalství by bylo lepší než tahle příšerná nejistota...
Una ležela na palandě, pořád ještě úplně oblečená. Byla uvolněná, v pohodě, a dokonce i v mužském oblečení vypadala velmi půvabně. Zcela nepatřičně si uvědomil, že ještě nikdy nebyl v její soukromé komnatě.
Ukázala na bednu, která očividně patřila k vybavení každé kajuty, potom se posunula do nohou palandy, aby si mohla sednout blízko k němu.
Oči mu padly na její čerstvě ovázané ruce.
„Jak to s nimi vypadá?“
„Dobře. Nebyly vlastně ani doopravdy zraněné, i když si myslím, že jizvy teď budou o trochu horší. A co tvá zranění?“
Pokrčil rameny.
„Nic zvláštního.“
Měl tlumený hlas, jak se snažil ze všech sil ukrýt emoce, které ho tak soužily. Stiskla mu ruce, stejně, jako na dorisu ve chvíli, kdy byl přesvědčen, že ztratil Bouřliváka.
„Tarlachu, co tě trápí? Všimla jsem si toho, už když jsme se před večerem rozcházeli, a za tu krátkou dobu se ten pocit ještě zdvojnásobil.“
Sklopil oči, ale nesnažil se zakrýt své soužení. Měl pocit, že to nejde, ne před ní.
„I teď ti jenom přidělávám potíže,“ šeptal hořce. „To já tě měl chránit, paní, dohlédnout, abys byla v bezpečí a aby se ti nic nestalo. A místo toho jsem ti přinesl jenom nebezpečí, strádání a utrpení.“
Dotkl se obvazů na jejích rukách.
„Zachránila jsi mi život na římse a skoro ses při tom zmrzačila. Od té noci...“
„Jsem právoplatná vládkyně Mořské pevnosti. Nebudu se vyhýbat svým povinnostem, žádným, a nepochybně se nemohu vyhnout ani povinnostem, které se váží ke všem lidem.“
„I já měl své povinnosti a nedokázal jsem je náležitě splnit.“
„V jakém smyslu?“ zeptala se příkře.
„Kdybych vypustil Bouřliváka, když jsme byli na palubě Dionské hvězdy, nemuseli jsme tam zůstat jako v pasti. Bál jsem se, že by si ho všimli, poznali ho, a tak by se dovtípili, že je podezíráme. To jsem považoval za větší nebezpečí než možnost skutečného překvapení a útoku. Spatně jsem odhadl situaci a tři muži kvůli tomu zahynuli a zavinil jsem všechno, co jsme potom protrpěli.“
Žena se na něj upřeně zadívala a potom se jí v zelených očích zableskla zlost.
„Buď ze sebe děláš hlupáka, nebo jsi pyšný, až to skoro hraničí s mezí logického uvažování,“ odpověděla podrážděně.
„Možná jsi se zmýlil, ale žijeme a navíc víme, že Ogin je vinen.“
„Náhodou žijeme.“
„Náhodou a tvým dobrým vedením. Život je náhoda. Copak ty se nemůžeš mýlit, Tarlachu sokolníku?“
Odvrátil obličej.
„Ne, pokud mne tíží taková odpovědnost.“

Una otevřela ústa. Měla to vědět - nejednou o tom mluvil - ale že je to v něm tak hluboko...
Sklonila hlavu, aby na ní nic nepoznal. Jakákoli odpověď, ať už od srdce nebo vedená chladným rozumem, by jenom zvětšila jeho bolest a zkomplikovala mu postavení. Musí a bude v tomto rozhovoru pokračovat, jako by jí nic neprozradil, jako by je nespojovalo nic víc než hluboké přátelství a společné zájmy. Dokonce i to bylo na něj příliš.
Sokolník dospěl k velice podobnému rozhodnutí a když se na ni za několik vteřin znovu podíval, poznala, že se zase naprosto ovládá.
„Děkuji ti za pochopení, paní," řekl a zdálo se, že tím celou záležitost mezi nimi uzavřel. S úlevou zjistila, že si docela jistě neuvědomil, jak moc jí toho ještě řekl.
Vládkyně se domnívala, že hned odejde, ale on u ní zůstal a hleděl na ni velmi vážně.
„Neřekla jsi skoro nic, když jsem se zmínil o akci proti Oginovi," promluvil nakonec. „Měl bych vědět, jak o tom smýšlíš."
„I když se moje názory liší od tvých?"
„I tak, paní. Mluvíme o skutečné válce, ne pouze o obranném hlídkování, a ty zastupuješ celé Údolí."
Povzdechla si, věděla, že musí svůj názor vyslovit a neměla z toho ani trochu radost.
„Nepřeji si tuhle starobylou zemi vidět znovu zkrvavenou a především nechci, aby Mořská pevnost nesla zodpovědnost za to, že Údolí zavlekla do války."
Štíhlé tělo se napjalo.
„Moje přání je ale vedlejší. Zakořenilo tu hrozné zlo. Je třeba ho vymýtit, za každou cenu."
Muž přikývl a potom se slabě usmál. Teď už mu bylo lépe. Když viděl, jak Una po tom všem utrpení dobře vypadá a když poslouchal, jak chápe jeho úlohu, deprese, která ho tolik mučila, ustoupila a její podpora rozhodnutí, které bylo nezbytné, ho uklidnila, přestože ani jemu se nezamlouvala představa krveprolití a násilí v High Hallacku - dokonce začal pochybovat, zda vůbec má na to právo.
Vstal. Když se zbavil toho dvojitého břemene, jež ho tolik tížilo, zmocnila se ho taková únava, že z ní pociťoval skoro závrať. Musí teď od ní odejít, jinak to už nikdy nedokáže.
„Raději půjdu. Oba musíme mít jasnou hlavu, až se dostaneme ke tvé věži."
„Dobře si odpočiň, příteli," odpověděla mu tiše. „Za Mořskou pevnost jsi už bojoval dlouho a tvrdě."

Kapitola 22

Celou noc spal Tarlach tak hlubokým spánkem, jako by ho navštívila samotná smrt. Vůbec nevnímal zuřivou bouři, nevnímal statečný a místy i trpký boj posádky.
Když se konečně probudil, obloha byla bez mráčku a moře klidné.
Ještě několik dlouhých vteřin zůstal ležet. Dovolil si požitek pomaličku se zorientovat, jako si to mohl dovolit velmož ve své vlastní posteli v mírových dobách, protože na okamžik opravdu nevěděl, kde je, a instinkt mu napovídal, že kolem něj je klid a bezpečí.
Nakonec vstal a oblékl si šaty připravené na bedně, a opět se pohyboval záměrně pomalu.
Svaly protestovaly překvapivě málo, když se protahoval a nepřítomně se divil, zda je možné přizpůsobit se týrání stejně, jako je možné se přizpůsobit drsnému životu žoldnéřů čistých štítů.
Když vyšel na palubu, kapitán Trojstěžníku ho pozdravil a popsal mu noční bouřku. Potom mu, vzhledem k cíli jejich plavby, udal pozici, v níž se nacházeli.
„Spal jsi tak dlouho, že už jsme se začali bát, že tě budeme muset do věže odnést," skončil a zeširoka se zasmál.
Tarlach se usmál.
„Myslím, že ty bys mě dokázal probudit. Byl bych dost těžké břemeno."
Rozhlédl se.
„Vzbudil se už někdo další?"
„Ne. Jsi první. Zanedlouho by se měli probudit i ostatní."
Kapitán si uvědomil, že má hlad, a požádal o jídlo. Přinesli mu ho tak rychle, že bylo zřejmé, že s tím dávno počítali.
Sotva začali s Bouřlivákem jíst, přidali se k nim jejich společníci z Kormorána.
Odpoledne už pokročilo, když se konečně před jejich zraky vynořila kulatá věž a potom i chalupy a pole. které se k ní choulily, jako by u ní hledaly ochranu. Zanedlouho přistáli u břehu.
Tarlach okamžitě pospíchal k věži; zdržel se jen tolik, aby posádku a cestující na Trojstěžníku zavázal přísahou mlčenlivosti - s výjimkou Uny, která bude muset navštívit nejbližší příbuzné těch, kteří zahynuli. Podle zákona Mořské pevnosti nebylo možné nechat je v nejistotě nebo dopustit, aby se pravdu dověděli jen z toho, co se říká po ulicích, a tak vládkyně osobně navštívila každou domácnost, aby jejím členům sdělila ztrátu a aby je požádala o tichý smutek, alespoň po nějakou dobu.
Kapitán sokolníků si zavolal Brennana a Roricka, aby jej doprovázeli na jednání. Oba se z jeho chování dovtípili, že to bude porada velmi důležitá. Zavolal i Rufona, ale když už je měl takhle pohromadě, mlčel. Řekl jen, že než začnou, musí přijít i Una. Nikdo na něj nenaléhal, i když jeho vážný výraz, mlčení a nevyřčené zprávy působily nelítostně a významně zároveň.
Šedé oči mu potemněly, když se vládkyně nakonec objevila. Byla v obličeji bledá, což bezděky prozrazovalo, jak složitý úkol má za sebou.
Spěchal jí v ústrety. Prsty ji pevně uchopil za ruku. Bolelo to, sám si to dobře uvědomoval, a i jemu se srdce svíralo při myšlence, kolikrát to ještě bude muset opakovat, než tu hrůzu, kterou s sebou její úděl nese, bude schopná překonat.
Všichni se na něj dívali a žoldnéř již déle neotálel. Vyprávěl, co celá skupina s napětím a nedočkavostí chtěla slyšet.

Mluvil stručně, nenechal se unášet city, protože nehodlal své posluchače žádným způsobem vmanipulovat do nějaké neuvážené akce. Zločiny, které popisoval, byly vážné a vážná byla i opatření, namířená proti nim, aby se už nemohly opakovat. Nad návrhy je třeba se rozumně zamyslet a rozhodnout, zda je přijmout či odmítnout. Je třeba uvažovat moudře, ne se nechat vést pobouřeným srdcem.
Když domluvil, rozhostilo se, podobně jako na palubě Trojstěžníku, dlouhé ticho.
První promluvil Rufon.
„Jsi přesvědčen, že útok je naší jedinou možnou odpovědí?“
„Ano, jak jsem řekl. Ušetřit Ogina teď by bylo stejné, jako bychom si doma chovali zárodek epidemie. Člověku jako on se nedá věřit, ani kdyby se ze strachu z odvety dokázal léta, třeba i desítky let chovat slušně. Jednoho dne by opět zaútočil.“
Rufon se podíval na svou paní.
„Myslím si totéž, má paní, ale válka není nic jednoduchého, jak všichni, bohužel, víme. Souhlasíš se mnou?“
„Vím, jaké trápení může, téměř zákonitě musí následovat, když se k boji odhodláme, ale pán Havraního pole učinil rozhodnutí za nás. Nemůžeme dopustit, aby pokračoval i nadále v tom, co provádí. Jsem na straně kapitána, jak už jsem mu sama řekla.“
Vládkyně se oficiálně obrátila k Tarlachovi.
„Ať se stane, kapitáne. Mořská pevnost je ve válce a ty ji povedeš. Přála bych si, abych mohla pro svůj lid i pro tvůj udělat mnohem víc, než vás poslat do nebezpečenství jenom se svým požehnáním.“
„I tobě připadne nelehká úloha. A co se týče ostatního, vedení války je věcí mého oddílu. Naše meče by nebyly Mořskou pevností najaty, kdybys nad sebou nepocítila hrozbu.“
„Válečníci z Mořské pevnosti budou i tak s tebou,“ odpověděla mu pevně, „stačí jen říct, kolik jich budeš potřebovat. My nejsme rasa, která by dovolila, aby někdo trpěl místo nás.“
„To vím,“ a poprvé se usmál.
„Jak hodláš vést tuto válku, kapitáne?“ zeptal se ho Rufon. Když se už rozhodli bojovat, zbývá jen promyslet plán a uskutečnit jej.
„Co možná nejrychleji,“ odpověděl žoldnéř okamžitě; to bylo důkazem, že o tom už uvažoval. „Váhání by přineslo Mořské pevnosti jenom potíže, ale kdyby se nám podařilo jednat dost rychle, mohli bychom ušetřit našim lidem i obyvatelům Havraního pole hodně zabíjení a ničení.“
Šedé oči se teď vyjasnily, byly stejně pronikavé jako oči sokola.
„Říkala jsi, paní, že Ogin nemá přímého potomka, který by po něm převzal vládu nad Havraním polem?“
„Je tomu tak,“ ozvala se Una.
„Řekni mi, Rufone, bude lid z jeho Údolí bojovat odvážně nebo se vzdá, když se dozví, že před branami stojí ničivá a obrovská síla?“
Starší muž se na chvíli zamyslel. „Vzdá se, pokud lidé s jistotou pocítí, že budou všichni ušetřeni. Zvykli si podvolovat se Oginovi a jeho otci do takové míry, jaká by byla pro kohokoli z ostatních Údolí nepřijatelná.“
„Je některý z jeho sousedů jeho spojencem?“
Vládkyně zavrtěla hlavou.
„Ne. Není oblíben a jeho rod také ne, jsou tady úplně novou rodovou linií, jejíž vládci příliš nevyhovují našemu způsobu života. Jeho dědeček se do Havraního pole přiženil, manželka mu zemřela při porodu a on si několik let po její smrti přivedl paní z nížiny.“ Smutně se usmála. „My z vysočiny přijímáme změny jen velmi pomalu.“
„Musel mít nějaké styky s původním rodem Údolí. Kdo by jinak zdědil vládu nad Havraním polem, kdyby si nepřivedl novou ženu?“
„Mořská pevnost. Ale nemůžeme protestovat proti legálnímu manželství.“
„Ne, paní, ani já bych tenhle požadavek příliš neprosazoval, ale mohlo by nám to pomoci získat Údolí a nastolit rychlý a stabilní mír, kdyby se nám podařilo zbavit se Ogina, pokud ovšem, jak říkáš, tu lidé mají dobrou paměť.“
Rufon přikývl.
„Chceš jít nejdřív po posádce vykradačů a teprve potom se vydat na pochod proti pevnosti?“ zeptal se.
„Ano. Dopustili se zločinu a musí za to také zaplatit. Chci je porazit dřív, než se nám budou moci schovat nebo než se jim podaří utéct. Hlavně Ogina musíme porazit rychle. Pokud se mu podaří ukrýt se v pevnosti, bude to pro nás znamenat dlouhý a tvrdý boj, který by mohl znamenat zhoubu pro obě Údolí.“
„Nechybuješ příliš, když stavíš naše plány na možnosti, že pán Havraního pole bude mezi svými zabijáky, když na ně udeříme?“ promluvil poprvé Brennan. „Domnívám se, že je velmi pravděpodobné, že většinu času tráví v pohodlí své pevnosti.“
„To by mohla být za normálních okolností pravda, ale on ví, že čluny Mořské pevnosti vyplují na moře hledat Kormorána a silně pochybuji, že by věřil svým zabijákům, že nezaútočí, kdyby kdokoli připlul moc blízko, zvlášť jestli se Dionská hvězda ještě nepotopila.“
„A co když s nimi nebude?“ trval na svém poručík.
„Potom budeme muset zahájit obléhání a doufat, že se příliš neprotáhne.“
„Jeho lid je příliš vystrašený, aby proti němu povstal, i když se dozví důvod našeho útoku,“ upozornila Una.
„Ano, ale stejně tak nebudou mít dost odvahy, aby se nám postavili na odpor, a ani si nedovedu představit, že by se chtěli do takového boje pouštět.“
Kapitán sokolníků přešel k oknu a díval se na záliv, potom se otočil zpátky k nim.
„Chci, aby byl Trojstěžník přebarven našedo a pomalován černými skvrnami s bílými šmouhami. Namalujte takhle plachty a trup.“

„Zařídím to," ujistil ho Rufon. „A ostatní plavidla?"
„Vyšlete je hned tak, jak jsou. Ať Ogin přivykne pohledu na plavidla z Mořské pevnosti. Mám v plánu nechat Trojstěžník dál od břehu až do soumraku. V šeru bude zásluhou krycího zbarvení neviditelný až do chvíle, než se ocitneme v těsné blízkosti lupičů. Pokud by nás viděli, byl bych raději, aby neměli žádné podezření."
„Co když tam ještě bude vrak Dionské hvězdy?"
„Člun nebo čluny, které ji objeví jako první, ji musí samozřejmě prozkoumat. V tu dobu tam už nebude nic, co by vzbudilo podezření, a naši lidé by mohli dál pokračovat ve své hře. Myslím si ale, že touto dobou už tam nebude. Buď nepřestála bouřku nebo ji potopili hned, co ji vyrabovali."
„Lupiči ale mohou najít naše průzkumné oddíly."
Zavrtěl hlavou.
„Ogin neudělá stejnou chybu podruhé. Nechá venku loď dlouho, dokud bude denní světlo. To je další důvod, proč chci do přístavu vniknout hodně pozdě; abych jim dal příležitost vplout dovnitř." Zamračil se. „Je jenom malá šance, že by zůstal na moři, ale věřím, že posádka dá přednost pohodlí bezpečného přístavu, než aby plýtvala silami. Jeho loď je konstruovaná pro rychlé nájezdy, ne pro dlouhou plavbu, a moře je ještě dost neklidné, aby jim znepříjemnilo pobyt na palubě, pokud není zakotvená na dobře krytém místě."
„Možná budou čekat až do úplné tmy, než se vydají zpátky na základnu," podotkl Rorick.
„To si nemyslím. Loď příliš veliká, než aby riskovala noční plavbu kolem Kolébky."
„To je Trojstěžník taky."
Tarlach přikývl.
„Takže tam musíme být dříve."
Na chvíli zmlkl, jako by v duchu viděl, jak útok probíhá.
„Budeme muset zaútočit a dobýt ho hodně rychle. Oginovi muži znají přístav velmi dobře. Když jim dáme čas na manévrování, mohlo by to pro nás znamenat pohromu. Trojstěžník je na tak malý záliv veliký.
Pokud to bude možné, musíme zabránit, aby kdokoli uprchl horem přes útes a varoval pevnost, to by nám celou situaci značně zkomplikovalo. Když vyšleme pozemní oddíl současně, mohl by dílo dovršit."
„A až budou lupiči poraženi?" zeptala se Una.
„Vydáme se na pochod k pevnosti a vezmeme s sebou všechny dosud žijící zabijáky - a také Oginovo tělo." Ústa mu ztvrdla. „Ten nikdy nedopustí, abychom ho lapili živého."
„Obsadit pevnost pouze s takovým počtem válečníků, co se vejdou na Trojstěžník, to je vskutku těžký úkol i pro sokolníky," usoudil Brennan suše, ale oči se mu smály, protože svého kapitána znal dost dobře, aby věděl, že na tuhle námitku bude mít v okamžení připravenou odpověď.
Tarlach se usmál.
„To ano, kamaráde, ale zbývající flotila se vrátí domů hned po předstíraném hledání a vydá se znovu k Havranímu poli. Do zátoky doplují asi tak šest hodin po nás, přivezou zásoby a zbytek našeho oddílu. Válečníci z Mořské pevnosti půjdou po souši, přivedou koně a na cestě se setkáme. Možná byste nám mohli navrhnout nejlepší místo pro takové setkání, paní Uno, Rufone?" dodal.
„Je tam celá řada příhodných míst. Mohl bych si vzít mapu, aby mě paměť nezklamala a aby si kapitán mohl nějaké místo sám vybrat, má paní?"
Sama mu podala mapu a zanedlouho vhodné místo vybrali.
Tarlach si několik vteřin prohlížel mapu, jako by ho trápila nějaká myšlenka. Nakonec si povzdechl a upřel zrak na vládkyni.
„Na souši budou jenom tvoji vojáci, má paní. Vím, že toho žádám příliš, ale byl bych rád, kdybys s nimi mohla jít i ty."
To vyvolalo značné protesty všech tří mužů, ale on je netrpělivě umlčel.
„Přemýšlejte trochu. Vzdali by se lidé Čistým štítům, i kdyby s nimi byli lidé ze sousedního Údolí? Paní Una vládne Mořské pevnosti a její rod má po generace respekt v celém kraji. Její přítomnost by mohla na celou posádku Havraního pole a jeho obránce zapůsobit natolik, že se nám sami rychle vzdají."
„Půjdu," vložila se do hovoru Una, než se mohla diskuse dále rozvinout, „ale ne po souši. Popluji na Trojstěžníku."
„Paní..." začal velitel.
„A teď přemýšlej ty, kapitáne! Kde nejlépe poslouží léčitel tvým zraněným - když bude s nimi nebo když bude společně s jinou skupinou na míle daleko?"
Na chvilku měla strach, že jí bude odporovat, ale sklonil hlavu, i když všichni viděli, že to udělal nerad. Její léčitelské umění bylo příliš veliké, než aby je mohl svým válečníkům upírat.
Chvíli všichni mlčeli. Potom se Una podívala na vůdce žoldnéřů.
„Co když jedno z našich průzkumných plavidel náhodou narazí na lupiče?" zeptala se. „Nemůže předstírat, že je nevidí."
Usmál se.
„To je dobrá otázka. Je to nepravděpodobné, ale stát by se to mohlo. Pozdraví je a zeptá se, jestli náhodou někde neviděli nějaké stopy, které by je mohly přivést ke Kormoránovi, a položí i další otázky, obvyklé při takovém setkání. Naši nepřátelé budou mít dozajista pro takovouto příležitost připravenou celou řadu odpovědí."
Vůdci z Mořské pevnosti spolu zůstali ještě dlouho, dokud plán nepřipravili pořádně do všech podrobností. Až potom se rozešli. Tarlach odešel k sokolníkům a Una se chystala pohovořit se svými lidmi a připravit flotilu podle kapitánových pokynů.

## Kapitola 23

Teprve až v polovině následujícího dne bylo všechno připraveno a mohli se vydat na cestu.
Una přišla k Tarlachovi do komnaty, aby s ním ještě probrala poslední drobnosti, které ho mohly napadnout od chvíle, kdy se viděli naposledy.
Byl opět oblečen do tmavého pláště a vysoké přilby-masky, typické pro sokolnickou rasu, a jí se srdce při pohledu na něj sevřelo, i když věděla, že přesně takhle bude vypadat. V uniformě působil přísně a jakoby vzdáleně.
Když se mu podívala do tváře viditelné pod helmou, pocit ztráty ji opustil. Tento muž se převlekem nezměnil.
Mluvili spolu jenom chvíli - na poradě předešlého večera probrali všechno, co bylo třeba - ale zdálo se, že žoldnéřovi se příliš nechce odejít z komnaty a připojit se k přátelům. Stála vedle něj a pozorovala horečnou činnost v nakládacím prostoru přístavu.
Tarlach zabloudil očima na loď, na niž se zanedlouho nalodí, a zavrtěl hlavou, jako by se něčemu divil.
„Tvoji lidé si počínali dobře," řekl Uně. „Vím, kde je Trojstěžník zakotvený a přesto se musím napůl přesvědčovat, že se na něj dívám. Pro ty, kdo ho nečekají, bude skoro neviditelný."
„Modlím se, aby tomu tak bylo."
Najednou se od okna odvrátil, jako by už dál nemohl ten pohled vydržet.
„Myslím, že bys s námi neměla jet."
„Musím."
„Já vím, ale nejsi připravena na válku, i když s mečem umíš zacházet dobře."
Žena přikývla.
„Uvědomuju si to. Budu se snažit nebojovat, zůstat stranou, samozřejmě, ale když to nepůjde jinak, budu se muset bránit."
Sokolníkova ruka zbělela, jak se opíral o kamennou stěnu.
„Udivuje mě, jak se můžeš znovu svěřit do mé péče."
„Svěřila bych ti i svoji nesmrtelnou duši," zašeptala divoce.
V tu chvíli Odvážná zavřeštěla a zasyčela. Dosud podřimovala stočená v nohách Tarlachova lůžka, kde se uvelebila, když ji Una po příchodu do komnaty pustila z náruče. Teď však stála na všech čtyřech, hřbet naježený, uši stažené dozadu. Současně Bouřlivák vyrazil bojový pokřik, nahánějící ještě větší hrůzu.
Prudce se otočili. Vzduch před nimi se chvěl.
Tarlach se postavil mezi Unu z Mořské pevnosti a jakýsi divný zjev. Věděl, co je to - brána, kterou viděl otevřenou v Altánku.
Nebylo úniku. Neodvažoval se vynutit si cestu ke dveřím skrz bránu silou, a tak vytasil meč a s tlukoucím srdcem čekal, co se stane.
Stejně jako předtím se postava ženy zhmotnila a kráčela k nim jakoby z veliké dálky.
Una-duch vstoupila do místnosti, zastavila se a prohlížela si je. Sokolník se nedokázal v jejím výrazu dost dobře orientovat, ale neviděl, že by v něm byla zloba či velké překvapení. Snad pochopení a možná i trochu netrpělivosti.
„Neměj strach, ptačí válečníku," promluvila svým podivně vysokým hlasem. „Přišla jsem s varováním, ne abych od sestry něco žádala."
Pokývnutím hlavy naznačil, že to uznává, ale levou rukou zastavil vládkyni, která instinktivně o krok popošla a chtěla k té druhé přistoupit.
„V tom případě tě u nás vítáme; přesto bude líp, zůstaneš-li stát kousek opodál. Posaď se, jestli chceš, za sebou máš židli."
Zamračila se.
„Ty teď velíš v kulaté věži, že vítáš hosty a dáváš rozkazy těm, kteří sem přicházejí a chtějí vyjednávat?"
„Věži ne, ale toto jsou mé komnaty."
Nově příchozí se tomu usmála a když se usmívala, byla Uně z Mořské pevnosti podobná ještě víc.
„Uznávám, že nejsem v právu, kapitáne."
Tarlach počkal, dokud se neposadila. Téměř okamžitě zvážněla a on ani na chvíli nezapochyboval, že sem za nimi přišla z nějakého vážného důvodu.
„Zmínila ses o nějakém varování, paní," připomněl nakonec.
Zvolna přikývla.
„Ano. Oba jste si všimli, že na rozdíl od většiny High Hallacku nejsou v této oblasti žádné aktivní pozůstatky po Staré rase. Ruiny tu sice zůstaly, ale nejsou místy napůl uspané Moci."
„Ano, to víme."
„Není to pouhá náhoda, ale výsledek odvahy jednotlivce i skupiny a odhodlání těch, kdo tu kdysi žili.
Populace tohoto světa byla v těch dávných dnech větší a bohatší, mnohem různorodější; mnoho ne lidských ras se dělilo o místo s takovými bytostmi, jako jsme my. Tuhle oblast obývali lidé, lidé s velikou Mocí, muži i ženy současně, i když ženy ji ovládaly v mnohem větší míře.
Poblíž nich se usadil Adept ve věži, kterou vlastním umem vybudoval na vrcholku skály rozkročené v ústí malé zátoky — „
„Kolébka!" vydechla Una.
„Přesně tak. Stejně jako mnozí jiní, použil ve své aroganci a touze po stále větší a větší Moci a znalostech síly, které je lepší nevypouštět, otevíral brány, které se nikdy neměly otvírat - do žádného živoucího světa, jako je ten náš. Protože on sám byl tak temného ducha, byly výsledky jeho počínání mnohem horší než na jiných místech, pro něj i pro všechny kolem něj. Zavolal a dostalo se mu odpovědi, ne jen tak od někoho ze Stínu, ale od skutečného pána Temnoty. Celá jeho pevnost a všechno, co v ní bylo, vzalo za své při velikém požáru a větru; právě to byla ta odpověď.

Obyvatelé celé oblasti byli předem upozorněni na jeho pokusy a sami se dovtípili, jaké by jim z toho mohly vzejít potíže, i když nikdo nedokázal odhadnout rozsah katastrofy, kterou na kraj přivolá. Spojili se, aby ho zastavili, ale bylo již příliš pozdě. Než mohli začít jednat, čekala je jeho zkáza a na zemi byla vypuštěna Temnota."
Odmlčela se, jako by si třídila myšlenky, pak pokračovala.
„Hrůzy, které se tu děly, je zanedlouho přesvědčily. Uvědomili si, že tak rozsáhlé zlo se musí ihned zastavit, jinak celý svět, a s ním možná i jiné světy, budou ztraceny. Potom se rozdělili na muže a ženy; věděli, že už se nesetkají. Čarodějky se postavily tváří v tvář pánovi Temnoty celou svojí spojenou Mocí a vybojovaly takovou bitvu, jaká se nikdy předtím ani potom v tomto světě nevedla. Nakonec dosáhly cíle. Otevřely bránu do jeho vlastního místa a podařilo se jim ho do ní zahnat. Ale aby brána byla zavřena napořád, byly nuceny následovat svého nepřítele do země nočních můr. Dokončily práci a zachránily náš svět, ale nebylo pro ně návratu. Zůstaly tedy v tom hrůzném vězení, chráněné silnými kouzly, a uchovávají si zdravý rozum tím, že spí, jako by byly v náručí živoucí smrti."
„A co jejich muži?" zeptal se Tarlach.
„Zůstala první brána, ta, která pohltila prokletého Adepta a jeho pevnost. I ona musela být zavřená, ale byla střežená. Temný vládce tu nechal svého Psa, aby ji hlídal. Než se muži pustí do práce, musí ho přemoci. Byli si dobře vědomi, že pokud jim to bude trvat moc dlouho, přijde jeho Pán a pak všechno, čeho dosáhli za cenu takových obětí, bude ztraceno.
Zůstalo jich už málo. Byli zdecimováni z předchozích potyček se sluhy Adepta a věcmi, které na ně přivolal. Jejich nepřítel vycítil vibrace boje, který svedl jeho pán s čarodějkami, byl připraven na vše a chtěl se pomstít.
Většina útočníků zahynula během útoku, přesto hrstka těch, co přežili, ho zahnala zpátky do brány. Z posledních sil zavřeli vchod. Následkem námahy a díky zranění, která utrpěli, pak do posledního muže zemřeli."
„A co jejich děti?" zeptala se Una. „Muselo jich být hodně příliš malých na to, aby se zúčastnily boje."
„Nikdo nepřežil. Už při prvním záchvatu divokého běsnění temné síly byly všechny děti pobity; i spolu s těmi, kdo o ně pečovali. Právě tento masakr a způsob zabíjení varovaly dospělé před podstatou toho, čemu budou muset oni i jejich svět čelit."
Když domluvila, žádný z jejích posluchačů chvíli nepromluvil.
„Je to hrozivý příběh plný hrdosti," prolomil nakonec ticho sokolník, „ale jak nám může pomoci, kromě toho, že je pro nás příkladem odvahy?"
„Protože ti lidé přes veškerou svoji statečnost a oběť neměli dost sil na to, aby dosáhli cíle úplně. Neposlali Psa branou, ale spíše ho v ní uvěznili. Byl zesláblý ranami a už hodně dlouho, od chvíle, kdy byl uvězněn, nedostal pořádně nažrat, teď však byla na Kolébce a v její blízkosti prolita krev. Bolest a strach a zloba obětí se uvolnily stejně jako krvežíznivost a chamtivost vrahů. Pes se pořádně nažral a snaží se zbavit pout. Stačí už jen trochu, docela maloučko, osvobodí se a zase bude volný. Věřte, že až k tomu dojde, nebude dlouho trvat a přijde i jeho pán."
Pohlédla z jednoho na druhého.
„Dnes už neexistuje žádná skupina lidí, která by měla tolik spojené Moci a dost zkušeností ji ovládat, aby znovu tyto stvůry uvěznili. Dokonce i estcarpské čarodějky na vrcholu sil by se musely hodně namáhat, aby to udělaly; ovšem poté, co pohnuly horami, se ještě nevzpamatovaly.
Žádný osamocený člověk nemůže doufat, že tomu zlu odolá. Pokud se brána otevře a uvolní se cesta k nám, zažije tento svět něco, co nezažil ani v těch nejhorších dnech dávné války."
„Varuješ nás a zároveň nám říkáš, že jsme předem odsouzeni k zániku?" zeptal se sokolník. „Znamenalo to, cos řekla Uně, když ses ji pokoušela získat na svou stranu, že nám zbývá jen málo času?"
„Nejprve odpověď na druhou otázku: ne. Nebezpečí, která jsem tehdy předvídala, vycházela pouze z rozumu a byla spíše všeobecná; měla původ v narušování starých obran a staré rovnováhy všude kolem nás. Té druhé záležitosti jsem si všimla jen proto, že poslední hrozivé vraždění na Kolébce stačilo k aktivování mých smyslů pro nebezpečí. Předtím jsem to ignorovala stejně jako vy."
Změřila si ho očima, jako by si kladla otázku, jestli je v plném slova smyslu schopen nést břemeno, které mu osud nakládá na bedra.
„Ne, neříkám, že jste odsouzeni k záhubě, ale snažte se co nejdřív skoncovat s tímhle odporným člověkem. Potom hledejte pomoc u Jantarové paní a Rohatého pána - jejího chotě, sokolníku - aby pomohli toto místo očistit a zajistit jeho bezpečí.
A především, Uno, sestro, dohlédni na to, aby ona skála už nikdy nebyla použita jako oltář, na který bude pokládána oběť z krve zabitých lidí."
Znovu se odmlčela. Její pohled, když přenesla pozornost opět na žoldnéře, byl plný lítosti.
„Nemám pro tebe a tvé lidi žádnou zaručenou informaci, ptačí válečníku, ale vlastním vědomosti, které jsou vám s kratší pamětí nedostupné, a mohu ti něco z toho říci. Kletba, které se už tak dlouho obáváš, možná v blízké době pomine; buď zmizí nebo bude znovu oživena. Já osobně věřím té první možnosti, protože v tomto světě žije mnoho ras a žádná další není citlivá na zhoubu tak jako vy."
Všimla si, že sebou trhl, a pokývala hlavou.
„Znám vaši historii. To Stín a ničení, které ho s sebou přineslo, mají na svědomí zánik tak mnoha vědomostí vašeho světa a já dobře vím, co všechno by se uchovalo, nebýt té pohromy. Vaši lidé jsou v tomto světě už dlouho, jsou jedni z prvních, kdo sem dorazili, a měli byste být jedni z nejpřizpůsobivějších takovému životu. Byli jste zničeni a teď nad vámi všemi visí stín záhuby. Říkám ti to proto, že když vás jednou na tohle místo nějaká brána přivedla, jiná může znamenat vaši vlastní záchranu nebo záchranu těch nejlepších z vás."
Otočila se k Uně.
„Od tebe, sestro, chci, abys mi odpustila má předchozí poněkud ostrá slova. Měla jsi pravdu, když ses bála Temnoty.

Věř jenom tomu, že jsem nepostřehla, kam vede mnou navržené řešení, dokud jsem se nad tím nezamýšlela. Ublížila jsem ti a máš právo se mi vyhýbat, ale přátelíme se už tak dlouho, nejprve jako dvě osamělé dívky a později dvě osamělé ženy. Nechtěla bych ztratit tvé přátelství ani z tak důležitých příčin."
„Neztratíš," odpověděla jí vládkyně rozhodně. „Místo, které jsi v mém srdci zaujímala, ti stále náleží."
„Děkuji ti, drahá sestro, za to i za všechnu pozornost. Možná se už nesetkáme a tak bych ti ráda popřála štěstí v boji, který tě čeká, i štěstí v životě, ať už bude dlouhý nebo jen velmi krátký."
S těmito slovy bez jakéhokoli varování náhle vstala a vkročila do brány. Vzápětí jim zmizela z očí.
Tarlach k sobě tiskl Unu, jako by se bál, že by snad mohla být vtažena do zavírající se brány. Pustil ji, až když se z komnaty veškeré její známky dočista vytratily.
„Uno, byl bych raději, kdyby ses vydala na pochod se svými lidmi..."
Podívala se mu do očí a snad i v samotném kamenném srdci hor Mořské pevnosti by mohlo být víc poddajnosti.
„Za žádných okolností nepřipustím, abys vzal pouze na sebe tak obrovskou zodpovědnost. Rozdělíme si ji mezi sebe. Ty z titulu vojevůdce a já proto, že se jedná o moje Údolí a tuhle válku jsem sama chtěla. Spolu se budeme podílet na následcích válčení, neboť v tom pokračovat prostě musíme." Hlas jí zjemněl. „Jak dlouho bych přežila, kdyby se Temnota uvolnila, Tarlachu?"
„Máš pravdu. Pokud se brána otevře, zahyneme všichni," připustil. „Dříve nebo později by nás spolkla."
„Pak už nic neříkej. Já, aby bylo jasné, raději poznám svůj osud a vypořádám se s ním najednou."
Napřímil se.
„Je čas vydat se na cestu. Chceš, abych ostatním sdělil, co víme?"
Una se na chvíli zamyslela.
„Ne," pravila nakonec. „Alespoň ne mému lidu. Musí bojovat tak jako tak. Proč je navíc strašit tím, že nic, co udělají, riziko nezmenší?" Odmlčela se. „S tvými přáteli je to třeba jinak. Bude na nich ležet útok na samotnou Kolébku."
Zavrtěl hlavou.
„Stejně jako ty ani já bych je raději zbytečně neděsil možností, s níž stejně nemohou nic udělat. Necháme je, aby se mohli soustředit na boj s lidmi a aby neměli strach z toho, že probudí nepřekonatelné zlo."
Když oba vstoupili do prostorné haly, zaznamenali, že jsou všichni připraveni. Spěšně se rozloučili s těmi, kdo s nimi na lodi nepoplují. Potom zamířili k plavidlu, které je dopraví až na místo bitvy, jež bude možná pro osud jejich světa rozhodující.
Elfthorn stál se svou posádkou u vchodu do věže, ale namísto toho, aby jim jako ostatní popřál hodně štěstí, srovnal s nimi krok.
„Kapitáne, rád bych poprosil o jednu laskavost."
„Jak ti můžeme pomoci, příteli?" otázal se Tarlach, ale už věděl, co asi uslyší.
„Místo v posádce Trojstěžníku. Řekl jsem ti, že Gunwold a já jsme byli sokové a že přesto mezi námi naprosto nebyla žádná nenávist. Neřekl jsem ti však, že jsme spolu žili jako nalezenci na jedné bárce. Chtěl bych pomstít jeho smrt a mstil bych se i za utrpení, které vám oběma současný pán Havraního pole způsobil - vám, kteří jste zachránili život mně a mým přátelům a přijali jste nás s takovou laskavostí."
„Prosba je splněna. Tvoje síla i odvaha budou v boji, který nás čeká, vítány."

## Kapitola 24

Tarlach stál na palubě Trojstěžníku a pozoroval drsné a krásné pobřeží Havraního pole. Ještě jednou odložil přílbu a plášť, do kterého byl zahalený, byl stejný jako plášť jakéhokoli jiného námořníka z Mořské pevnosti. Jejich poslání jim již brzy připraví perné chvíle a on nesmí dopustit, aby se o jeho skutečných záměrech dozvěděli nepřátelé. Především chtěl utajit přítomnost sokolníků na palubě lodi do doby, než nadejde čas zaútočit.
Zpočátku byl trochu nervózní, dobře si pamatoval sice krátkou, přesto však ochromující paniku, která ho zachvátila na palubě Dionské hvězdy, ale nepříjemná reakce se už neopakovala a byl si jist, že už nic takového nehrozí.
Náladu měl nevalnou. Pokud jeho plán nevyjde, budou možná následovat celé měsíce hromadného vraždění v Údolí, které si zamiloval. To byla chmurná představa, nikdo z jeho oddílu by se toho nechtěl dožít. Toho si byl vědom.
Stran citů svých společníků k Mořské pevnosti si mohl být jist ještě něčím jiným. Věděl, že se jim tahle država líbí, ale příliš by ho nepřekvapilo, kdyby zjistil, že všichni nebo alespoň většina z nich plně sdílí jeho náklonnost vůči tomuto území. Síla zdejších hor je velice intenzivní...
Zavrtěl hlavou. Možná tím jen zakrýval, omlouval svou další velikou slabost, jako by se snažil uvalit něco z hrozné předzvěsti i na ostatní.
Zavřel oči. Hrůza, s níž bojoval, jej zaplavila, i když se bránil, svírala ho tak mocně, že se až musel chytit zábradlí, jejímu náporu nepodlehl.
Na čem vlastně záleží, když už možná brzy nakrmí hromadné vraždění nedaleko Kolébky démonického Psa? Věřil té spirituální Uně. Věřil upřímnosti jejího varování a přesnosti, s níž hovořila o hrozbě, která se týkala všech, a chvěl se při představě, že by jeho útok mohl znamenat záhubu High Hallacku a možná i celého světa. Bylo toho příliš. Příliš zodpovědnosti na jakéhokoli muže...
„Tarlachu?"
Otočil hlavu za tichým hlasem. Byl natolik zabrán do svých myšlenek, že ani neslyšel lehký krok paní Uny.
„Už jsem zažil horší časy," pravil, když vyjádřila obdiv nad tím, že neskrývá strach. Koneckonců, ona sama na tom byla stejně. Jak by vůbec mohli nemít strach? Žádný rozumný tvor by se nemohl postavit tak strašlivé věci tváří v tvář bez obav.

„Udělali jsme dobře, že jsme toho naše lidi ušetřili. Já nemám s vedením války vůbec žádné zkušenosti, ale myslím, že kdyby to věděli, zmenšilo by to jejich schopnost bojovat, dokonce i proti lidem.“ Zhluboka se nadechla. „Jdeme do toho, Tarlachu? Duchovní Una nás upozornila, že musíme zastavit Ogina, ale to by mohlo znamenat konec nás všech.“
„Musíme to udělat," odpověděl jí rozhodně. „Jeho další existence i existence těch jeho řezníků musí sama o sobě Psa živit, protože už došli tak daleko. Kdybych o tom nebyl tak skálopevně přesvědčen, neriskoval bych střetnutí v zátoce, ani kdyby to mělo znamenat, že i s lupiči unikne naší pomstě.“
Sklonil hlavu a upřeně se zadíval na moře, aniž by vnímal, na co hledí.
„Toto je pro nás jeden z nejtěžších okamžiků. Tolik toho na nás závisí a přesto máme malou nebo vůbec žádnou možnost volby.“
Kapitán se otřásl a ještě více se zachumlal do svého pláště, když ostrý poryv větru pronikl těžkou látkou, jako by to byla jenom vrstva letní trávy.
Znepokojeně vzhlédl k obloze, ale žádnou hrozbu nespatřil. Studený vítr nebyl nic než jenom příznak rychle se blížícího podzimu, neznamenal blízkost bouře.
Una uvažovala stejně jako on.
„Vypadá to, že zima letos začne brzy a bude tuhá.“
„Ano.“
„Kdyby se boj protáhl...“
„Nemám v plánu ho příliš protahovat,“ odpověděl jí Tarlach poněkud ostře.
Ovládl se.
„Omlouvám se, paní. Zkus o tom takhle nepřemýšlet. Pokud nám bude štěstěna nakloněna, možná se nám podaří přimět Havraní pole, aby přistoupilo na jisté podmínky dříve, než nás Ledový drak vážně pokouše.“
Zadíval se k pobřeží a zamračeně zkoumal veliké útesy.
„Připrav se, paní. Zanedlouho budeme muset zaútočit.“
Když se Trojstěžník neslyšně plížil do smrtelně nebezpečné zátoky, oba velitelé Mořské pevnosti stáli znovu na palubě.
Tarlachovi divoce tlouklo srdce. Vždycky bezprostředně před bojem to cítil takhle ostře. Krátce se potichu pomodlil jako muž, který možná zanedlouho bude žádat o přijetí do Síně slávy hrdinů.
Ještě několik minut. Jenom pár...
Vtom se jim před očima vynořila až příliš dobře známá křivka skalního ostrohu, který chránil lupičský přístav. Zahlédl špičku, ale poznal ji hned. Ten tvar mu hodně dlouho nevymizí z paměti.
Na palubu přišli i všichni ostatní, sokolníci i celá posádka. Pracovali v naprosté tichosti. Uvolnili lana člunu, který byl na palubě Trojstěžníku uchycený jako velké klíště. Když byl plně obsazen, spustili jej na vodu. Bude následovat větší loď a pak se z něj vylodí na břeh válečníci, aby zajistili pláž a útes, zatímco mateřská loď se bude věnovat lupičům.
Večer už pokročil a tmavnoucí obloha zbarvila vodu do temné šedi. Tarlach se utěšoval myšlenkou, že bude třeba sokolího zraku, aby někdo zpozoroval dvě malá plavidla na černém pozadí. Nejnebezpečnější pro ně bylo, že by je mohli spatřit proti obzoru, ale i tohle riziko bylo zmenšeno rafinovanými skvrnami, které zaretušovaly siluetu plachet.
Denní světlo, ač již slábnoucí, bylo pořád víc než dostatečné, aby jasně přehlédli celý malý záliv.
Nic teď nebránilo jejich vstupu. Dionská hvězda zmizela, jako by tam nikdy nebyla.
Mezi nimi a přístavem nestála žádná viditelná překážka, uvědomil si kapitán. Jen Kolébka zůstala - strašlivá hrozba, skrytá pod vodou, číhala na další oběť.
Proti své vůli se otřásl. Při tak vysokém přílivu, jako právě teď, by se musela hladina abnormálně rozčeřit, aby nebezpečí spatřilo dokonce i to nejzkušenější oko.
V myšlenkách už se dál nezaobíral překážkou, kterou tady postavila sama příroda. To je věc námořníků. Měl před sebou jinou práci.
Lupičské plavidlo bylo očividně zakotveno na noc. Spočívalo na vlnách uprostřed přístavu, kotvu mělo vyhozenou a plachty svinuté. Na palubě se pohybovalo jen několik mužů a chovali se zcela nenuceně jako lidé, kteří si nedělají pražádné starosti s počasím ani s nikým svého druhu. Ostatní byli s největší pravděpodobností v podpalubí. Na pláži, téměř celé zalité přílivem, nikdo nebyl a kapitán nevěřil, že by si tam někde nahoře, na větrem bičovaném útesu, vybudovali přístřešek. Po strážích nebylo ani památky. Ani neočekával, že je uvidí. Život tady byl příliš bezpečný a klidný na to, aby někdo měl chuť vzdát se pohodlí a vykonávat zjevně nepotřebnou strážní službu.
Sokolník měl ruku na meči. Byli už hodně blízko. O kolik blíž se jim asi ještě podaří připlout, než si jich všimnou?
Ale ne! Jeden z námořníků na palubě lupičské lodi se najednou zahleděl jejich směrem a zůstal upřeně koukat, jako by si myslel, že se zbláznil. Potom křikem zalarmoval společníky.
Tou dobou byl už Trojstěžník v kanále, téměř paralelně s Čelem.
Tarlachovi vyschlo v ústech. Dokáže proplout? Lupiči tudy sice jezdili, ale loď z Mořské pevnosti byla o něco větší a měla hlubší ponor.
Trojstěžník úspěšně proplul a volně se plavil zálivem. Bez přestávky nebo jakéhokoli zdržování plul přímo ke kořisti.
Obránci se zoufale pokoušeli co možná nejrychleji připravit loď k boji, ale útok byl příliš rychlý. Útočníci na ně udeřili, ještě než mohli udělat cokoli víc než zdvihnout kotvu.
Kapitán si velmi živě vzpomněl na výkonnost Oginových lučištníků. Ti byli ovšem záhy poraženi jeho muži, ještě dříve, než dychtivě připoutali obě lodě k sobě a válečníci Mořské pevnosti naskákali na palubu lupičů.
Boj byl lítý a divoký, protože lupiči věděli, jaký osud je čeká, když padnou do zajetí. Tarlach správně odhadl Oginovu moc přimět muže svého druhu, aby za něj třeba padli. Za jeho přítomnosti se rvali tak, jak by jinak vůbec nedokázali.
Sokolníci bojovali, jak bylo jejich zvykem, tvrdě, čistě a s dokonalým využitím svých schopností, i když tentokrát vedli

útok s větším zápalem než obvykle. Zločiny, které měli jejich protivníci na svědomí, byly pro ně zvlášť odpuzující - jako pro všechny, kdo často brázdili vlny, a každý z nich pociťoval osobní potřebu pomstít zkázu Kormorána a utrpení, které to jejich veliteli přineslo.
Elfthorna vedla nenávist a touha po odvetě, i když si ani na okamžik nedovolil jednat ledabyle nebo divoce, třebaže toužil vyhladit renegáty, kteří oklamali a vyvraždili posádku Dionské hvězdy.
Využíval stejnou měrou své zručnosti a surové síly. Tarlach viděl, jak probodl mečem jednoho muže, zdvihl ho a potom jej odhodil stranou, jako by ten muž nebyl nic víc než shnilý kus masa.
Toto byl ale jeden z mála pohledů, které mohl kapitán v průběhu boje věnovat svým spolubojovníkům. Byl první, kdo přeskočil na palubu zabijáka lodí, skočil rovnou do hloučku mužů, kteří se chystali odrazit útok. Podařilo se mu na chvíli upoutat jejich pozornost, takže nedávali pozor na jeho společníky a umožnili prvním z nich vcelku bez potíží dosáhnout cíle. On sám však byl obklopen nepřáteli.
Měl špatnou pozici. Muži před ním i kolem něj byli schopní bojovníci a jeho mužům se nedařilo rychle prolomit jejich obranu. Lupiči si uvědomovali, že jejich jediná malá šance je, že se dokáží navzájem podržet, a proto urputně bojovali proti snaze rozdrobit je do menších skupin, které by bylo možné snadněji zlikvidovat. Jejich odhodlání nedávalo Tarlachovi naději na osvobození ani na krátký odpočinek v boji, aby se udržel při životě v jejich středu.
Vteřiny přecházely v minuty, aniž by se mu dostalo nějaké pomoci, a jeho situace byla stále zoufalejší. Žádný člověk nedokáže sám sebe chránit současně ze všech stran; věděl, že smrt není daleko.
Odrazil útok zprava. Nebyl sice zasažen do trupu, ale meč mu poranil nadloktí. Po chvíli ho zasáhli do zad. Byl to letmý úder, který jeho kroužkové brnění odrazilo, ztratil však rovnováhu a na chvíli zůstal naprosto bezmocný před dalším útočníkem, který stál před ním.
Ten zaútočil, ale vlčí úsměv triumfu se proměnil ve výkřik hrůzy a agónie, když se dolů snesl Bouřlivák. Zuřivě mu zaútočil na obličej i oči a zohyzděná oběť v dalším okamžiku vděčně zemřela na sokolníkově ostří.
Tlak najednou povolil, protože si k němu Brennan a Elfthorn, každý z jiné strany, probojovali cestu; Elfthorn využíval síly svých paží a ostří meče a neúprosně pobíjel lupiče.
Teď už se Tarlach mohl rozhlédnout. Hledal muže, po jehož smrti nejvíc dychtil.
Brzy ho objevil a začal si k němu tvrdě probojovávat cestu skrz chumel válčících, aby ho mohl vyzvat k boji na život a na smrt.
Lord z Havraního pole byl chrabrý šermíř a než se žoldnéřský kapitán dostal až k němu a vyzval ho, zahynulo jeho rukou několik válečníků.
Ogin nevěděl, koho má před sebou. Neměl ani sebemenší podezření, že by snad z Kormorána někdo unikl. Podobně jako většina těch, kdo nejsou sokolníci, ani on nedokázal jednoho sokolníka od druhého odlišit, a tak nepoznal, že Tarlach je válečník, který doprovázel Unu, když se tehdy setkali u Hranaté pevnosti.
Velmi dobře ale rozpoznal žoldnéřův chladný a nesmiřitelný úmysl. V odhodlaných, zpola zastíněných očích spatřil vlastní smrt a u srdce ho zamrazilo. Věděl, že s velkou pravděpodobností toto setkání nepřežije.
I kdyby nebylo cílevědomého úmyslu, který, jak se zdálo, vedl protivníka, Ogin si uvědomil, že je v nevýhodě. Byl už unavený. V předchozím souboji byl raněn a teď, zesláblý bolestí a ztrátou krve, narazil na sokolníka při síle, který byl mnohem zručnější.
Přes veškerou nenávist si Tarlach se svým nepřítelem nepohrával, když zjistil, že zvítězí, nebyl to jeho styl. Zápasili spolu jen krátce, všeho všudy jen pár minut, než pán lupičů jeho mečem zahynul; Ogin zemřel dříve, než jeho tělo dopadlo na palubu.
Těch několik zbývajících lupičů bylo potom už rychle poraženo, žádný z nich neprosil o milost a nikomu ani milost nabídnuta nebyla.
I na břehu zuřil boj, třebaže v mnohem menší míře. Kapitán se mýlil, když se domníval, že na útesech nebudou stráže, ale štěstěna byla k němu nezvykle vlídná. Byli tam jenom hlídači, kteří měli za úkol pouze ochránit zboží podléhající zkáze před hmyzem nebo jinými vetřelci, kdyby skladiště zůstalo bez dozoru. Za útoku všechno spalo a útočníci se dostali na útes a dál, než si hlídka vůbec stačila uvědomit, že se děje něco vážného. Zemřeli rychle a nezpůsobili útočníkům žádné větší škody, i když by to bylo v jejich silách.
Všichni byli překvapeni, snad i zklamáni, že tak dlouho připravovaný boj skončil tak brzy, ale tenhle pocit je rychle opustil. Žoldnéři pozdvihli meče do výšky; vítězný pozdrav jejich rodu.
Byl to pozdrav provedený dvakrát; nejdříve každý muž zdvihl vlastní zbraň, potom ji sklopil, a pak zdvihli čepele těch, kteří to nemohli udělat sami. Takových bylo několik, protože vítězství mělo svou cenu; několik mužů bylo zabito, ostatní byli vážně ranění.

## Kapitola 25

Uně se při tomto znamení vítězství ulevilo. Sledovala bitvu z Trojstěžníku, jak si Tarlach přál. Prožívala při tom agónii strachu o kapitána sokolníků, a tento strach jí dokonce pomohl překlenout odpor vůči krveprolití, jehož svědkem se stala. Teď, když už bylo po všem, nechtěla nic, než přiletět k němu a ucítit objetí jeho rukou a ubezpečit se, že je skutečně v pořádku.
Žádný takový projev ale nebyl přípustný. Ovládla se tedy a svůj záměr provedla tak, jak to odpovídalo jejímu postavení a léčitelskému umění.
Přešla na krví zbrocenou palubu pirátské lodi, přijala ruku, kterou jí Santor nabídl jako oporu, a vydala se ke skupině mužů, složené z Elfthorna a důstojníků sokolníků.
Zrychlila krok, když uviděla na kapitánově rameni krev. Přistoupila k němu, odhrnula mu ze zraněného místa oděv.

„Vyčisti to a obvaž," pronesla k Brennanovi úsečně, i když v duchu si pořádně oddechla; byla to jenom sečná rána, dlouhá, ale ne hluboká.
Otočila se ke kapitánovi zády.
„Kam jste uložili své těžce raněné?"
„Než se jim budeme moci věnovat, uložili jsme je na palubu, jeden je ještě na útesu. Můžeme je přenést na Trojstěžník a odvézt je domů, když jim ošetříme rány."
Una očima hledala Bouřliváka, ale kdyby se na něj zeptala, prozradila by svůj dar. Už věděla, že válečnický pták není raněn, i když je zkrvavený.
Její pomoc potřebovali dva sokoli, dále několik sokolníků a ona se jim bez otálení začala věnovat. Neměla strach, jak ji přijmou. Sokolníci věděli, jak pečovat o své raněné v boji, ale léčitel s jejími schopnostmi nebyl příliš často k mání a ona věděla, že její pomoc u těch nejzávažnějších případů uvítají. Věděla, že se jí neodevzdávají do péče jenom formálně.
Co se týkalo mrtvých, sokolníci budou odvezeni do Mořské pevnosti. Nepřátelé budou uloženi do společného hrobu - kromě Ogina. Jeho tělo odvezou do Havraního pole, aby mohli dokázat, že je mrtev.
Protože onen muž na útesu byl zraněn tak vážně, že jej nebylo možné přenést na Trojstěžník, vydala se vládkyně na břeh spolu s Elfthornem a sokolníky, kteří šli prozkoumat pláž a skladiště a podívat se na zboží v něm ukryté.
Dlouho setrvala u pacienta a když se nakonec zvedla, měla pokleslá ramena a sklopenou hlavu. Podařilo se jí ho uklidnit, uspala ho, i když se tomu bránil, ale vyléčit ho bylo nad její síly a věřila, že i nad schopnosti kohokoli jiného.
Byl zraněn šípem. Projel mu spodní částí žaludku a potom dál šikmo celým tělem, takže mu poškodil střeva - ne na jednom místě, ale hned na několika.
Jeho sokol seděl na výstupku nad provizorním lůžkem raněného. Věděl, nakolik je jeho pán raněn, dokonce ještě dřív, než ho žena vyšetřila, a naříkal tak dojímavě, až se Uně svíralo srdce. Ptala se v duchu, jestli by se i Odvážná, kdyby byla ona sama raněná, chovala stejně? Trpěla by Una také tak, kdyby o kotě přišla?
Posadila si ptáka na rámě, hladila ho po peří, uklidňovala ho a projevovala mu tak soucit a pochopení. Nijak se ho však nepokoušela přemluvit, aby s ní odešel. Ti dva zůstanou spolu až do chvíle, kdy sokolník zemře. Potom, jak pochopila z toho, co jí Tarlach řekl, bude pták, až překoná období smutku, spojen s jiným válečníkem; pokud ho přijme.
Protože už pro něj nic víc udělat nemohla, předala umírajícího žoldnéře do péče jeho přátel a chystala se k návratu na pláž a potom na Trojstěžník. Tomuto muži už nemohla nijak pomoci, na palubě však bylo několik dalších, kteří s povděkem využijí jejího lékařského umění.
Elfthorn pomohl nalodit raněné a zajistil péči o ně cestou zpátky do přístavu Mořské pevnosti. Potom veliteli sokolníků sdělil, že je vše připraveno, i když věděl, že ještě chvíli potrvá, než budou moci vyplout. Tarlach zakázal vyplout s Trojstěžníkem dříve než po úsvitu, kdy bude alespoň trochu světla, aby viděli na cestu kolem Kolébky.
Kapitán obchodní lodi mu takové rozhodnutí nezáviděl. Několik mužů bylo vážně raněných, dva dokonce natolik, že pokud se bude cesta odkládat a nedostane se jim včas odpovídající péče, mohlo by to způsobit jejich smrt. On sám byl velitelem a chápal, nakolik takové rozhodnutí může - musí - člověkem otřást, když ví, že mu nikdo nemůže od břemene zodpovědnosti ulehčit ani ho od něj osvobodit.
Tarlachovy oči mimoděk zabloudily na místo, kde kotvil Trojstěžník. Říkal si, co asi dělají na palubě a kladl si otázku, zda těžce ranění přežijí noc a návrat do Mořské pevnosti. Věděl, že několik následujících hodin bude pro ně kritických.
Tato bitva je přišla draho, ačkoli nebyla velká, pomyslel si. Sedm válečníků zemřelo a dvojnásobné množství jeho mužů utrpělo vážná zranění, dva byli v kritickém stavu. Oddíl dlouho nebude tak výkonnou jednotkou jako dosud, jestliže bude docházet k takovým ztrátám.
Povzdechl si. Měli aspoň štěstí v tom, že dali slib Údolí Mořské pevnosti. Mnohá jiná Údolí nezacházela s Čistými štíty, kteří byli raněni v jejich zájmu, tak dobře, ale oni se nemuseli bát, že by je snad Unin lid nějak zanedbal.
Zničehonic se mu zrychlil puls. Zamračil se. Ještě měli před sebou celé hodiny, než se objeví první předzvěst úsvitu.
Jak to, že ty dvě lodi jsou tak dobře viditelné?
Jak to, že se obloha vyjasňuje na západě?
Znal odpověď na tyto otázky, vlastní srdce mu je prozradilo a vzápětí se potvrdily. Zlověstně rudá záře se zhmotnila z temnoty nad Kolébkou. Rychle sílila; nejprve to bylo světlo, potom oheň, zlý, neživý oheň, který jakoby vzdoroval přírodě a možná sám sobě.
Ostatní to také spatřili. Žádný z nich ještě netušil, že se dívají na blížící se zkázu, ale nikdo nepochyboval o tom, že to je dílo velké Moci a že jeho původcem s velkou pravděpodobností není spojenec Světla. Měli strach, přesto ale tasili meče a čekali. Dokonce ani sokoli doposud nerozeznali celý rozsah blížící se pohromy, když křičeli svou výzvu Temnotě.
Potom uviděl vládkyni z Mořské pevnosti, jak rozhodně kráčí po pláži. Zastavila se až v místě, kde se pevnina táhla daleko do moře. Zastavila se a zůstala stát tváří v tvář hořící bráně, která se nad Kolébkou otevírala.
„Uno, ne!" Sokolník si ani neuvědomoval, že se rozběhl, až když stál vedle ní.
„Co chceš dělat?" zeptal se jí ostře.
„Cokoli, co budu moci. Moje sestra mi řekla, že mám Moc -"
„Spící a neumíš s ní zacházet!"
„Musím se alespoň pokusit, Tarlachu. Přinejmenším bude lepší zemřít při pokusu zastavit tu věc než se před tím jenom strachy krčit!"
V tom nepřirozeném ohni viděli něco nebo náznak něčeho, velkou znetvořenou hlavu, která jako by sestávala jenom z čelistí se dvěma řadami tesáků. Dokonce i z pláže byly vidět jasně.
Tarlach zavřel oči, ale zase je hned otevřel. Hrůzou nedokázal ani zavřít oči, aby tu nestvůru neviděl.
Pes ještě nebyl volný. Viděl, jak zápasí, snaží se vší silou rozervat poslední tenký štít, který mu bránil ve vstupu do říše

života, kterou tak dlouho toužil zničit. Ale už brzy, jen za pár minut, bude svobodný.
Una z Mořské pevnosti se na Tarlacha podívala.
„Měl bys být se svými společníky. Vrať se k nim," vybídla ho laskavě.
„Přísahal jsem ti."
„Osvobozuji tě od té přísahy, Tarlachu. Tohle daleko přesahuje povinnosti, které ses zavázal plnit." Na přežití nebyla naděje, ale takhle mu možná zachrání několik vteřin života.
„Svazuje nás víc než přísaha."
„To ano," souhlasila tiše.
„Odměň mě tedy. Pokud mám zemřít na téhle pláži, ať je to prosím alespoň po tvém boku."
Znovu se obrátil k moři a jasně viděl, jak se rychle blíží konec. Zemře, ale bude to kvůli Uně, bude se snažit ji ochránit i v tom krátkém čase, který mu ještě zbývá. Navíc sám sobě přísahal, že jí dopřeje lehčí smrt, než jaká by ji čekala od hrůzného tvora uvězněného v bráně. Smrt čistou a pravdivou, aby její šlechetná duše mohla odejít klidně.
Chtěl propustit Bouřliváka a ostatní sokoly, protože křídla mohla ptákům zachránit život nebo jej alespoň prodloužit, ale všichni se pevně drželi pout, kterými byli spojeni se svými lidskými společníky. I oni se pokusí postavit se za svůj svět proti téhle věci z Temnoty.
Brána se otevírala!
Byl překvapený, když viděl, jak Una vykročila a jen tak tak se ovládl, aby se za ní nerozběhl. Uvědomil si ale, že vládkyně stojí pořád vedle něj.
Duchovní Una!
Ta, kterou jeho paní nazývala sestrou, kráčela vlnami, po vlnách. Postupovala neustále dál, dokud neurazila polovinu vzdálenosti mezi pobřežím a otevírající se bránou. Tam se zastavila.
Na malou chvíli stála jako kamenný sloup, potom, v momentě, kdy se brána doširoka otevřela, do ní skočila. Nebyla to podoba ženy, která to udělala, ale samotné světlo, oheň, zářící šíp zeleného plamene vlétl do té strašlivé chodby a zasáhl přímo toho, kdo hledal, jak z ní ven.
Noc explodovala světlem a zvukem, jak spolu zelený a rudý plamen soupeřily na moři a nad ním, jak se jeden pokoušel pozřít druhého. Bouřka rozpoltila oblohu a vzduch nebyl horký, ale ledový.
Nakonec bylo po všem a nikdo z těch, co to všechno sledovali, nedokázal říct, jestli bitva trvala jen několik minut nebo celé dlouhé hodiny. Nadpřirozená světla zmizela, červené vmžiku, zelené se nejprve několikrát zatřepotalo ve vzduchu nad Kolébkou a pak postupně přešlo v zapomnění a zůstala po něm jenom sametová čerň noci jejich světa.
Una se opřela o Tarlacha. Tiše plakala.
„Nechtěli jsme jí dát život, po kterém tak toužila, a přesto ona obětovala svůj pro nás."
Neodpověděl jí na to, jen ji k sobě pevně přitiskl, ale slzy, které mu tekly z očí, nevyvolal ten oslepující blesk.

## Kapitola 26

Trvalo několik minut, než si uvěřil natolik, aby se v klidu odvrátil od moře. Paží pořád ještě objímal ženu, aby ji podpíral a uklidňoval, a vydal se za svými společníky.
Elfthorn k nim přispěchal, aby se ujal vládkyně, ale Tarlach na něj vrhl takový pohled, že hned ucouvl. Vůdce sokolníků Unu nepustil, dokud se sama nedokázala napřímit a nabýt ztracené rovnováhy.
Teď bylo nutné vše vysvětlit. Vládkyně popsala, jak ji její duchovní důvěrnice varovala a podrobně vysvětlila, proč to před válečníky zatajili. Omluvila se jim za to. O svém vztahu k té druhé Uně před touto poslední osudovou návštěvou nemluvila.
Položili jí jen několik otázek, navzdory tomu, že jí onen duch byl tak podobný, a za chvíli se už mohla od bojovníků vzdálit a odpočinout si - tělesně i duševně - což velice potřebovala.
K Tarlachovi už tak laskaví nebyli. Jeho společníci se na něj zlobili za jeho mlčení a on věděl, že když je nyní neuspokojí, mohl by oddíl jako jednotka po skončení služby v Mořské pevnosti přestat existovat.
Trpělivě zopakoval to, co už jim předtím řekla Una, o důvodech, kvůli kterým se rozhodli držet v tajnosti fakta o skutečném nebezpečí, jemuž byli vystaveni.
„A kdybyste o tom věděli, změnilo by se něco?" zeptal se nakonec. „Nemohli bychom s tou věcí bojovat a strach z toho, že ji vzbudíme, by vám znemožnil bojovat s těmi, které byste dokázali porazit. U Sokolího hnízda, co si myslíte, že mě asi vedlo k tomu, abych se vrhl mezi ty lupiče, když ne obava, že pokud bude boj trvat moc dlouho, mohl by se Pes probudit? Štěstěna mi byla nezvykle nakloněna a nechala mě to všechno přežít."
„No dobře, Tarlachu," promluvil Rorick chvatně. „Myslím, že máš pravdu, ale kvůli té věci na nás všechny dolehl chlad Ledového draka."
„Měli byste to cítit stejně jako já," mumlal.
To vyvolalo souhlasný smích nejednoho ze společníků. Poručík se také usmál, ale v očích měl pořád zasmušilý výraz.
„Co spojovalo tu věc-ducha s paní Unou? Jejich podoba naznačuje, že nutně mezi nimi existuje nějaká vazba."
Ve shromáždění válečníků nastalo ticho. Pokud by kapitán o této otázce věděl více než oni a nevysvětlil dostatečně jasně, odkud to ví, bylo by to pro všechny dost nepříjemné.
„Nestačí, že jsem žoldnéř? To mám být ještě jejím důvěrníkem, aby se mnou takovéhle záležitosti probírala?" zeptal se podrážděně.
„Možná jseš."
Řekl to jeden z mužů na vzdálenějším konci skupinky, která ho obklopovala. Tarlach k němu prudce otočil hlavu.
Už to nevydržel a rozčílil se.

„Paní Una také věděla o nebezpečí, které nám hrozí. Dobře vím, co zakoušela od chvíle, kdy jsme se to dověděli, a logicky lze předpokládat, že vznikl jistý vztah mezi ní a tou bytostí, co nás zachránila. Pokud nedokážeme jednat se soucitem, nevím, jak bychom si měli říkat, ale rozhodně by mezi případnými názvy nemělo být slovo lidé!“
Přejel očima společníky. V tom, co říkal, bylo dost pravdy, aby se aspoň trochu uklidnili. Vyhrál nad nimi. Nemělo by smysl a možná by bylo jen horší, kdyby tuhle otázku dál přetřásali.
Opustil je, odvolávaje se na únavu, skutečnou a viditelnou na první pohled. Našel si kryté místo nedaleko stěny útesu a přitáhl si plášť pořádně k tělu. Za několik minut usnul hlubokým, bezesným spánkem vyčerpaného člověka.
Krátce po úsvitu ho Brennan vzbudil.
„Promiň, Tarlachu, ale měl bys vstávat.“
„Flotila je tady?“ zeptal se, když si sedal a mnul si oči.
„Ano.“
„Jak to vypadá s vyloděním?“
„Než se najíš, bude všechno na břehu.“
„Trojstěžník už odplul?“
Poručík přikývl.
„Sotva se objevilo první světlo rozbřesku, jak jsi přikázal.“
„Výborně. Co ranění?“
„Všichni ještě žijí. Za to můžeme poděkovat Uně z Mořské pevnosti.“
Velitel vstal. „Dobré zprávy. To jsem skutečně nečekal.“
Spokojeně si prohlížel pracovní shon na pláži.
„Zatím všechno probíhá dobře. Vydáme se na cestu, jen co bude všechno zařízeno.“
Pokud to bylo možné, sokolníci vždy bojovali a cestovali na koních, ale protože stejně efektivně pracovali i na moři, byli dobří i jako pěchota. Přes divoké výšiny Havraního pole pochodovali rychle a bez problémů; nenarazili na žádné přírodní překážky ani na odpor obyvatel.
Právě na lidi si dávali bedlivý pozor, i když ve skutečnosti se ničeho neobávali. Zvolili si trasu tak odlehlou a v tak neschůdném terénu, že bylo velmi nepravděpodobné, že by je někdo objevil a Oginovi lidé byli stejně naučeni zdržovat se ve své vesnici a v okruhu obdělávané půdy. Neměli žádný důvod vydávat se na cestu mimo dané území a i když by někteří z nich měli chuť se do něčeho takového pustit, neodvážili by se a ani by nebyli tak šílení, že by se chtěli protivit rozkazům svého pána. Oddíl si mohl být téměř jist, že projde, aniž by jej kdokoli viděl nebo mu dělal potíže.
Postupovali tak rychle, že se na místo setkání dostali dokonce ještě o něco dříve, než bylo ujednáno, a museli se držet v úkrytu, dokud nedorazila jednotka z Údolí, aby se k nim připojila.
Nečekali dlouho. Kolona bojovníků z Mořské pevnosti s Rufonem v čele postupovala také velmi ostrým tempem a obě skupiny se tak spojily několik hodin před dohodnutým časem.
Když už byla armáda konečně kompletní, nemuseli se už dál skrývat v divokých oblastech Havraního pole a vydali se v bojové pohotovosti přímo k cíli.
Pochodovali tak svižně, že venkované ani vojáci nemohli být varováni, že se k nim blíží, dokud se jednoho časného rána zničehonic neobjevili v Údolí, zrovna když pastevci vyháněli stáda.
Bojovníci Havraního pole a lidé z bezprostředního okolí pevnosti se mezitím stačili v ní ukrýt, ale museli nechat venku stáda i majetky. Zásoby potravin v pevnosti jim budou muset vystačit na obléhání.
Následovalo několikadenní únavné vyjednávání, kdy se Una a Tarlach pokoušeli dohodnout kapitulaci Havraního pole.
Oginovo tělo bylo vystaveno jako důkaz, že už není třeba se ho ani bát ani mu projevovat loajalitu a na vysvětlenou, proč k boji vlastně došlo, jim vyprávěli příběh o tom, jak byl zničen Kormorán a jak ti, kteří přežili, uprchli.
Přísahali, že životy lidí z Údolí a posádky pevnosti budou ušetřeny a že nevyplení zemi ani majetky. Tento slib vyplynul z jednání s těmi, kterým se nepodařilo utéci do pevnosti.
Byl to náročný úkol a chvíli se zdálo, že se jim to nepodaří, ale kapitán velmi správně odhadl, jak zapůsobí Unina přítomnost. Síla a váha jejího slova a respekt, chovaný k jejímu rodu, byly značné a dopomohly k tomu, že prapor Oginova rodu byl nakonec jako přiznání porážky spuštěn.
Po chvíli se velká brána otevřela a vyšel správce.
Stál před pevností a čekal.
Paní Mořské pevnosti se ohlédla k veliteli žoldnéřů.
„Pojďme k němu, kapitáne.“
„To není moje místo,“ pronesl odměřeně, vědom si podezření, které už jeho společníci pojali dříve.
Una sklopila oči.
„Máš pravdu. Nebylo by vhodné vydávat takovým způsobem v sázku životy obou vůdců Mořské pevnosti.“
Tarlach a všichni, co stáli blízko nich a slyšeli, co si povídají, zůstali nehybní jako sochy, ale z Unina výrazu poznal, že mu nic nevytýká. Považovala jeho prohlášení za výtku a přijala ji jako oprávněnou.
„Odpusť mi to,“ řekl. „Jako tvůj vojenský velitel tě musím doprovázet, i kdyby nebylo mojí povinností tě hlídat.“
„Vezmete si s sebou doprovod?“ zeptal se ho Brennan.
„Ne. To by je mohlo příliš vyděsit, ukryli by se a nic bychom s nimi bez dlouhého obléhání nezmohli. Ať jsou ale lučištníci připraveni,“ dodal zasmušile, „pro případ, že by se jejich slova rozcházela se skutky.“
Zdvihl ruku na pozdrav na rozloučenou a společně s vládkyní nasedli na koně.
Sokolník s ní držel krok a jel jí po pravé ruce; tím porušil zvyk při tak slavnostní chvíli, ale chtěl mít možnost ochránit ji štítem v případě, že by je ti z pevnosti zasypali střelami.

Cesta se zdála nekonečná, ač to byl ve skutečnosti jenom kousek. Oba si velmi dobře uvědomovali, že jsou bezbranní vůči jakémukoli útoku, i když vysoko nad nimi kroužili sokoli a lučištníci byli připraveni pálit při prvním signálu, že jejich vůdci jsou v nebezpečí.
Ale zrada je nečekala a nedošlo ani k žádné neshodě. Setkali se se správcem a když jej znovu ubezpečili, že mu nikdo z jejích lidí ani Čistých štítů neublíží, přijala Una kapitulaci Havraního pole a formálně převzala vládu nad poraženým Údolím do svých rukou.

Kapitola 27

Nějaký čas zabralo organizování obsazeného Údolí pod vedením správce, kterého jmenovala Una. Jeho obyvatelé však byli zvyklí přijímat rozkazy jiných a tak celé převzetí vlády proběhlo mnohem rychleji a úplněji, než by se dalo očekávat.
Když už si vůdci Mořské pevnosti byli jisti, že všechno v Havraním poli bude v pořádku, vydali se k domovu a na místě nechali jenom malou prozatímní posádku.
Nadšení při jejich příjezdu bylo úžasné a sokolníky okouzlilo, že i jim se dostalo stejného uvítání jako rodilým bojovníkům z Mořské pevnosti. Ti, kteří pronajímají své meče za zlato, těžko mohou očekávat něco víc než právě zlato jako odměnu, jakkoli tvrdě a dobře bojovali.
Lady Una si ale od napětí v příštích týdnech a měsících příliš neodpočine. Vyslala posly na nejrychlejších koních, aby donesli do všech okolních Údolí zprávu o událostech v Havraním poli a co všechno jim předcházelo. Titíž poslové zároveň ujišťovali, že Una nemá v úmyslu vést žádnou další válku. K téhle ji donutil svým chováním Ogin sám.
Vládkyně si unaveně povzdechla, když hleděla za posledním odjíždějícím vyslancem. Ujištění se dávají snadno, ale mnohem hůř se přijímají a ona si dobře uvědomovala, že bude trvat celé měsíce, než se všechna panství v okolí znovu zklidní. Už prodloužila smlouvu se sokolníky, aby s jejich pomocí překlenula nebezpečné období, kdy strach z útoku by mohl přerůst v paniku a některá ostatní Údolí by se mohla odhodlat otevřeně vystoupit vůči Mořské pevnosti, kdyby neměla po ruce dost mocnou sílu, aby je od něčeho podobného odradila.
Její nefritové oči potemněly. Žoldnéře potřebovali víc než kdykoli jindy a v hloubi duše doufala, že návrhem, který Tarlachovi předloží, nic nezkazí. Mohlo by se stát, že okamžitě odjede a s ním i jeho válečníci - bez ohledu na slib, který jí dal. A přesto ani ona ani její rod by si nemohly činit žádný nárok na úctu nebo lidskost, kdyby mu tuto nabídku neučinila.
Při myšlence na něj ji naplnil veliký smutek. Kdyby patřil k jakékoli jiné rase, jejich vztah mohl být velmi pěkný, ale vyrovnala se s tím, že všechnu tu nádheru, které se jí mohlo dostat, musí nechat chřadnout a zaniknout už při zrodu.
Kdyby byla ještě dívka se sebedůvěrou a netolerancí mládí, možná by od něj očekávala, že splní její přání a spojí svůj život s jejím, že nebude brát ohledy na starý a malicherný obyčej a docela jistě by reagovala zlostně, kdyby ztratil odvahu jednat podle hlasu svého srdce.
Jako žena ale nemohla udělat vůbec nic. Pro sokolníka znamenalo bratrství s jeho společníky všechno. Kromě zvláštního přátelství, které vládlo mezi nimi a jejich ptáky, neměli doslova nic. Dokonce ani Sokolí hnízdo, které bývalo jejich chloubou, už neexistovalo. Tarlach miloval Mořskou pevnost, to ano, ale skutečně by si jí cenil jako své vlastnictví jen tehdy, pokud by mohla nabídnout bezpečné a vhodné místo pro jeho lid.
Mohla by snad očekávat, že svazek s ní by mohl stačit sám o sobě, že by mu nahradil všechno, o co by právě kvůli němu přišel? Dokud nebude moci na tuhle otázku odpovědět kladně, bude muset zachovat klid. Příliš Tarlacha milovala a ctila, než aby po něm chtěla něco takového. Zavřela oči. Nemohla riskovat, že by ji nakonec začal nenávidět nebo že by ho ona sama litovala. Žádná její touha ani potřeba za to nestála.
Jeden slib si ale dala. Tarlach od sokolníků je jejím nejdražším mužem a jakkoli beznadějná je její touha po spojení jejich životů, zůstane i nadále jediným mužem jejího srdce. Žádného jiného muže neposadí na čelné místo v Mořské pevnosti, i kdyby tak vymřel její rod. Nikdy by dobrovolně nepřijala sémě ani laskání někoho cizího.
Kapitán sokolníků vyslechl s nemalým překvapením žádost vládkyně, aby za ní přišel do jejích komnat, jen co se mu to bude hodit, ale vydal se za ní hned.
Nešel bez jisté dávky nervozity. Ani jeden z nich se znovu nezmínil o tom, co si řekli na pláži v Havraním poli, kdy se domnívali, že je čeká strašná a neodvratná smrt, od níž je dělí jenom pár chvil. Nechtěl se vydat na poslední cestu, aniž by jí o tom neřekl a ještě teď cítil to radostné rozechvění, které jej opanovalo navzdory zkáze, která jim byla tak blízko, když se mu svěřila, že k němu chová podobné city. Jenomže to, co je možné přijmout ve chvíli smrti, nemusí najít naplnění v životě. Věřil, skutečně věřil tomu, že s tím oba souhlasili.
Sklopil oči a znovu je zdvihl. Samozřejmě, že s tím souhlasili.
Nezůstali bez útěchy. Od té doby, co se vrátili na věž, pracovali spolu více než předtím a bude tomu tak i v mnoha následujících měsících. V tom spojení by mohli najít zalíbení a jestli konec toho vztahu bude bolestný, budou se s tím muset, až k tomu dojde, vyrovnat. Teď není třeba nějak se tím sužovat.
Una reagovala na jeho zaklepání tak rychle, že bylo jasné, že ho netrpělivě očekává.
Tarlach se zvědavě rozhlédl po její komnatě - nevěděl přesně, co může očekávat a byl trochu zklamaný, protože se tam všechno tolik podobalo jeho představám o soukromých komnatách urozené ženy.
Nábytek byl zdobnější než kterýkoli jiný, co viděl ve věži, a některé kusy se více či méně lišily od vybavení jeho komnaty, aby lépe vyhovovaly jejím potřebám.
Různé závěsy a přehozy měly čistě ženský charakter a půvabně mísily květinové vzory s výjevy zvířat a ptáků neuvěřitelně reálně vyobrazených. Rám s nedokončenou výšivkou stál v přímém světle u okna.
Jen v jednom rohu viděl důkaz její zodpovědnosti a vážnějších zájmů. Stál tam stůl, který se podobal tomu z jeho komnaty, a za ním kabinet, v němž byly uloženy mapy a knihy a záznamy, které vládce musí uchovávat.

Na stole leželo několik důkladně popsaných papírů. Una na nich určitě pracovala, než přišel, ale usmál se, když viděl, s jakou rychlostí se Odvážná usadila na svém místě, když se její společnice pohnula. Teď tam mezi nimi elegantně seděla a klidně, ale upřeně pozorovala ty dva lidi, jako by pro ni byl výsledek jejich setkání životně důležitý.
Vzhledem k poutům, které ji spojují s paní Mořské pevnosti, to bylo docela možné.
Ústa mu ztvrdla a upřel pozornost na Unu.
Paní Mořské pevnosti stála u prostředního okna. Výhled z něho byl přesně takový, jaký si ho představoval, a ještě trochu hezčí. Měla na sobě vlněný oděv, jak to vyžadovalo roční období. Šaty v barvě jejích očí, rukávy prostřižené, a zahlédl světle zelenou podšívku. Stejně jako u většiny jejích šatů i tyhle těsně přiléhaly k štíhlému pasu a dolů splývala měkká, široká sukně. Tmavé vlasy měla svázané širokou stuhou stejné nefritové barvy. Nakonec se otočila tváří k němu. Všiml si, že na prostředníku má hezký smaragd.
Když se na ni podíval, srdce se mu sevřelo bolestí. Byla tak krásná, byla ztělesněním jeho snů o duši i těle. Oblékla se takhle snad záměrně, aby ho ochromila, až se bude rozhodovat, a aby ho přiměla znovu opakovat, co říkal na pláži; bude očekávat, že to splní?
Zastyděl se. Una z Mořské pevnosti by jeho ani žádného jiného muže takhle nevyužila.
Když si to uvědomil a sám sobě přiznal, zaplavil ho ještě větší smutek a žal nad tím, co bude muset ztratit. Ať už byl její záměr jakýkoli, bolestně se ho dotkla tím, že ho pozvala sem, kde se toužil ocitnout za úplně jiných okolností.
Nedal na sobě znát nic ze svých pocitů. Pozdravil ji.
„Volalas mě, paní?“ zeptal se, protože se zdálo, že Una váhá, jak začít.
„Žádala jsem, abys ke mně přišel,“ opravila ho. „Dostal Elfthorn to, co zbylo z nákladu Dionské hvězdy?“
Přikývl.
„Podle tvého rozkazu a jak se mělo stát. On a Gunwold byli nalezenci a jeho smutek je skutečný a hořký.“
Oba znovu zmlkli, ticho mezi nimi houstlo.
Una se pokoušela zvolit nejlepší přístup, ale pořád nemohla přijít na nic, co by nebylo přímo nebezpečné. Možná ani ve skutečnosti nechtěla najít způsob, jak předložit nabídku, která mohla zpečetit její ztrátu.
Jednat s ním tady je mnohem těžší, pomyslela si. Kdekoli jinde ve věži nebo v Údolí byli vládkyní a společníkem, ale tohle místo bylo její vlastní, soukromé, a kapitán sokolníků byl jejím nejdražším mužem...
Teď na tom nezáleželo. Nemohla připustit, aby na tom jakkoli záleželo. Miluje tohoto muže a je na ní, aby svou lásku dokázala.
Zdvihla hlavu a podívala se mu do očí.
„Mám pro tebe návrh, sokolníku. Takový, který může být prospěšný oběma našim rasám, ale tvé víc.“
„Vyslov se.“ Snažil se zakrýt překvapení i úlevu, protože si nebyl úplně jistý, jestli by dokázal odolat jejímu naléhání, kdyby se k něčemu takovému odhodlala. Srdcem cítil, že by raději čelil tváří v tvář pomalé smrti ohněm, než by dovolil, aby Una trpěla bolestí na těle nebo v srdci. Taková zkouška nebyla ovšem moc pravděpodobná, když si uvědomil, co ví o její povaze, a její slova to jenom potvrdila. Nechystala se s ním probírat nemožné spojení jejich životů. Z toho by jeho společníci žádný užitek neměli.
„Náleží mi teď dvě Údolí.“
Žoldnéř se proti své vůli usmál smutnému tónu slov.
„Nejeden pán by se radoval.“
„Nejeden pán také nemá výhrady proti prolévání krve!“ řekla zatvrzele a potom pokračovala: „Mezi oběma, Mořskou pevností i Havraním polem, je rozsáhlé území, docela podobné a možná ještě lepší, než to, které jste vy sokolníci ovládali, než se hory pohnuly. Kraj se podobá tomu, jaký jste kdysi měli v držení; jediný rozdíl vidím v tom, že tohle území má výhodu přímého přístupu k oceánu.
Kdybych postoupila Havraní pole tobě a uzavřela s tebou smlouvu, která by se týkala využití divokých částí Mořské pevnosti, tak by tvoji lidé měli místo, kde by se mohli usadit a znovu nabýt sil.“
„Víš, co říkáš?“ vydechl. Nemohl uvěřit vlastním uším.
„Jak se mi teď celá situace jeví, sokolníci stojí před možným vymřením,“ odpověděla mu klidně. „Poznala jsem vás dost na to, abych pochopila, že tohle nesmím dopustit. Mohu vám v tom pomoci. Možná nekontroluju bránu, tak jak se o tom zmiňovala moje sestra, ale mám zemi, zemi, která by pro vás mohla znamenat jak život, tak i skutečný domov v tomto světě.“
Oči se jí zúžily, když jí neodpověděl - ani slovem ani gestem.
„Myslíš si snad, že ti kladu nějaké nástrahy? Mluvím pravdu. Já nechci Havraní pole. Samotná myšlenka na državu, kterou jsem získala takovým způsobem, je mi odporná, jakkoli počestné byly důvody, které mě k tomu vedly. A co se týče toho ostatního - zůstat nečinně stranou a dívat se na lidi, jakékoli lidi, jak upadají v zapomnění, třebaže jsem mohla jejich hvězdu udržet na nebi tohoto světa, by bylo naprosté zlo, práce samotné Temnoty. Vzhledem k tomu všemu nemám při takové nabídce možnost volby!“
„Tomu věřím, Uno z Mořské pevnosti,“ pronesl kapitán velice tiše. „Ale co tvoji vlastní lidé a lidé z Havraního pole? Nemyslíš, že bys jim tím mohla strašně ublížit?“
„Už jednou jsem ti říkala, že i život sám je riziko. Ale ne, v tomhle případě nevěřím, že byste vy nebo následující generace porušili složenou přísahu. Takovouto nabídku bych neudělala žádnému jinému oddílu Čistých štítů, Tarlachu, ani pánům nebo vůdcům jakéhokoli jiného lidu. Pouze sokolníci jsou tak čestní, že jim to mohu nabídnout. Mám ale jednu podmínku. Budete s mými lidmi z Údolí jednat s veškerou úctou, ať už s muži nebo ženami, válečníky nebo řemeslníky, a to se týká lidí z mého Údolí i z Havraního pole. Nedopustím, aby se s nimi špatně zacházelo nebo aby se cítili uraženi nějakými vašimi méně vhodnými zvyklostmi.“
Zaváhala a potom znovu začala naléhat.

„Vzhledem k tomu, že je jasné, že my dva můžeme společně dobře a rozumně spolupracovat, předám vládu nad Havraním polem raději tobě než tvým lidem nebo kterémukoli z tvých vůdců. Ty je budeš reprezentovat a rozhodovat místo nich ve smlouvě, kterou spolu uzavřeme, a ve všech dalších záležitostech, které se budou této věci nadále týkat.“
„Uno!“
Ztichla, aby mu dala možnost vzpamatovat se. Pokud ho první část jejího návrhu zaskočila, ta poslední ho úplně ohromila, snad to pro něj bylo jen něco víc než jenom úžas.
„Je dovoleno, aby lidé jako jsi ty sami disponovali zemí?“
„Zakázané to není,“ odpověděl pomalu. „Taková otázka mezi námi nikdy nevyvstala. Nemůžeme vystopovat své dědice,“ dodal, jako by ho to napadlo až potom.
„Pochybuji, že smlouva bude trvat navěky.“ Sklopila oči. „Je to jenom proto, že tobě věřím víc než komukoli jinému, Tarlachu, a - a nikdy v životě nechci jednat takhle zblízka s mužem, o němž vím, že mnou opovrhuje.“
Znovu zaváhala.
„Měl bys problémy při jednání s důstojníky vyšších hodností?“
„Asi ano. Všichni muži jsou pyšní, ale bez ohledu na to, co si o nás myslí ostatní, nejsme nerozumní. Jak se mi je jednou podaří přesvědčit, aby mne přijali jako vládce, dovolí mi zastávat tuto roli i v Havraním poli.“
Podíval se na ni.
„Výhody pro nás jsou zřejmé. A co získá Mořská pevnost?“
„Nic moc,“ odpověděla mu upřímně. „Budeme mít zaručenu stálou ochranu nejlepších žoldnéřů svého druhu v našem světě, alespoň od dob, kdy odešla Stará rasa, a možná ještě i z období před tím, a to bude také ustanoveno v naší smlouvě.
Kromě toho vaše zlato a obchod s vámi nám budou velmi vítány.“
Usmála se, když viděla, jak je překvapený.
„Říkal jsi, že naši koně jsou nejlepší, jaké jsi kdy viděl. S vašimi oddíly jako stálými odběrateli bychom mohli konečně stádo rozmnožit tak, aby jeho velikost odpovídala možnostem země, což by bylo ku prospěchu zvířat i Mořské pevnosti, a vy byste měli takové koně, jaké sokolníci neměli od chvíle, kdy jste poprvé vkročili do tohoto světa.“
„To není poslední odpověď,“ řekl pomalu, jakoby jenom pro sebe, „dokonce ani kdybych získal dostatečnou podporu a přestěhoval sem alespoň jednu z vesnic.“
„Ne,“ odpověděla, „pokud máš na mysli, že vaše ženy už nezůstanou navždy v ústraní jako za starých časů. Sotva bys mohl ode mě očekávat, že ti pomohu držet je v takovém stavu.“
Slabě se usmál.
„Ne, paní, to bych jistě nemohl.“
Povzdechla si.
„Získáš tak čas. Nemůžete už moc dlouho existovat jako životaschopní osamělí lidé, kteří žijí s tichým souhlasem druhých. S vlastní půdou zase můžete být sami sebou jako v minulosti a budete mít šanci postavit se potížím, které vás sužují, čelem a pokusit se je vyřešit. To musíte udělat sami, Tarlachu. Nikdo jiný za vás odpovědi nenalezne.“
„Tím spíše to neuskuteční,“ souhlasil stísněně. „Mám veliké obavy, že zjistíme, že některá řešení nejsou zrovna snadná.“
Potom se kapitán na dlouhou dobu odmlčel.
„V tom, co říkáš, je mnoho dobrého,“ ozval se nakonec, „v každém tvém slově.“
Hlas mu zněl divně, jako by ho někdo mučil, aby musel promluvit. A část obličeje, kterou viděla, byla strhaná a bílá.
„Pro tebe je můj návrh obrovské riziko, že?“ zeptala se jemně.
Zavřel oči.
„Když předložím tenhle plán svým velitelům a oni jej odmítnou jako prokletou ženskou lest, nebudu v jejich očích ničím jiným než jenom vzteklým psem.“
„Věříš, že to tak dopadne?“
Zavrtěl hlavou.
„Ne tak docela. Můj oddíl mě podpoří, aspoň myslím, pokud se mi podaří přesně to všechno vysvětlit, ale najdou se i mnozí, kteří s tím souhlasit nebudou - ti, kteří se vždy přísně izolovali od všech ostatních lidí. Je jich mezi námi dost a tohle mi nikdy neodpustí.“ Zdálo se, že mu hlas každou chvíli vypoví službu a rychle se podíval k oknu. „Mám mezi nimi přátele, kamarády z dětství...“
Una mu položila ruku na paži.
„Není nezbytné, aby ses toho zúčastnil osobně. Mohu svůj návrh předložit přímo a jednat s každým, koho určí tvoji vůdci.“
Znovu se k ní otočil.
„Ne, paní, to, co je třeba vydržet, se vydržet prostě musí. Sokolníci jsou trénovaní tak, aby přijali zodpovědnost. To, že občas přináší nebezpečí větší než smrt nebo rány, není nijak podstatné.“
„My z Mořské pevnosti jsme stejně tvrdě učeni, abychom jiné nevystavovali nebezpečí, když sami máme možnost je zmírnit.“
Smutně se usmál.
„To by nemělo smysl, paní. Žádný jiný sokolník by takový návrh od ženy nepřijal a já bych musel vydržet stejný hněv, byl bych stejně potrestán za to, že tvůj návrh podporuji.“
Napřímil se, jak to u něj viděla vždycky, než se pustil do řešení něčeho složitého.
„Tenhle úkol musím zvládnout sám, paní z Mořské pevnosti. Tato nabídka je pro přítomnost i pro budoucnost mého lidu tak důležitá, že mě nemůže ani napadnout, že bych ji odmítl.“

Vládkyně sklopila oči, potom je opět pozvedla.
„Pak je tedy ujednáno," stvrdila úmluvu Una. Mluvila pomalu, unaveně, jako by měla po urputné bitvě, „i když si myslím, že než se dopracujeme ke konečné podobě smlouvy, ještě nějaký čas uplyne."
„Možná to nebude trvat tak dlouho. Ty bereš ohledy na naše zvyky a já se vynasnažím chovat se ohleduplně k tvému lidu."
Oba ztichli. Už si k tomu neměli co říct. Teď bylo třeba, aby se nad tím každý z nich o samotě pořádně zamyslel.
Tarlach se neměl k odchodu, ale otočil se k oknu. Una mu toho dala tolik! Nejenže mu darovala Údolí, ale zároveň i život pro jeho drsnou rasu - a on jí za to nedal nic. To, že si tak moc cení jejího návrhu a považuje ho za tolik důležitý, že se sám vystaví nebezpečí vyhnání a hanby, se nepočítá. Nebylo to nic než povinnost válečníka vůči vlastnímu lidu.
Pomalu se jeho ruka blížila ke koženému váčku, který měl přivázaný k opasku. Možná si ani neuvědomil, že si dnes vzal s sebou svůj talisman do váčku - namísto toho, aby ho zavěsil na krk jako po celá ta léta od doby, kdy si jej vyrobil.
„Uno, nemám žádné pozemky ani zlato, které bych ti mohl věnovat na oplátku, ale přál bych si, abys ode mne přijala tohle."
Žena vzala váček a opatrně ho otevřela. Vyňala z něj tenký stříbrný řetízek. Byl na něm přívěsek. Když ho uviděla, zajíkla se potěšením a radostí; nesmírně se jí líbil. Byl to malý, ale skvěle propracovaný stříbrný sokol, který se vznáší s krvavě rudým drahokamem v pařátech.
„Tarlachu, to je nádhera!"
„Víc než to," řekl takovým tónem, že na něj rychle pohlédla.
„Má v sobě nějakou moc?" zeptala se nedůvěřivě.
Přikývl. „Jistou. Každý sokolník si sám vyrobí takového sokola, když dosáhne dospělosti, a po celý svůj život může mít jenom jednoho. Lze jej darovat, což teď právě dělám já, nebo ho nešťastnou náhodou ztratit, ale není možné jej získat podvodem od jiného vlastníka nebo jej vzít bez jeho výslovného souhlasu, účinek přechází na obdarovaného - ne na náhodného nálezce."
Očima chmurně spočinul na talismanu.
„Majitel si také může činit nárok na pomoc jakéhokoli sokolníka nebo oddílu sokolníků za předpokladu, že jeho požadavek bude oprávněný a nebude žádným způsobem ohrožovat naši čest."
„Děkuji ti, Tarlachu," pravila tiše. „Nikdy z vlastní vůle tento dárek nezneužiji."
Připnula si řetízek na krk a sokola ukryla pod šaty. Dal jí šperk upřímně, stejně jako jí dřív upřímně daroval své jméno, bez jakékoli úmluvy či požadavku, aby ho nosila při sobě. Když to přesto udělala, bylo to, jako by nabídla sama sebe, jako by potvrdila jeho důvěru a ujistila, že nikdy nezradí.
Ztratil sebeovládání, do něhož se celou dobu nutil. Odvrátil se od ní, aby neviděla, jak se mu bolestí stahuje obličej .
„Uno," řekl polohlasně, „přísahám ti při Rohatém pánu, nebýt skutečné a zoufalé potřeby mého lidu, nabídl bych ti mnohem víc nebo alespoň bych se pokusil to udělat. Žádal bych od tebe víc..."
Šla k němu a Tarlach ji objal. Jeho ústa vyhledala její a našla zrcadlo celé své vášně a touhy.
Stiskl ji pevně. Mohli by se odvážit uspokojit touhu, vzít si a dát to, po čem toužili a co chtěli. Una nebyla panna, ale vdova, která znala mužské objetí...
Ale tato myšlenka zemřela ihned, jak se narodila. Ovládl se celou silou vůle, i když měl tělo jako v ohni, ale uvolnil sevření a poodstoupil od ní. Nenaplnili svou oboustranou touhu a v srdci ani nevěřil, že tato žena, i když milující, by se mu mohla oddat dobrovolně, kdyby to od ní žádal.
Una se mu podívala do očí. I ona bojovala s touhou, která v ní hořela, a musela se teď nesmírně ovládat, aby jí nevytryskly slzy.
„Dala bych ti svoji ruku a majetek, můj nejdražší muži," zašeptala skoro divoce, „a dokud mi oboje bude náležet, nezíská to žádný jiný."
Napřímila se.
„A ani se nikdy úplně nevzdám naděje, Tarlachu ze Sokolníků. My z High Hallacku jsme se naučili cenit si jí i přes nejsmutnější doby během války s Alizonem a nechtěla bych vidět ani tebe, že by ses jí vzdával. Nikdo neví, jaké sítě mu osud utkal - nebo co se dá udělat s nitěmi, které ještě nejsou spředeny. Možná se nám podaří dosáhnout toho, co nám dnes připadá nemožné."
Vládkyně se zhluboka nadechla a potom se na něj usmála.
„Pojď odsud, kapitáne. Nesměla bych znát pána Markheima, jestli zakrátko nepřijede na návštěvu. Měli bychom se raději dobře připravit na jeho uvítání a uklidnění. A i na ty další, kteří přijdou v patách za ním."
Společně odešli z komnaty. Oba si uvědomovali, že je čekají náročné dny a každý z nich se chystal vyrovnat se s nimi i s celým životem, který bude záležet na jejich rozhodnutích a činech.
Vyprávět tenhle příběh o Mořské pevnosti zabralo víc než jednu noc. Když už jej začal vyprávět, cítila jsem, že ten, kdo jej prožil, je nucen vyslovit i zbytek. Možná si tak sám objasnil jisté pocity a otázky, které si předtím nepokládal.
Když nakonec skončil, rozhodila jsem krystaly. Nedopadly tak, aby znázornily sokolí oči, jako se to stalo Pyře. Spíš to byla nějaká červená zubatá čára a nad ní šeď, takže jsem věděla, že blízko něj je neštěstí. Chtěla jsem ještě mluvit s tím ptačím válečníkem, ale dostal vzkaz, že paní Una nakonec přeplula moře, aby se připojila k jeho hledání. Okamžitě opustil Lormt a spěchal jí v ústrety.
Jen jsem byla podivně otřesena a zase jsem vyšla ze zdí Lormtu. Létavice a Rawit byli mými jedinými společníky. Dvakrát se mi zdálo, že stíny mraků se nějak podivně kupí - ne na východě, kde, v Escore z ničeho nic propukaly potyčky se silami Temnoty, ale na západě - nad zemí, o níž jsme se domnívali, že už jí nebezpečí války nehrozí.
Pravá ruka mě zasvrběla, jak jsem se chtěla chopit meče a maně jsem sáhla po zbrani, kterou jsem už nenosila.
Uvědomila jsem si, že naslouchám, zda vítr nepřináší tóny hraničářského rohu. Tehdy jsem pochopila, že jsem se

spletla v domněnce, že už nikdy nebudu hrát aktivní úlohu. Osud měl pro mě schované nejedno překvapení. Ne - boj se ještě neskončil a nemine ani mě.